

Společnost Ardenského lesa

Vojen Koreis, také Vojen Koreis (* 14. února 1943, Londýn, Anglie), je česko-australský spisovatel, publicista, překladatel, výtvarník, ilustrátor a designér. Společnost Ardenského lesa je jeho desátá kniha v češtině, vydal i podobný počet knih v angličtině, rovněž četné překlady do češtiny i angličtiny, blogy a novinové články.

Kniha navazuje na předchozí, nazvanou Valentýn na Tasmánii. Děj románu se odehrává převážně v divadelním prostředí. Vypravěčkou a hlavní postavou je Sára, mladá australská herečka, která se vdala za psychologa, syna bohatého bývalého českého podnikatele. Sára, která vyrostla v adoptivní rodině, se až v dospělosti dozvěděla, že jejími biologickými rodiči jsou Brandon, úspěšný australský herec shakespearovských rolí, a Chantal, také herečka, známá v Austrálii z mnoha televizních i filmových rolí. Chantal umírající na leukémii, se těsně před smrtí doznala k tomu, že Sáru porodila a dala k adopci. Brandon následně zanechal hraní divadla v Anglii a vrátil se do Austrálie, kde se stal producentem v divadelním světě. Vypátral, kde se nachází jeho dcera, která se také pokoušela o hereckou kariéru, v čemž ji podpořil.

Sára s Valentýnem si koupili starý dům v městečku Arden. Objeví se zde také Valův otec Dominik, který překonal rakovinu a rozhodl se pro radikální změnu životního stylu a stal umělcem-malířem v Austrálii. Brandon s jeho pomocí založí divadelní Společnost Ardenského lesa, nazvanou podle místa, v němž vznikla, ale také podle bájného kouzelného lesa v Shakespearově komedii Jak se vám líbí. Divadelní společnost nacvičuje klasickou komedii Oscara Wildea The Importance of Being Earnest, S upřímností nejdál dojdeš, jejíž název ale může čtenářům být znám pod jiným českým překladem. Brandon jednak hru režiruje, hraje ale také jednu z hlavních rolí, a sice hrůzu nahánějící lady Bracknellovou, hvězdu vyšších londýnských společenských kruhů. Sára hraje roli Gvendolíny. Pokud se nezabývají divadlem či nediskutují o metafyzické filosofii, postavy románu patřičně využívají toho, že v Arden se vyskytuje víc než třicet restaurací.

A starý dům, který hrdinové románu koupili? Jistěže skrývá tajemství, jak jinak? To ovšem musí hlavní postavy románu v závěru odhalit!



Voyer Koreis, narozen 1943 in London, žije v Brisbane

Až doposud vydal:

V angličtině:

The Fools' Pilgrimage

Golf Jokes and Anecdotes From Around the World

The Kabbalah - a timeless philosophy of life

Mephisto and Pheles – The Stage Play

Asylum Seekers in Heaven

An Introduction to the Study of the Tarot by P. F. Case (editor)

The Tales of Doggie and Moggie by Josef Čapek – Povídání o pejskovi a kočičce (transl., editor)

R.U.R. (Rossum's Universal Robots) by Karel Čapek (transl., editor)

The Robber by Karel Čapek - Loupežník (translator, editor)

The intruder (stage play)

V češtině:

Kafka tančí (přelož. z angl. orig. Kafka Dances by Timothy Daly)

Bláznova cesta, Poutníci v čase (pozdější verze)

Kabala: nadčasová filosofie života

Můj bíbr: autobiografie

Blavatská a theosofie

Hledači azylu v nebi: Mefisto a Feles

Krkavec (přelož. z angl. orig. The Raven by Edgar Allan Poe)

Valentýn na Tasmánii

Reinkarnace a věčný poutník

Společnost Ardenského lesa

Mnohá autorova díla, stejně jako jiné překlady, jak do češtiny, tak i do angličtiny, zde uvedena nejsou.

Společnost Ardenského lesa



Napsal a ilustroval
Vojen Koreis

bsp

First published in this form in 2018
by Booksplendour
Copyright © Voyer Koreis 2018

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the copyright owner and the above publisher of this book.

National Library of Australia Cataloguing-in-Publication entry

Author: Koreis, Voyer.

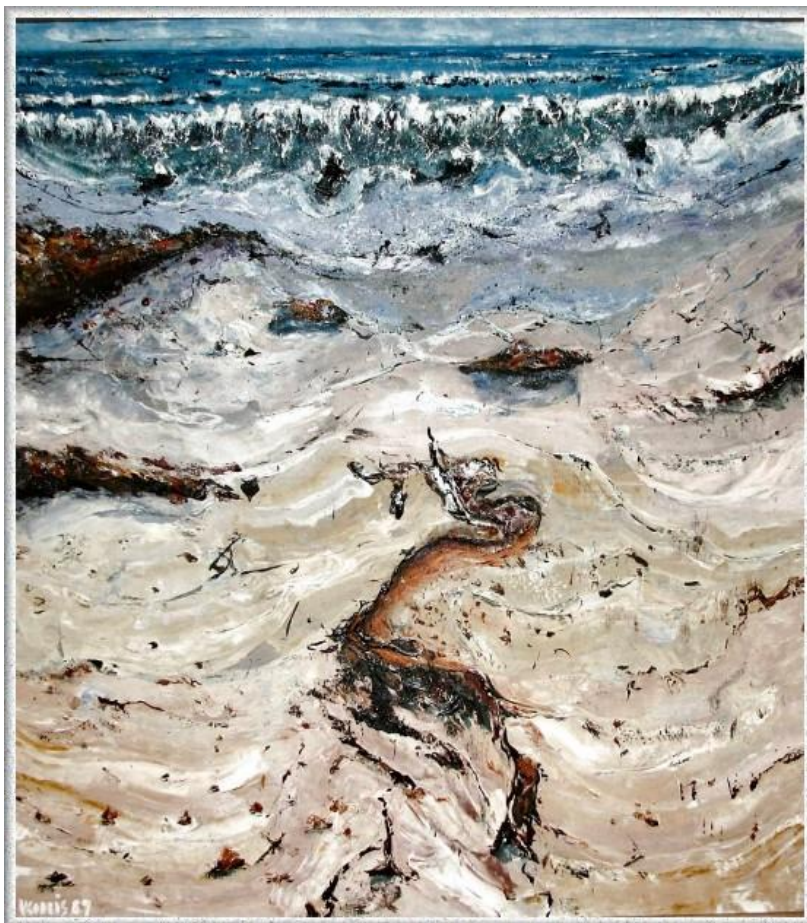
Title: Valentýn na Tasmánii

Edition: 1st ed.

ISBN: 978-0-9871982-9-7

1. Román, 2. Austrálie 3. Queensland, 4. S upřímností nejdál dojdeš, 5. Společnost Ardenského lesa, Brisbane, 7. Maleny, 8. Glasshouse mountains, 9. Divadelní prostředí, 10. Herci a herečky, 11. Herečka Sára, 11. Shakespearovský herec, 12. Importance of being Earnest, 13. Oscar Wilde, 14. Synchronicita, 15. Výklad Kabaly, 16. Hilma af Klint, 17. Dominik Klimt, 18. Brandon Cunningham, 19. Lloyd Ecklestone, 20. Spiritistický spolek, 21. Kouzelník Prospero

Ilustrace v textu pocházejí z autorových obrazů, kreseb, fotografií a koláží



1. Sarah či Sára?

Jsem z toho trochu popletená. Jmenuji se sice Sarah, pokud ale vím, Valentýn, který nejspíš bude toto do češtiny překládat, píše moje jméno v tom jazyce jako „Sára“. Prý se to tak česky psát má, s tou čárkou na „a“. No, dejme tomu. Co ale ta jeho čeština také obnáší a co mě občas dovádí k zuřivosti, je čemu my anglicky říkáme (i když to nepoužíváme) „declension“, skloňování. To už je na mne trochu moc. Když kupříkladu jsme tady v Austrálii a vy na mne budete chtít zavolat, tak jednoduše houknete „Sarah!“ a já přijdu. Nebo nepřijdu,

podle okolností. Jak ale v češtině? Tomu by jeden nevěřil! Volat na mne musíte "Sáro!" ale do kina půjdete se "Sárou," mluvíte „o Sáře,“ atp. Val, jak si přeje být nazýván, si přitom nedá říci, prostě tak to je, a kdyby to měl on napsat jinak, jeho soukmenovci by tomu prý nerozuměli. Či snad by ho dokonce zbouchali? Má prý dost a dost problémů už s tím, že tvrději odmítá přechylovat moje přímení Morrison, které jsem nosila po 24 let, než jsem přišla na to, že jsem se po celý ten čas vlastně jmenovala Cunningham. Ani nemluvě o jméně Klimt, na které jsem získala nárok poté, kdy jsme se před pár lety s Valem vzali. Tohle přechylování, to už je konec všech konců. Anglicky se tomu říká „gender inflection“ nebo „formation of feminine nouns“. Kdyby si toho zdejší feministky byly vědomy, určitě by pachatele zaživa stáhly z kůže, zejména pokud by si něco takového dovolil udělat s jejich jménem. A že by si to takový Čech skutečně udělat dovolil, to si pište! Dělají to houfně. Například, kdyby to byl žurnalista a ta feministka si něčím zasloužila, aby se dostala do českých novin, měla by své jméno přechýleno, ať už by s tím souhlasila nebo ne! A ona nejen, že by nechtěla. Ani trochu by se jí to nelíbilo! Jak to, že si ti Češi dovolují takhle komolit její jméno? Navíc tak, že k němu přidávají koncovku, podle níž by se dalo usuzovat, že ona přináleží k nějakému smradlavému mužskému! A volala by po stahování kůže, či aspoň pomalém rožnění provinilce nad malým ohýnkem.

K tomu, aby s tím mohla něco udělat, by ovšem taková feministka musela zaprvé mít peníze na právníky, což většina feministek nemá a zadruhé umět česky, což umí málokterá. Můj statečný manžel, sice česky umí, ale bravurně stojí aspoň v tomto případě na straně cizokrajných žen a jejich jména nepřechyluje. Val přechyluje jen ta česká ženská jména, jak se mi svěřil, hlavně proto, že ženy jsou tomu tam uvyklé a mohly by se dokonce i urazit, kdyby tak nečinil. V případech jmen cizích trvá ale můj statečný manžel na tom, že přechylovat je nebude, určitě ne bez souhlasu jejich nositelek. Už se mu kvůli tomu dostalo ostré kritiky, jak od jeho čtenářů, tak i od redaktorů. Nicméně, trvá na svém. Takto, díky Valově neohroženosti a zatvrzelé odhodlanosti stát se mučedníkem, nejsem ani Morrisonová, ani Cunninghamová, dokonce ani Klimtová, jsem tím, čím jsem, bez toho „ová“. Snad to vy Češi, kteří toto čtete (samozřejmě že ve Valově překladu), nebudete mít mně ani jemu za zlé!

Myslíte si nejspíš, co nám má taková přivandrovalá ženská z Austrálie kecat do našeho jazyka? Já to vidím tak, že tady nejde o jazyk, jde tu o základní lidská práva. Jmenuji se tak a tak, a to by mělo být svaté! Jestliže Češka chce mít své jméno přechýleno, je to její věc. Do toho nikomu mluvit nebudu, stejně tak jako nekritizuji bláhovými cizinci tolik často haněný a pomlouvaný prastarý obyčej vyplácení dívek o Velikonocích pomlázkou. Ten se mi totiž docela líbí. Myslím, že kdyby mě v sedmnácti letech honili nějací mladíci s pomlázkami, docela ráda bych si ten zadek naklepat nechala. Že by za tím stály nějaké moje masochistické choutky, jak už Val předtím naznačil, když jsem svého tehdejšího šéfa chtěla vyzvat k tomu, aby mi naplácal na zadek? Jenže, já bych to šéfovo naklepání tehdy byla vnímala tak, že jsem si to zasloužila; chystala jsem přece jen na něho podraz!

Pokud jste nečetli knihu, kterou Valentýn napsal o tom, jak se mě pokoušel sbalit ve Strahanu na Tasmánii, trochu vám to teď přiblížím. Jak už jste si snad dali dohromady, povedlo se mu to. Předcházelo tomu nicméně hodně složité povídání, zvaní k večerím, nějaké ty výlety, spousta koloniální historie, a abych nezapomněla, také divadlo. Divadlo? Ano, divadlo. Věci se totiž mají tak, že jsem herečka, že jsem měla angažmá ve Strahanu v divadelní hře, což se kombinovalo s průvodcovstvím po ostrově Sarah, který se náhodou jmenuje stejně jako já, i když ne po mně. Jmenoval se tak už před bezmála dvěma sty lety, kdy na něm stál trestanecký tábor pro nejhorší provinilce z těch, kteří jen o vlásek unikli v Anglii šibenici. To znamená, že se provinili něčím menším, třeba drobnou krádeží. Zákony v té době byly v Anglii velmi přísné a provaz vám soudce mohl dát celkem za cokoliv. Jak zjistil Val, který kromě toho, že je psychologem, je také promovaným historikem, mezi těmito trestanci se také nacházel Thomas Cunningham, který je mým předkem a dědečkem s pěti předponami „pra“.

Jak se ukázalo, mými přímými předky nebyli drobný stavitel Frank a učitelka Margot Morrisonovi z Queenslandské Toowoombi, jak jsem se po celá léta mylně domnívala. Jsou jimi dosti významný australský shakespearovský herec Brandon Cunningham, který působil v Anglii jako Lloyd Ecclestone a známá, již zemřelá, herečka Chantal Delaney (bez „ová,“ to určitě!). Takže, teď už asi víte, po kom to ta holka má. Herci Ecclestoneovi, když se mu v dohledu šedesátky konečně podařilo v londýnském The Globe Theatre si zahrát Prospera v Bouři, se zastesklo po rodné Austrálii, rozhodl se vrátit a

v herecké kariéře na Britských ostrovech už dál nepokračovat. Vrátil se také ke svému původnímu jménu Cunningham. Po našich společných předcích toho po dědil dost, aby si mohl dovolit nedělat nic a navíc i investovat do divadelního podnikání. Kariéru své dcery, počaté při náhlém vzplanutí lásky mezi dvěma Australany toho času se nacházejícími v Anglii, shakespearovským hercem a herečkou natáčející film v Londýně, o jejíž existenci (té dcery, tedy mne) se dozvěděl až těsně před smrtí mé matky, která mu neřekla, že mne porodila a dala k adopci, se rozhodl podpořit nejprve anonymně tím, že mne doporučil k místu herecké elévky na Tasmánii. Což bylo pro začínající herečku, která si v Sydney kousala nehty, zatímco čekala na sebemenší příležitost, mana spadlá z nebes. Bezpečně přesvědčený o svém otcovství, se později s mým adoptivním otcem dohodli na společném postupu, což jim v roli poradního psychologa doporučil můj budoucí manžel. O mém původu mi oba otcové pověděli. Zároveň usiloval Brandon, můj pravý otec, o to, abych dostala roli Elizy v muzikálu *My Fair Lady*, jehož byl hlavním producentem, o čemž musel ale přesvědčit své společníky, což se mu zdařilo. Zpočátku jsem sice musela být hlavně připravena k tomu dělat jen záasky, pokud by některá z hvězd show Wendy Seymour či Jonelle Mathews byla indisponována, nicméně když se začalo víc jezdit mimo Melbourne, kde měl soubor základnu, hrála jsem Elizu čím dál častěji, ke konci už vlastně exkluzivně. Tak to šlo asi po rok a půl. Už předtím jsme si s Valem stačili odskočit do Prahy, kde jsme měli svatbu. O tom ale víc později. Po návratu jsme si v Melbourne našli menší byt, Val si zažádal o trvalý pobyt v Austrálii, v čemž mu ministerstvo přistěhovalectví laskavě vyhovělo. Přispělo k tomu jistě i to, že si Val do Austrálie dovezl značnou částku peněz, takže se kvalifikoval nejen jako příženilec, ale také jako tak zvaný ekonomický migrant. Val má totiž náramně bohatého tatínka – v tom si nemáme vzájemně co vyčítat. Jak můj manžel prohlásil, rozdíl je pouze v tom, že zatímco ty jeho peníze jsou „new money,“ jen nedávno nahromaděné jeho pracovitým, avšak nevalným zdravím postiženým tatínkem, ty moje jsou bezpochybně mnohem staršího data. Na poměrném bohatství naší rodiny začal pracovat už onen zmíněný trestanec Thomas Cunningham, poté kdy mu vypršel trest a dostalo se mu od vlády na Tasmánii pozemku. Ten společně se svou ženou Gladys, bývalou herečkou, zvelebili a k němu přidali víc i jejich ratolesti. Moji pra-pra-pra-pra, po nich pra-pra-pra, i pra-pra... Ty

peníze už v rodině zůstaly; na štěstí se nenašel žádný prostopášný „pra,“ který by je rozfofroval.

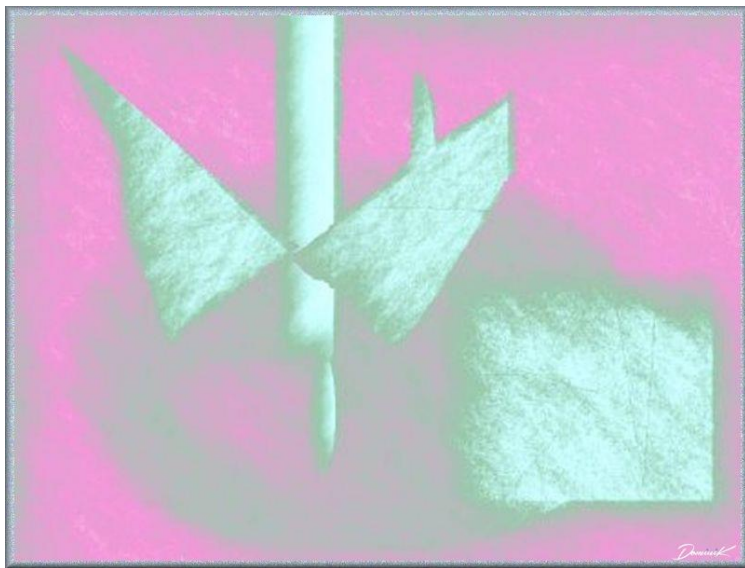
Zatímco já jsem nejprve zkoušela a potom jezdila po štacích, Val buď jezdil s námi, nebo se připravoval ke zkouškám, které potřeboval udělat před komisí svazu australských psychologů, aby mohl v této zemi provozovat praxi. To se mu vloni podařilo – podle jeho výroku mu k tomu nejvíc pomohl jeho středoevropský přízvuk, který normálně umí docela dobře zatajit, zde jej ale patřičně vystavoval na odiv. On totiž sám není ani trochu špatný herec – však má také po kom, jeho matka Adriana Veselá je významnou českou herečkou a tou byla i jeho babička. S Valovým otcem, který se kdysi také občas vyskytoval na jevišti, než začal vydělávat peníze, je Adriana už dávno rozvedená. Vdala se nedávno znovu, dokonce za mého bývalého šéfa, dramaturga, režiséra i herce v jedné osobě Gordona Parkera (toho, který z obav, aby si ho nepodali členové páté mocnosti, tisku, mi odmítl naplácat na zadek), s nímž se sblížila na golfovém hřišti. Kam se kolem mne podíváte, neuvidíte skoro nikoho jiného, než herce!

Show My Fair Lady bylo dost úspěšné, i když ne světoborné. Táta na něm ale určitě neprodělal. Bylo nám tak koncem září loňského roku už celkem jasné, že doba jeho životnosti se začíná pomalu blížit ke konci. Původní hvězdy show postupně odpadly, jak otec Brandon očekával, takže jsem měla cestu k hvězdným výšinám otevřenou, i když ne přímo vystlanou vavřínovými listy. Než se show skončilo posledním představením v Bendigu ve Viktorii, ještě jsme strávili asi dva týdny v Perthu a potom měsíc v Queenslandu. Tam jsme měli velmi úspěšnou dvoutýdenní sezónu v Lyric Theatre v Brisbane, po čemž následovalo několik dní na Gold Coast a Sunshine Coast, zájezdy do Cairns, Townsville a také poměrně nedaleké Toowoombi, města v němž jsem, poté kdy mě moje pravá matka dala k adopci, vyrůstala. Vrátit se sem jako hvězda show, bylo moc pěkné. Přihlásila se ke mně řada bývalých spolužaček a kamarádek, i někteří ti spolužáci. Někdy z toho byla cítit upřímná radost, že se jejich životy nějak otřely o mne jako o rodící se celebritu. Jindy to tak pěkné nebylo; někdy v tom dokonce byl cítit i závan závisti. Přišla také Larissa, s níž se znám ještě z dob, kdy jsme obě studovaly herectví na Queenslandské universitě, a s níž jsme kdysi dávno, už před celými třemi roky, jely společně na zkušenou do Sydney. Larissu tehdy to věčné chození ke konkursům, které skoro nikdy nevyšly, tolik zdeptalo, že to asi po půl roce vzdala a vrátila se do Queenslandu. Je vdaná za svého Roda, čekají už druhé dítě a sleduje mou závratnou

kariéru s tichým úžasem a přáním všeho nejlepšího do budoucna. Moji adoptivní otec s matkou se ovšem také objevili, a to nejen v Toowoombě; otec s bratrem Markem navíc dokonce přijeli na jedno z představení i do Brisbane. Byli z mého výkonu naprosto nadšení a nemyslím si, že by to byli jen tak hráli – nemají po kom být herci. Byla jsem moc ráda – tohle přece jen takové jedné herečce udělá dobře, když své obdivovatele může přijmout v šatně velkého a impozantního divadla pro dva tisíce diváků, kteří je navíc toho večera docela naplnili! Larisse jsem dokonce mohla představit svého manžela, který se právě také nacházel v Brisbane.

„Kdy jste se proboha brali? A proč jsi mi nedala vědět? Byla bych přijela!“

„Opravdu? Až do Prahy?“



2. Svatba v Praze

„Jak jsi prosím tě dokázal pro naši svatbu tak rychle zařídit to Klementinum?“

Valův otec Dominik Klimt, se ve svém křesle zálibně usmál. Byl to starší pán oblečený v tmavých kalhotách a v béžovém saku s jemným nádechem do růžova, laskavé tváře, s bohatou kšticí bílých vlasů a s vousy, o nichž se obvykle říká, že jsou ve stylu Van Dyka. Podle Vala se nicméně jeho otec zásadně o této ozdobě své tváře vyjadřuje jako o „bíbru,“ kteréžto označení prý bývalo náramně v módě v jeho mladých letech, zejména potom ve společnosti nonkonformisticky zaměřených intelektuálů, mezi něž tehdy náležel. Nacházeli jsme se v hlavním pokoji jeho konstruktivistické vily na Hanspaulce, kam nás z letiště dovezla limuzína.

„To víš, známosti, známosti. Bez nich se tady nikam moc nedostaneš. Tak to bylo vždycky, a to se nezměnilo.“

„Kolik lidí jsi pozval? Neříkej, že tisícovku!“

„To ne, tolik by se jich do svatební síně ani na Žofín, kde bude recepce, nevešlo. Sto padesát je maximum. Pozvánky už šly asi sto třiceti lidem, zbývající místa jsem nechal volná pro tebe, abys mohl

narychlo pozvat nějaké ty své známé a kamarády. Budeš je muset dnes večer obvolat.“

„Tolik už jich tady asi ani nemám.“

„No, aspoň těch dvacet jich snad přece jen najdeš!“

Po celý svůj život, celých 22 let, jsem nevytáhla paty z Austrálie. Moji rodiče, tedy ti adoptivní; i když o tom, že jimi jsou, jsem tehdy ještě nevěděla, na to prostě nebyli. Máma mě nejčastěji brala na prázdniny k babičce do Stanthorpe. To je nejjižněji položené město v Queenslandu, ležící ve vnitrozemí a v nadmořské výšce kolem 800 metrů, což z něj činí nejstudenější místo v tomto státě. Babička je původu italského a Italů se před rokem 1900 hodně usadilo kolem Stanthorpe, kde zaváděli vinice. Jinde v Queenslandu je k pěstování vína příliš horko, a to dovede být i ve Stanthorpe. Dovede tam ale být i zima. Jednou, když jsme tam začátkem července byli o zimních prázdninách, napadl dokonce sníh a udržel se celé tři dny. To jsem nikdy předtím nezažila, je to pro Queensland rarita!

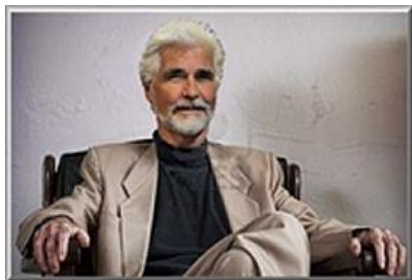
Otec s bratrem Markem obvykle jezdili na ryby, pokaždé někam jinam, nikdy ale příliš daleko. V okruhu asi 200 kilometrů se míst k rybaření najde dost a dost. A do Stanthorpe to je z Toowoombly jen asi 150 km. Na to, abychom jeli třeba na Bali či na Nový Zéland bychom sice jistě byli také měli, když jsem ale něco podobného navrhla, s úspěchem se to nesetkalo. Cesta táty Morrisona na Tasmánii, o níž jsem se zmínila, a o níž psal Val ve své knize, byla až dosud tou nejdelší v rodinné historii.

Teď jsem se najednou ocitla v Praze, prakticky na druhém konci světa. Kdyby jen to, máme zde svatbu! Navíc ta svatba nebude ledajaká, Valův otec vybral k tomu místo konání, jaké opravdu bere dech. Klementinum sice není zdaleka nejstarším objektem v Praze, jeho historie sahá „jen“ asi do 16. století, zato je to opravdová nádhera. Zrcadlová kaple, kde budeme oddáni, je proslulá, stejně jako je knihovna, podle mnohých prý dokonce nejkrásnější na světě. Astronomická věž, která patří k objektu založenému jezuitským řádem, bývala velice důležitá pro vědecký výzkum v minulých stoletích. Po svatební ceremonii a nezbytném focení, následovat bude svatební hostina v restauraci Žofín na Slovanském ostrově. Vedle ní je proslulý koncertní sál, kde svého času vystupovali například Dvořák, Berlioz, Liszt, Čajkovskij nebo Wagner, byla zde také poprvé provedena Smetanova Má vlast. Ta zahrnuje i Vltavu, skladbu, kterou znám, díky své hudbymilovné matce, už od malička. Řeka, která Smetanu k složení hudby inspirovala, poplyne tiše

kolem. Nám tu bude hrát jen smyčcový kvartet, který je prý ale výborný. Abych nezapomněla, Národní divadlo, jemuž prý Češi říkají Zlatá kaplička, je odtud jen pár set metrů vzdálené. V důležitých chvílích mého života takováto kamenná divadla zřejmě vždy hrají nějakou roli!

Jak k tomu všemu došlo? Když jsme se s Valem rozhodli, že se vezmeme, dal o tom hned vědět svému bohatému otci Dominikovi Klimtovi Praze. Dominik Klimt následkem svého chatrného zdraví nemůže cestovat, trval ale na tom, že si svatbu jediného syna nechce nechat ujít. Takže příslovečná hora musela k Mohamedovi – v tomto případě kromě nás dvou zahrnovala také mého pravého otce Brandona i mé adoptivní rodiče Franka a Margot, spolu s mým bratrem Markem. K tomu ještě připočítejte Valovu matku Adrianu, která se nedávno v Austrálii vdala za mého bývalého šéfa Gordona Parketa, kterého Dominik také pozval. Takže nás cestovalo letadlem z Melbourne do Prahy začátkem června celkem osm. Dominik Klimt ovšem trval na tom, že veškeré náklady, včetně ubytování a cestování první třídou, ponese on sám. Nikdo z výše zmíněných se nenechal příliš dlouho přesvědčovat, takže ti z nás, co jsme to potřebovali, jsme si urychleně zařídili pasy a víza. Hned jakmile byly termín a místo svatby potvrzené, letělo se. Do našeho časového rozvrhu se cesta do Prahy vešla, bylo to ale hodně těsné. Odlet z Melbourne ve středu brzy ráno, přilet do Prahy ve čtvrtek dopoledne. Svatba se koná v sobotu. Příští čtvrtek už znovu odlétáme, abychom byli v sobotu zpět v Melbourne. Od pondělka totiž už jsou zde naplánované první zkoušky muzikálu *My Fair Lady*. V Praze tedy pobudeme asi týden; bydlet budeme v Dominikově vile na Hanspaulce, podle Vala má tam místa spoustu.





Stále ještě ve svém super pohodlném křesle, Klimt otec se nechal slyšet. S ohledem na mne a mé rodiče, se hovořilo anglicky, kterýžto jazyk Dominik, zřejmě díky svým zkušenostem s obchodními jednáními, zvládal obdivuhodně dobře. I když, jako v případech snad všech Čechů, jeho

angličtina je dosti akcentovaná:

„Škoda, že máte tak málo času. Necelý týden není dost k tomu, co všechno se tu dá vidět.“ Obrátil se na mne. „Máte nějaké preference?“

„Chtěla bych vidět Okoř, Kokořín a Křivoklát.“

Zíral na mne chvíli nevěřícně. Potom se zeptal.

„Did I hear it correctly, slyšel jsem dobře?“

„I would like to see Okoř, Kokořín and Křivoklát.“

„On si Val s vámi musel dát hodně práce, když vás ta „ř“ naučil takhle krásně vyslovovat!“

Valentýn se okamžitě ohradil:

„Ne, nic takového jsem ji neučil. Vyslovila to správně hned napodruhé, když jsem před ní ty hrady jmenoval. Nezapomínej, tati, že je to herečka!“

„Herečka to tedy být musí. A nějaká! S něčím takovým jsem se u anglicky mluvících lidí snad ještě nesetkal. A že jsem jednal s mnoha Brity i Američany.“

Musela jsem se docela jistě zapýřit. Starý pán se ale hned na mne najednou díval úplně jinýma očima, pokud možno snad ještě přívětivějšími.

„No, to by se dalo zvládnout, klidně i zítra, ještě před tou vaší svatbou pozítří. Na Okoř to není daleko, pojedete s vámi. Najezdil jsem se tam dost a dost, když jsme tam bydleli a já jsem ještě jezdil s taxíkem, takže pro jednu mně tam může odvézt můj šofér. Potom mne zase hodí domů a vás odveze na ten Křivoklát a na Kokořín. Ty hrady jsou trochu dál, za den by se to ale mělo dát stihnout. Prázdniny ještě nejsou, neměly by tam být žádné velké davy. Kdo chce s námi ještě jet?“

Přihlásil se otec Brandon. Táta s mámou Morrisonovi spolu s Markem se chtěli raději projít po Praze a Gordon s Adrianou měli hned po přistání v Praze svůj vlastní itinerář.

„Tak to se vejde do rollse. Dohodnuto.“

Po náramné večeři plné českých specialit, které si Valův otec nechal doručit i s číšníkem, jsme strávili noc v hanspaulské vile, kde jsme měli každý svůj pokoj, zatímco táta a mámou Morrisonovi spali ve dvojité ložnici pro hosty, které tam jsou aspoň tři. Mark dostal také svůj pokoj. Dominikova bývalá manželka se svým novým manželem Gordonem ovšem zůstávají v Adrianině bytě v Dejvicích. Val mi hned po večeři trochu rozpačitě vysvětlil, že jeho otec je v těchto věcech konservativní a že by se na to jistě nedíval příliš laskavě, kdybychom my dva měli trvat na tom, že budeme před svatbou spát ve stejné ložnici. Celkem jsem to chápala. Výsledkem bylo, že ve stejné ložnici jsme sice nespali, zato aspoň po nějaký čas ve stejné posteli, v té mé, kam se Val uprostřed noci vplížil. Vymlouval se přitom na „jet lag,“ nespavost z časového posunu. Mne to také postihlo, takže jsem námitky neměla.

Kvůli tomu časovému posunu jsem také byla vzhůru brzy, což bylo dobře, protože už asi v půl osmé se dostavila dáma z módního závodu pro nevěsty, aby si mě důkladně proměřila. Ukázala mi několik svých návrhů a vybrala jsem si takový, o jakém jsem se domnívala, že je náležitě konservativní tak, aby se líbil Valovu otci. Ten to přece platí, Valovi se budu líbit v čemkoliv, nejvíc ale v ničem, jak ho znám! Šaty prý budou hotové včas a budou doručeny ještě dnes večer.

Do Dominikova phantoma jsme se vešli bez potíží. Vyjeli jsme chvíli před devátou, abychom to všechno stihli. Poprvé v životě jsem jela Rolls-Roycem, řekla bych, že je to docela pohodlné auto. Naši hondu v Austrálii mám ale raději, i když je podstatně menší. Máme v ní aspoň k sobě blíž. Vzali jsme to silnicí vedoucí přes Šárku, což je přírodní rezervace nedaleko za Hanspaulkou a Dominik i Val mě cestou upozorňovali na různá význačná místa, která mi toho většinou moc neříkala. Zato, když jsme zanedlouho dorazili k Okoři, ty rozvaliny mi toho říkaly hodně. Zatímco Dominik, který chodí o holi a na hrad, který dobře zná, se šplhat odmítl, zůstal dole u šálku kávy v restauraci, my s Valem a mým otcem Brandonem jsme se trochu po troskách hradu prošli. Průvodce jsme ale odmítli; měli jsme přece sebou odborníka i místního znalce, v jedné osobě!

Zeptala jsem se později v autě Dominika:

„Pořádají se na Okoři ghost tours?“

„Tím míníte večerní túry s průvodcem, který straší návštěvníky tím, že jim vykládá o všelijakých vraždách a podobných událostech, po nichž v místě straší?“

„Přesně tak.“

„Nemyslím si, že by něco takového bylo na Okoři, snad ale to plánují. Být jimi, tak bych si pospíšil. Dostává se to do módy. V Praze už něco takového dělají po několik let. Populární jsou také alchymistická mysteria a podobné věci. Většinou k tomu užívají herce. Proto se ptáte?“

„Částečně. Dělal jsem něco podobného na ostrově Sarah, noční túry to ale nebyly. Vražd a různých krutostí tam přitom bylo hodně. Tam jsme se také potkali, vid' Vale?“

„Tak, to byla ta největší z krutostí. Tam jsem potkal já tebe. Tys krutostí oplývala, protože už podle vlastního přiznání jsi o mně věděla hned, jakmile jsem se nastěhoval do té chaty v autokempinku, co stála vedle té tvé.“

„Tak takhle jste se vy dva setkali? Rarita. Dnes se lidé přece nejčastěji seznamují po internetu.“

„Kdepak, my dva ne. I když internet v tom také hrál roli. Val totiž zjistil spoustu věcí o mých předcích. A tady s mým tátou zařídili, abych se co nejšetrněji dozvěděla o tom, že jsem byla adoptovaná a on že je můj pravý otec.“

„No já jsem si nad tímhle, jak Sáře dát o tom vědět, lámal hlavu asi rok!“ ozval se shakespearovský herec. „Od té doby, kdy jsem se dozvěděl, že Sára existuje a že je mou dcerou. Její matka si mne nechala zavolat ke své smrtelné posteli, aby mi o tom řekla jen pár dní před smrtí, zřejmě si nechtěla to tajemství vzít s sebou do hrobu. Nakonec jsem do toho svého problému zasvětil Vala jako psychologa, s nímž jsem se mezitím seznámil a on přišel s plánem inscenovat rodinný převrat v Hobartu, hned vedle divadla, kde se seznámili Sářini pětinasobní prarodiče.“

„My jsme prostě herecká rodina.“

„Vaše matka byla také herečkou?“

„Ano a dost slavnou. Jméno Chantal Delaney zná v Austrálii kdekdo. Hrála v několika televizních seriálech, i ve filmech. Hádám, že něco s ní by se našlo i ve vašich programech tady. Škoda, že jsem ji nikdy nepoznala osobně. Nebo možná, že dobře. Nevím, jak bych se byla vypořádala s tím, že mne hned po narození dala k adopci. Že postavila svou kariéru přede mne. Měla jsem ale štěstí, moji adoptivní rodiče jsou skvělí lidé!“

„Toho jsem si už všiml. Tak o tomhle všem mi Valentýn nic neřekl. Synové ovšem k otcům příliš sdělní většinou nebývají. Sám jsem svého času nebyl výjimkou.“

„Ani já.“ To řekl Brandon.

Mezitím jsme dojeli zpět na Hanspaulku, kde nás Dominik opustil. Musí prý pracovat. Pokud vím, má tam svoji kancelář, odkud vede transakce. O co přesně jde nevím, s tím si není jistý ani Val, má to ale snad něco co dělat hlavně s pojišťovnictvím. Bylo asi půl jedenácté, takže hned nato jsme pokračovali směrem ke Kokořínu, který je asi padesát kilometrů vzdálený. Tam jsme dorazili před polednem. Poobědvali jsme v zahradní restauraci a vydali se na prohlídku hradu, který prý kdysi býval sídlem loupeživých rytířů. Opět tu jsou ti věční narušitelé zákona, tomu asi jen tak neuniknu. Dozvěděla jsem se mimo jiné, že při rekonstrukci hradu na počátku 20. století bylo ve sklepení pod kulatou hradní věží nalezeno celkem dvaadvacet lidských koster. Podle jedné z teorií, s nimiž přišli čeští historikové, patří kostry lidem, které loupeživí rytíři unesli a žádali za ně výkupné, které nikdy nedostali, a proto se nepohodlných zajatců radikálně zbavili. Existuje ale i jiná teorie, podle níž patří kostry samotným loupežníkům, kteří byli za trest zadrženi hluboko v hradním sklepení. Náš promovaný historik se odmítl vyjádřit, pouze prohlásil, že obojí je možné, že ale může být i jiné vysvětlení, jaké by nikdo neočekával. V dějinách hradů se takovéto věci prý dějí.

Vyrazili jsme autem dál asi kolem druhé, cestou ke Křivoklátu, který jsme si nechali na konec našeho výletu. Kolem nás kokořínské lesy, krásná krajina, bohužel jsem z ní příliš mnoho neměla. Už za chvíli poté kdy jsme se rozjeli, jsem totiž docela tvrdě usnula. Nedalo se proti tomu nic dělat, přepadla mne únava z časového posunu, čemuž prostě neuniknete. Na svou obranu mohu pouze říci, že moji dva společníci na tom nebyli lépe, takže té asi půldruhé hodiny, kterou trvala cesta ke Křivoklátu, panovalo v našem super pohodlném a zvukově dobře odizolovaném Rolls-Royceovi ještě větší ticho.

Když jsme se probudili, uvítal nás pohled na majestátní hrad, který jak nás Val uvědomil, je zmiňovaný už od 12. století a který býval úzce spjatý s Přemyslovci, vládnoucí dynastií knížat a později králů v Čechách. Průvodce, kterého jsme dostali, nebyl na tom s angličtinou právě nejlépe, takže brzy jsme se od skupiny, s níž jsme šli, odtrhli a spoléhali se spíš na Vala, který toho věděl o historii hradu i o jeho původních majetnících opravdu hodně. Konečně, má

na to papíry, i když ty pocházejí z Oxfordu, kde se česká historie asi moc neučí. Mne a zejména mého otce Brandona, který pod jménem Lloyd Ecclestone dlouhá léta hrál divadlo v Anglii, kde byl známý hlavně jako shakespearovský herec, zajímalo obzvlášť to, že zde v nedávné době bylo provedeno hned několik her od tohoto barda. Průvodce, k němuž jsme se po čase znovu přidružili, zmínil *Macbetha*, *Zkrocení zlé ženy*, připravuje se prý *Romeo a Julie*, *Marie Stuartovna* a také opera od Monteverdiho. A Shakespearova *Bouře*, v níž Prospero byl poslední rolí, kterou si otec zahrál v proslulém divadle *The Globe* v Londýně předtím, než se rozhodl s herectvím skončit a dát se v rodné Austrálii na divadelní produkci. *Nádvoří*, kde se hry provádějí, je ideální pro historické kusy podobného typu; lepší místo byste těžko hledali. Pochopitelně, záleží hodně na počasí, hlavní sezóna je v červenci a srpnu. To ale v *Globe* také – není tam střecha, stejně jak tomu bylo za časů Shakespearových.

Ríkám si, neměla bych se ještě někdy v budoucnosti vrhnout tímto směrem? Dostalo by se mi podpory od mého distingovaného tvůrce a třeba to v sobě také někde mám! Konečně, moje matka byla rovněž herečkou a ne ledajakou! Na druhou stranu – otec se klasického divadla nakonec vzdal a dal se na produkování lehčí múzy, jakou byl náš muzikál. Asi už musel mít plné zuby Shakespeara, kterého skoro exkluzivně hrál bezmála po čtyřicet let! O peníze mu jistě nešlo, těch podědil dost, aby si mohl dovolit hrát pouze na jevišti a vyhýbat se filmovým či televizním rolím, které by se mu jistě byly nabízely, kdyby o ně stál. Já bych si mohla dovolit totéž – jsem jednak jeho dědičkou, navíc budu od zítřka mít manžela s pohádkově bohatým tatínkem. Nemusím přece být televizní seriálovou herečkou jako matka, kterou to zřejmě morálně příliš vysoko nepozvedlo.

Cestou zpět nám Val vykládal o historii míst, v nichž se při zítřejší svatbě budeme pohybovat. Doufal, že budeme mít možnost aspoň nahlédnout do unikátní a světově proslulé knihovny, kterou tu založili jezuité. Na řadu přišly i různé kuriozity. Přítel jeho otce, který je významným českým astronomem a který má na starosti sluneční hodiny v areálu *Klementina*, mu prý kdysi řekl, že těchto historických zvláštností se tam vyskytuje celkem čtrnáct. Prý jich tam kdysi bývalo víc, několikery sluneční hodiny ale nepřežily a dnes se už jen hádá, kde přesně mohly být. Tento přítel má také za úkol dohlížet na chod notoricky známého staroměstského orloje, u něhož se máme zítra také vyfotit, jak jinak? Val významně dodal, že po tomto příteli byla

dokonce pojmenována jedna z planetek sluneční soustavy. Říkám si, my herci můžeme sice být na čas slavní, takovéto trvalé pocty se ale určitě nedočkáme!

Do vily na Hanspaulce jsme dorazili něco po šesté. Právě v čas k tomu se trochu osprchovat a dostavit se k večeři, kterou Valův otec opět objednal přes cateringovou službu. Rodiče Morrisonovi byli plni dojmů z Prahy, kam je ráno odvezl taxík, kterého jim objednal Dominik a kudy chodili po většinu dne. Trochu jiná dovolená, než chození na ryby jim rozhodně neuškodila. Hádám ale, že je tohle trošku nakopne a že třeba i začnou jezdit někam dál. Aspoň na to Bali. V mé ložnici na mne už čekal můj svatební šat a ukázalo se, že mi padne jak ulitý. Pochopitelně, že mi přitom asistovala máma a objevila se i ona dáma, která se starala o míry, kterou jsme ale brzy poslaly domů, protože žádné úpravy nebyly potřeba. Prostě, nádhera! Snad každá holka, kromě nějakých těch lesbiček, sní o tom, že se bude vdávat v bílém, tak jak to má být. Nemám potuchy, kolik mohly tyhle šaty Dominika stát, levné ale jistě nebyly. Máma z nich byla prostě celá na větvi. A jsou moje, budu si je moci odvézt sebou do Austrálie. Co tam s nimi budu dělat, to ale nevím, třeba si v nich jednou zahraji nějakou roli, kdoví? Asi ale budou jen zabírat místo ve skříni. Nešť!

Toho večera jsem dala Valovi jasně najevo, že si nepřeji, aby mne viděl, ať už ve svatebních šatech nebo, to už vůbec ne, bez nich. Tak nějak by se to nehodilo. Myslím, že se něco takového nachází ve svatebních obyčejích mnoha kultur, že nevěsta je v předvečer svatby pro ženicha prostě tabu. Val má ale v sobě, zřejmě zděděné po otci, také nějaké ty konzervativní prvky, takže s tím žádný problém neměl, aspoň si nemyslím. Nedivila bych se, kdyby bylo po jeho, že by takovouto sexuální abstinenci i sám navrhl. Stejně po večeři kamsi zmizel, hádám, že pro něho některý z jeho přátel zorganizoval to, čemu v Austrálii říkáme „bucks night out“ nebo také „stag party,“ loučení se se svobodou. Už přes den vedl několik hovorů na mobilu, něco zřejmě domlouval, nechtěla jsem se ptát, o co šlo, tušila jsem ale, že to má něco co dělat s tou rozlučkou se svobodou. Ženský ekvivalent téhož, tak zvaná „hens night out,“ party pro slepice, pro mne ale nepřipadal v úvahu. Žádné slepice tu neznám. Dopadlo to tak, že jsme si dost dlouho večer v mé ložnici povídaly s mámou. Nepřítomnost slepic mi vůbec nevadila, takovému předsvatebnímu večeru, jaký jsme my dvě s mámou měly, bych stejně kdykoliv dala přednost. Svatební obřad se začíná v jednu hodinu odpoledne, na

ráno mám ještě objednanou kadeřnici, ta se má dostavit v devět hodin. Do té doby se pokusíme trochu se vyspat, snad to půjde. Po tom výletu na hrady s „ř“ ve jméně jsem ale byla docela unavená. Mámu chození po Karlově mostě a Starém městě také dost zmošlo.

Hned po snídani se objevila kadeřnice, s níž jsme já i máma strávily příští dvě hodiny. Potom už byl pomalu čas k tomu se obléknout do svatebního šatu a s šálkem kávy v ruce čekat na příjezd limuzíny, která má odvézt mne a tátu Brandona na místo činu. Dominik a moji adoptivní rodiče pojedou Rollsem, zatímco Vala, kterého jsem opravdu vůbec neviděla, má prý přivést jiná limuzína, nemám nejmenší potuchy odkud, spolu s jeho svědkem, dávným spolužákem ještě z Karlovy univerzity. Lze jen doufat, že se Val dostaví, jsou přece známy případy, kdy si ženich takovýto životní krok na poslední chvíli rozmyslí. I kdyby měl být ještě pod vlivem požitého alkoholu, ať už ho musejí třeba i podpírat, jako Alfreda P. Dollittlea, Elizina otce v *My Fair Lady*, hlavně ať ho k tomu oltáři někdo nějak dopraví!

Dopravili ho, byl tam. A vypadal, kupodivu, i docela střízlivě. Že stojí pevně, nekymácí se a podporu nepotřebuje, už bylo vidět z dálky od vchodu, když jsme s tátou Brandonem vstupovali za zvuků Mendelssohnova svatebního pochodu. Vybírat si mezi svatebními pochody není ani trochu lehké, zejména když se musíte rozhodnout na poslední chvíli, co zadat varhaníkovi. Nikdo z nás nad tím předtím nepřemýšlel. Dominik se nakonec zeptal Brandona.

„Hrál jste někdy ve Snu svatojánské noci?“

„Samozřejmě, že hrál a skoro všechny mužské role, od Pucka, přes Thesea, Oberona, až po Quenceho.“

„Tak to bychom měli vyřešené. Přece nepovedete vlastní dceru k oltáři za zvuků Wagnera, neřku-li Pachelbela. To prostě musí být Mendelssohn!“

Otec Brandon se tomu nijak nevzpouzel a já jsem s výběrem hudby také souhlasila, takže Mendelssohn to byl. Varhany v kapli zněly prostě nádherně. Oddávající sice hovořil česky, takže jsem skoro ničemu nerozuměla, o co tu jde, mi ale bylo jasné. Čekala jsem jen, kdy mi položí onu klíčovou otázku. Když se konečně zeptal a zadíval se na mne přes brýle v očekávání mé odpovědi, řekla jsem nahlas své „Ano,“ jak jsem to měla nacvičené. Val si ale neodpustil vtípek. Když byla řada na něm, aby odpověděl na ... co já vím, že se nachází v českém rituálu – možná jestli si mě bere z vlastní vůle, a ne pod hrozbou rány z brokovnice – ten komik prohlásil nahlas „I do!“.

Teprve pod přísným pohledem oddávajícího se opravil a řekl stejně hlasitě to české „Ano!“ za smíchu celého sálu.

Zbytek ceremoniálu už doběhl do konce tak, jak měl a už jsme byli u východu zasypávání květinami. Došlo i na focení, nejprve před kaplí, potom u řeky Vltavy s Pražským hradem v pozadí a naprosto nevyhnutelně také před Staroměstským orlojem, kam nás dovezla limuzína a kde nám návštěvníci kupodivu ochotně udělali na několik vteřin volný prostor. Od Staroměstské radnice jsme se dopravili na Slovanský ostrov, kde se v restauraci Žofín konala svatební hostina.

Pozdní odpoledne a počátek večera uběhly jako voda; všude jsem byla líbána na tváře, mačkána a angličtinou na různících se úrovních mi bylo gratulováno spoustou lidí, které jsem neznala a které stěží kdy ještě potkám. Bylo to strašně hezké a všichni byli hrozně moc milí. Byla jsem ale už ráda, když jsme mohli opustit rozjařené svatební hosty a vydat se ... kam?

Val mi neřekl, nikdo mi neřekl. V limuzíně z něho postupně vylezlo, že ho to poněkud uvádí do rozpaků. Noc na Karlštejně by si prý jako místo svatební cesty byl v životě nepředstavoval. Ovšem, na nějaké změny už čas nebyl, jeho otec ho postavil před hotovou věc a jistě musel opět nasadit všemožné páky, aby mohl v tak krátké době zajistit svatební apartmán pro nás dva v blízkosti tohoto hradu, který sice nemá ve jméně žádné „ř,“ o němž jsem ale už dokonce předtím slyšela, jako o nejslavnějším českém hradu postaveného tím nejslavnějším králem. Zeptala jsem se Vala:

„Co je na tom trapného?“

„No, když už musíš vědět, všechno. Obřad v Klementinu, hostina na Žofíně, to se snad ještě dá skousnout, tímhle to ale vrcholí. Noc na Karlštejně! Ty o tom nic nevíš, ale tak se jmenuje jedna divadelní hra, z které udělali muzikál, který se tu každoročně hraje o letních večerech. Nejspíš na něj ještě narazíme. A v itineráři máme na ráno jízdu koňským kočárem nahoru na hrad a takové ty věci. Myslím, že to táta přehnal.“



„To nevidíš, jakou mu to dělá radost?“

„Jenže mně moc ne.“

„Víš co, přestaň se ošívát a začni si užívat. Svatbu máme jen jednou. Jsou lidé, kteří se berou ve všelijakých slamech a jsou rádi, když se mohou pro jednou trochu najíst – uvědom si, jak my jsme privilegovaní. A také to, že máme proto odpovědnosti, nemyslíš? Já říkám, užijme si toho, co se nám nabízí, potom se ale budeme muset dát do práce. Ty budeš léčit a vychovávat lidi, mně je souzeno jim přinášet rozptýlení a zábavu. Záslužné činnosti.“

„Asi máš pravdu a já jsem jen ubreptaný kritik. Táta toho dokázal v životě opravdu hodně a teď si užívá, má radost z toho, že může utrácet své peníze. Neměli bychom mu ji kazit. Takže tu jízdu kočárem zvládneš?“

„Neboj se, zvládnou.“

Skoro nepozorovaně jsme dorazili do městečka rozprostírajícího se pod středověkým hradem, který bylo vidět už z dálky, nádherně osvětlený. Val k tomu komentoval:

„To víš, sobota. Nejspíš tam na nádvoří právě dávají tu proslulou Noc na Karlštejně.“

Dávali, jak jsem později zjistila. K tomu abychom show shlédli, jsme ale čas neměli, bylo už pozdě. Škoda, docela bych se na to byla podívala. Val mi vysvětlil, že se jedná o víc než stoletou divadelní hru napsanou známým básníkem, která se stala někdy v sedmdesátých letech předlohou k filmovému muzikálu a pozdější jevištní verzi. Je to ale podle něho trochu kýčovitě, s tím, čemu se říká odborně „pants roles“ neboli s herečkami převlečenými za muže. Prý o moc nepříjdu, někdy mi ale ukáže film, který také býval kdysi hodně populární.

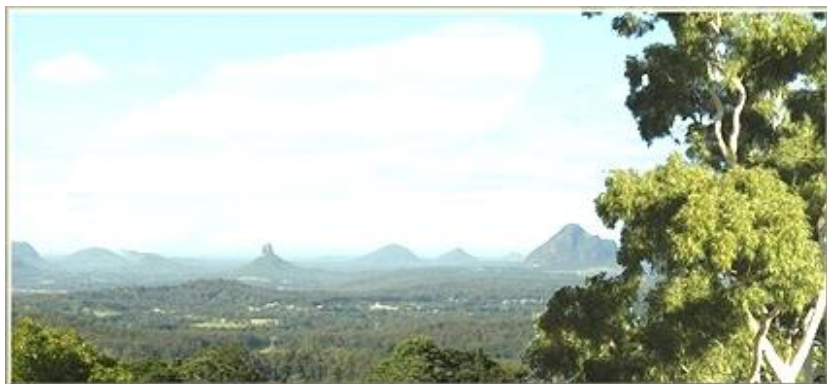
V hotelu jsme měli tři dny, dobře jsme si prohlédli hrad, určitě nejimpresivnější a nejmajestátnější, jaký jsem kdy viděla! Projeli jsme se po okolí, jeli jsme také vlakem taženým parní lokomotivou, stejně jako ve Strahanu na Tasmánii. Ještě, než jsme odjeli z Karlštejna, ozval se Valův telefon. Jeho matka Adriana s manželem Gordonem se nacházejí nedaleko. Kde? No, přece na zdejším golfovém hřišti, jen pár set metrů od vás! Ti dva jsou opravdu zavilí golfisté a Gordon trval na tom, že si musí zahrát na hřišti, o němž věděl, že má mezinárodní reputaci. Poobědvali jsme s nimi v restauraci v klubovém domě u hřiště, říkává se tomu anglicky „the nineteenth hole,“ devatenáctá jamka – jak snad víte, golfové hřiště mívá těch jamek obvykle osmnáct. Gordon, můj bývalý šéf, který se nyní vlastně technicky stal mým tchánem, je Prahou celý nadšený a

karlštejnským golfovým hřištěm snad ještě víc. O ničem jiném se skoro nemluvilo dřív, než jsme odjeli zpět do Prahy. Další dva dny v Dominikově vile s pár kratšími výlety po okolí a už nás s otcem Brandonem i Morrisonovými zase čekal dlouhý let do Melbourne. Tchyně Adriana spolu s Gordonem, zůstávají zatím v Praze. V okolí Prahy se dostavělo hned několik nových golfových hřišť, a jiná jsou na plánech, takže si budou moci užívat.

Na letiště nás novomanžele odvezl Dominik ve svém phantomu; máma, bratr a oba tátové jeli najatou limuzínou. Tchyně Adriana s bývalým mým šéfem Gordonem se také objevili, ale jen na skok, jeli ten den odpoledne na jiné golfové hřiště, prý na Zbraslavi. Dominik o tom prohlásil:

„Vidíte, tam jsem vás měl také vzít! Můj dědeček z otcovy strany tam byl po celý svůj život varhaníkem a regenschorim v místním kostele. Jsou tam nedaleko s babičkou i pohřbení. Moc hezké místo a s bohatou historií. Když ale nebyl čas, až někdy jindy.“

Uvažovala jsem, jestli ještě bude nějaké příště, pokud se týká Dominika. Nevypadal nijak zvlášť dobře. No, jak strašně moc jsem se mýlila!



3. Arden

K výše popsaným událostem došlo asi před dvěma roky. Mezitím měla svůj život naše produkce muzikálu *My Fair Lady*, což mi pomohlo dostat se aspoň jednou nohou do herecké Země zaslíbené. Opravdu ale jen jednou nohou – žádné seriózní nabídky rolí zatím nepřicházely. Zato moje tchýně Adriana se dočkala své vytoužené role. Zatímco byli s Gordonem v Praze, dozvěděla se, že s ní režisér definitivně počítá pro roli Raněvské v Čechovově Višňovém sadu. Ve stejnou dobu jí byla nabídnuta i jakási filmová role a brzy nato i další. To si ovšem volalo po radikálním řešení, s nímž přišel Gordon. Dozor nad hrou o trestancích ve Strahanu svěřil Claire, jako tichý společník výletních plaveb po zálivu Macquarie nemusel být fyzicky přítomen, takže se mohl nyní natrvalo přemístit do Prahy, kde se entusiasticky začal podílet na divadelní tvorbě tamější anglické komunity, která ho přijala s otevřenou náručí. Adriana mezitím poslala Valovi recenzi na film, v němž měla jednu z hlavních rolí; část vyjímám zde (Val to pro mne přeložil):

Martin Boháček jako vzpěrač Homolka řve v bolesti při tréninku s činkami, Radim Žrout jako požárník Ryšánek řve v rozkoši při souloži, zatímco Adriana Veselá jako tchýně jich obou, se tiše, ale významně prochází scénami nového českého filmu režiséra Přemysla Voráčka Máte to na čele napsáno, pane!

To, že žádné role na podobné úrovni mi zatím nepřicházejí, mě příliš neznervózňovalo, jenom trochu. Existenční problémy jsme neměli, dokonce naopak. Nevěděli jsme, jak a kde utratit, či když se

lépe vyjádřím, investovat peníze, které dal Valův otec Dominik převést na syna. Původně jsme si mysleli, že koupíme dům v Melbourne, případně v Sydney. Na koupi nemovitosti se ale Valův otec hodlal přímo podílet. Potom přišel jeden z oněch osudných dnů, kdy se jen tak z ničeho nic najednou dějí věci. Nacházeli jsme se na jedné z posledních štací, které náš muzikál měl, při již zmíněné sezóně v Brisbane. V pondělí jsme měli jediný volný den a s Valem jsme si zajeli na Sunshine Coast, několik desítek kilometrů na sever od hlavního města Queenslandu. Mořské pláže bývají skoro všude stejné, slaná voda a hodně písku a tyto by jistě nebyly výjimkou. Rozhodli jsme se proto, že raději uděláme okružní jízdu blízkým vnitrozemím, kde se nachází menší pohoří Blackall, zhruba asi 400 až 500 metrů nad mořem. Z jeho mořské strany je prý vidět daleko na Tichý oceán. A místy také na čarokrásné pohoří Glasshouse Mountains, jak jej nazval jeho objevitel kapitán James Cook, jemuž prý při pohledu z moře připomínaly pece k pálení skla v jeho rodném Skotsku.

Tak jsme dorazili do Arden, asi pěti-tisícového města, které vévodí celé oblasti. Zmínila jsem se už o tom, že jsem jaksi senzibilní? Nuže, jsem. Už když jsme sem přijížděli, cítila jsem jakési zvláštní síly, které útočily jak na mou mysl, tak i na mé tělo. Ty síly zde působící jsou sice ambivalentní, to kladné tu ale zcela jasně převládá. Valovi jsem zpočátku nic neříkala, jen jsem ho potají pozorovala. On to totiž docela jistě neví, i když trochu tuší, sám je ale také hodně senzitivní. Cítila jsem, že i on větví, musel se ale soustředit na řízení, takže ho to tolik nezasáhlo. Zajeli jsme do středu města, spíš městečka, našli jsme si útulnou malou kavárničku. Bylo asi jedenáct, trochu brzy na oběd, ale právě tak čas k tomu, dát si kávu. Sedělo tam několik lidí. Dvě ne již nejmladší dámy o stůl dál se bavily, když tu se jedna z nich zadívala naším směrem. Chvilí na nás hleděla, potom hovořila se svou společnicí, teď už se na nás dívaly obě dvě. Posléze ta první se začala hrabat v kabelce, vytáhla cosi tištěného, chvíli to zkoumala, znovu pohledy, tentokrát jasně na mne. Vstala, šla ke mně. V ruce měla to, co se ukázalo být programem k našemu muzikálu pro brisbaneské představení.

„Promiňte, vy jste Sarah Cunningham, že ano?“

„Jsem.“

„Mohla byste mi prosím tohle podepsat?“

„Samozřejmě.“

Podala mi propisovačku, kterou vylovila z kabelky. Její spoléčnice se pŕipojila s nějakým papírem, na který také chtěla mít ode mne podpis. Pŕihnaly se ještě dvě mladé dívky, které seděly u okna, o nichž jsem sice pochybovala, že vědí, kdo jsem, nechtěly si ale zřejmě nechat ujít takovouto pŕíležitost. Bylo to poprvé, kdy mne takhle někdo poznal a požádal o autogram mimo divadlo. Objevil se také samotný vlastník podniku s tuší v ruce a chtěl, abych se podepsala na část stěny vyhrazené pro podpisy vážených hostů, kteří kavárnu navštívili. Bylo jich tam už víc, pár z nich od lidí, jejichž jména mi dokonce i něco říkala. Val celé dění pobaveně pozoroval. První z dam se trochu nesměle zeptala, jestli si mohou pŕisednout. Neměli jsme námitky. Dozvěděli jsme se, že obě pŕítelkyně byly na našem pŕedstavení v sobotu večer a že se jim strašně líbilo. Já jsem pŕy byla prostě ohromná! Virginia Durand, jak se první z dam jmenovala, se mne posléze zeptala, jestli by mi nevadilo, kdyby mi z ruky vyložila můj osud. Pođívala jsem se na Vala, ten zrovna nadšený nevypadal. Zeptal se:

„Vy se zabýváte chiromantií?“

„Ano, zabývám. Už moc let.“

„Mohla byste se nejdřív pođívat na moji ruku?“

„Jistě. Ukažte.“

Tak tímhle mne pŕekvapil. Virginia zkoumala pozorně asi minutu ruku, kterou jí Val nabídl. Posléze ji pustila, zadívala se mu dlouze do tváře.

„Vy sem patŕíte.“

„Jak to myslíte, že sem patŕím?“

„Sem, do Arden. Hledáte místo, kde byste se usadil, otevŕel si praxi. Jste pŕece doktor, či ne?“

„Jsem. Psychologie. Poslyšte, vy nejste špatná.“

„Já vím. Ví to myslím i pár jiných lidí.“

„Dost, aby vás to uživilo? Mimochodem, co jsem dlužen?“

„Nic. Pŕišla jsem pŕece já za vámi.“

„Pŕišla jste za Sárrou.“

Vzala bez dalších řečí moji ruku do své, chvilku ji zkoumala, ne tak dlouho, jako tu Valovu. Potom se usmála.

„Pŕišla jsem za Sárrou, je to ale jako bych byla pŕišla i za vámi. Vy dva patŕíte dohromady. Jak dlouho jste manželé, asi tak dva roky?“

Mohla si něco o mně pŕečíst, kromě toho, co viděla na programu, kde ovšem žádná takováto informace o našem manželství není. Něco ale už by se dalo zjistit z internetu, to by se ale byla musela pŕedem o

mne zajímat, což moc pravděpodobné nebylo. A potom tu bylo to, s jakou jistotou uhodla, čím se zabývá Val. Ten teď pokýval hlavou. Virginie pokračovala.

„Vy dva máte ještě hodně let spolu před sebou.“

„A oba patříme sem, do Arden?“ chtěla jsem vědět.

„Tak. To je, jak to vidím. Vás,“ obrátila se k Valovi, „Vás navíc vidím, jak přednášíte lidem.“ Přimhouřila oči. „Několik z těch vašich posluchačů dokonce znám, vidím je docela jasně před sebou.“

Chtěla jsem si s Valem promluvit, nejen o tom, co jsme právě slyšeli, ale i o pocitech, které mám z tohoto místa. Virginia to zřejmě vycítila, obě dámy se rozloučily s tím, že se třeba ještě setkáme. V každém případě mi dala své telefonní číslo. Jakmile odešly, vybafla jsem na Vala:

„Co si o tom myslíš?“

„Co si myslím? To, že hned vedle je agentura s realitami, jak jsem si všiml. Co kdybychom se tam šli podívat?“

Šli jsme. Chvíli jsme si prohlíželi ve výkladu vystavené nabídky, s obrázky, některé s cenami, jiné, ty honosnější, většinou bez cen. Vešli jsme dovnitř, uvítala nás recepční, pohledná mladá žena, která se nás zeptala, zda hledáme něco ke koupi či k pronajmutí. Val jí odpověděl, že má zájem o případnou koupi domu. Byli jsme tudíž usazeni u stolu, kde k nám za minutku přišel už postarší pán profesionálního vzhledu s uhlazenými manýry. Představil se jako Geoffrey Meisner, majitel agentury, my jsme se také představili. Zeptal se nás, zda jsme už viděli něco, co by se nám líbilo, anebo zda jsme myslí otevřené. Val na to, že pokud něco uvidíme, co by se nám oběma líbilo, mohli bychom se začít vážně zajímat. Pán chtěl vědět, jaký je náš finanční limit. Val mu řekl, že celkem neomezený. Pán viditelně pookřál. Jak veliký dům bychom si přáli? Tři ložnice, čtyři, pět, či víc? Na tom tolik nezáleží, pokud se nám bude dům líbit. Hlavně, aby tam bylo místo k tomu, mít tam ordinaci. S velikým zájmem: pán je doktor? Ano, pán je doktor, ale doktor psychologie, takže žádné větší vybavení nepotřebuje. Místnost se samostatným vchodem by mu celkem stačila. Jak veliký pozemek bychom si přáli mít, menší městský či větší, akrový, ještě větší, několik hektarů, případně s výhledem? Nějaký ten prostor by nám asi nevadil, výhled by byla skvělá věc, prohlásil Val, ještě lepší by ale bylo, kdyby dům měl také nějaký styl, třeba by tu bylo i něco z koloniální éry? Podíval se přitom na mne a já jsem přikyvovala. Agent pochopitelně věděl, že to musí vyhrát především u mne, protože jak známo, jsou to většinou ženy, které

kupují domy, ať už si doba politické korektnosti říká, co chce. Prý, jestli bych chtěla chovat koně? Ne, řekla jsem mu, o koně zájem nemám a nikdy jsem neměla, ti někdy koušou a kopají. Jenže, napadlo mne, kdo ví? Vylučovat bych to třeba úplně neměla, takovýto zájem by se mohl ve mně snadno i probudit, Pánbůh mi nadělí filmovou roli a budu v ní muset jezdit na koni, či krotit brumbíes, australské divoké koně... Jak důležitý je výhled? Chtěla bych mít pohled do vnitrozemí, na moře, na Glasshouse Mountains nebo obojí?

Tím posledním mě Geoffrey Meisner zaskočil. Jako agent si může myslet, co chce, o tom že o koupi domů mívají rozhodující slovo ženy nevědí jen agenti, ale celkem kdekdo, v našem případě se to ale přece jen má trochu jinak. Otec Brandon by mi jistě přispěl ke koupi domu v Arden, už se ptal, kdy konečně něco koupíme, abychom se tam usadili. Jenže tady o mne nejde, jde tu hlavně o Vala a o to, aby se koupilo něco, kde by si mohl otevřít ordinaci. Na čemž by se Dominik, jeho otec, chtěl podílet. Neměli bychom tohle agentovi především vysvětlit? Tentýž ale měl už něco konkrétního na mysli. Požádal nás o prominutí a odešel na chvíli kamsi dozadu. Vrátil se s velikým albem, v němž nalistoval stránku. Položil nám ji před oči. Byl na ní pravý koloniální dům takový, jaké se v Austrálii stavěly kolem roku devatenáct set. Český výraz „zamilovat se“ už docela znám. Anglicky se to řekne, „falling in love“.

Ano, spadnout do lásky. Tak by to také správně být mělo, protože do lásky se prostě spadne, ani nevíte jak. Mně se to stalo, když jsem poprvé uviděla mladého muže, který se nastěhoval v tasmánském Strahanu do chaty vedle té, kterou jsem si pronajímala v autokempinku. On si mě tehdy nevšiml, nebo spíš, o mé přítomnosti neměl tušení. Všimnul si mne teprve o pár dní později, když byl ve skupině turistů, kterou jsem prováděla po ostrově Sarah, kde jsou zříceniny trestaneckého tábora z počátku devatenáctého století. Několik hodin nato mě potom viděl znovu, tentokrát na jevišti, kde jsem hrála ve hře o uprchlých trestancích. Tehdy jsem si ho vybrala z obecnstva, aby hrál roli věčně opilého kapitána lodi, která uprchlíky pronásleduje. Scénář naší hry si toto vyžadoval. Zhostil se své role náramně dobře; ještě dva dny nato měl ve svém domku na stole načatou láhev whisky. To prý proto, jak mi později sdělil, že už se mnou spadl do lásky i on, Valentýn a já jsem si s ním tak trochu zahrávala. Teď je ze mne Mrs. Klimt, i když na jevišti jsem pořád ještě Sarah Cunningham. A myslím si, že bych teď mohla spadnout do

lásky s tímhle domem. A zdá se mi, že Valovi by se mohlo stát něco podobného. Tak jako se v pohádkách zamiluje princ do té, která je mu osudem určena.

„Mohli bychom tenhle dům vidět?“

„Teď hned? Ale ano, bez problému. V domě nikdo není. Počkejte vteřinku, vezmu si klíče.“

Šel k dřevěné stěně vzadu v místnosti, kde na hřebících viselo aspoň pár stovek klíčů, vybral z nich jeden a po krátkém přemýšlení ještě dva jiné. Usmál se na nás, zatímco si dával klíče do kapsy.

„To pro případ, že by se vám tenhle dům nelíbil, abych vám mohl ukázat pár jiných.“

Vyvedl nás zadním východem do vozového parku, kde stálo velké SUV, do kterého jsme si nastoupili. Projeli jsme rychle městečkem, které není o moc víc než jedna hlavní ulice a asi po dvou kilometrech jsme se ocitli na silnici, která se táhne podél hřebenu pohoří. Pokud výhledu nebrání stromy, je zde vidět daleko skoro odevšad. Cestou se nás Geoff (prý mu tak máme říkat) snažil trochu zpovídat; chtěl se nejspíš ujistit, jak vážnými zájemci bychom asi mohli být, aby s námi neztrácel čas. Val ale pozoroval krajinu a na slovo byl dost skoupý.



Dům byl vidět už z dálky a vypadal snad ještě majestátněji než na fotografiích. Domy kolem byly všechny pěkné, některé i honosné. A hlavně, stály daleko, bylo tu kolem něho hodně prostoru. Bylo ale také hned vidět, že dům bude potřebovat štětec a nějakou tu barvu. To se potvrdilo, jakmile jsme předními dveřmi vstoupili dovnitř. Zřejmě zde už po nějaký čas nikdo nebydlí, možná i tak rok nebo dva. Buď má majitel přehnané mínění o ceně, nebo by náklady na

renovace mohly být příliš vysoké. Případně obojí. Dům má obytnou plochu obklopenou verandami a dole suterén. Nahoře jsou čtyři ložnice, z nichž každá má přístup na verandu. Hlavní ložnice má prostorný šatník kam lze vejít, s přílehlou vkusně a moderně zařízenou koupelnou a hlavně, francouzské dveře na verandu, odkud je pohled prostě k nezaplacení! Ostatní ložnice mají každá buď menší koupelnu, nebo aspoň sprchový kout, což je v queenslandském podnebí velice důležité. Obývací pokoj je prostorný, vedle něho je jídelna, také další pokoj vhodný pro domácí kancelář a dobře zařízená kuchyně. Dole v suterénu je víceméně samostatný byt, s kuchyní i příslušenstvím. Místa pro Valovu ordinaci by tam jistě bylo habaděj! Vyšli jsme ven, do zahrady. Agent nás nechal chvíli chodit samotné, asi abychom si mohli spolu promluvit. Měl jistě horu zkušeností. Výhled na Glasshouse Mountains na konci asi dvouhektarového pozemku je naprosto uchvacující. Lepší si přát by asi nešlo. Tak, na tohle bych si dokázala zvyknout!

„Zahrada je trochu zanedbaná,“ říká Valovi, „někdo zřejmě jen občas poseká trávu a víc moc nic.“

„S tím bychom asi hned mohli začít operovat, kdybychom chtěli vyjednávat o ceně.“

„A myslíš si, že bychom vyjednávat začít měli?“

„A co si myslíš ty?“

„Já bych se docela ráda viděla, jako permanentní obyvatel tohoto domu. Do Brisbane není odtud příliš daleko a je tu krásně! Také je tu o něco chladněji, je to tu vyvýšené a bude to navíc chytat vánek od moře. To je myslím v Queenslandu důležité. Věř mi, vyrůstala jsem v tomto státě.“

„Já bych se přece jen ještě chtěl trochu víc rozhlédnout. K čemu je například támhle ta budova?“

Val ukázal na cosi vyhlížejícího jako samostatná garáž, jenže jedna taková už je na druhé straně domu, dost velká k tomu, aby se do ní vešla tři auta. Agent Geoff, který stál mlčky opodál, ihned zaznamenal Valův zájem a přispěchal, aby s námi sešel dolů a odemkl pro nás dveře. Ocitli jsme se v prostorném ateliéru umělce, který vypadal, jako by jej někdo opustil včera. Až na to, že tam nikde nebyly žádné obrazy, ani ty nedokončené, pouze několik úplně prázdných pláten, a že na hladkých površích nábytku byl vidět už docela slušný nános prachu. Geoff si hned všiml, jak ten prach zkoumám a uhodl, co si asi myslím.

„Asi bych vám měl také říci něco o jeho majitelích. Dům je prázdný už po nějaký čas, skoro rok tomu už bude. Patří Irmě Balodis, vdově po Janisovi Balodisovi, který zemřel asi před dvěma roky.“

„Znám,“ řekla jsem, „či spíš znala jsem. Viděla jsem dokonce jeho, i některé jeho obrazy. Byl hlavně krajinářem, někdy ale maloval také moc pěkné abstraktní obrazy. Přítelkyně Larissa mě jednou vzala na vernisáž jeho výstavy v Brisbane, ona je totiž také lotyšského původu. Balodis se tam sice ukázal, ale jen na chvíli, byl v té době už hodně starý.“

„Bylo mu už dost přes devadesát, když umřel, myslím, že už neměl moc daleko do stovky.“

„A vdova po něm už tu bydlet nehodlá, jak to vypadá a rozhodla se, že dům prodá?“

„Přes svého agenta, s nímž jsme ve spojení. Vrátila se totiž tam, odkud oba původně přišli sem, před mnoha lety, někdy po válce. Myslím, že pochází z Rigy, ale tím si jistý nejsem, tyhle pobaltské státy se mi vždycky pletly.“

„Pletou se i mně,“ řekl Val, „a to jsem vyrůstal v Praze, o hodně blíž k nim než kterýkoli z vás.“

„Vy jste z Prahy? Znáám. Krásné místo. Moc dobré pivo, a levné. Pamatuji si ještě hrad Karlstýn, vyslovuje se to tak?“

„Karlštejn. Tam jsme byli na svatební cestě.“

„No, vida. Svět je malý.“

Ledy, pokud kdy nějaké byly, roztávaly. Chtěla jsem ale vědět ještě jiné věci. Například, v domě jsem viděla nějaké moc pěkné kusy antikvárního nábytku. Líbily by se mi. Také, co se stane se zařízením ateliéru, s malířskými potřebami, kterých jsou tam hory? Valovi se musely hlavou honit podobné myšlenky a zeptal se Geoffa rovnou, jestli by byly také zahrnuty v ceně.

„Musel bych se podívat, abych měl jistotu, pokud si ale vzpomínám, to vše by záleželo na dohodě o ceně.“

„Takže, proč chodit kolem horké kaše? Jaká je ta cena?“

„Paní Balodis chce dva milióny sedm set tisíc.“

Val rychle začal něco počítat na svém tabletu.

„To je necelých milión sedm set tisíc eur. Asi tak čtyřicet tři miliónů českých korun. Co tomu říkáš, Sáro?“

„O mně tady přece nejde.“

„Ale jde. V domě bys bydlela, stejně jako já. Chtěla bys?“

„No, chtěla. Docela určitě. Mně se moc líbí.“

„Mně také. Tak to bychom měli. Samozřejmě, musel by se nechat udělat průzkum, jak po legální stránce, tak i po stavební, s tím bych si zatím hlavu nelámal. První, co musím udělat, je dát vědět tátovi, ten by se na tom to přece finančně podílel. Víš co? Je čtvrt na tři, v Praze je čtvrt na sedm ráno. Táta už bude vzhůru a bude sedět u svého káfé. Já mu teď zavolám. Ty zatím vysvětli našemu agentovi, co se děje. Že by se v případě dohody o ceně jednalo o tři zainteresované strany.“

Val odešel do zahrady, kde si s tabletem sedl na lavičku, zatímco já s Geoffem jsme zůstali v domě. Geoff jistě tušil, že se tu dějí věci, které by mohly vyústit v pro něho velmi výhodný prodej domu, které podle všeho jejich agentura musela mít ve svých knihách už po poměrně dlouhý čas. Šel do kuchyně a uvařil kávu, instantní a se sušeným mlékem, za což se omlouval. Zřejmě to tu nedělal poprvé, docela se v kuchyni vyznal. Kávu postavil přede mne, jiný šálek určený Valovi vedle něj, omluvil se opět a poodešel stranou, aby zavolal do kanceláře, zřejmě se ujistit, že vše je v pořádku. Pondělí ale asi pro ně nebyl příliš uspěchaný den. Chvilí naslouchal, co mu bylo říkáno, díval se přitom na mne. Potom si přisedl k jídelnímu stolu, kde jsem seděla já se svou kávou. Podíval se na mne, usmál se.

„To jsem netušil, že tu ve vás máme hvězdu jeviště!“

„Jak to víte?“

„Tady v Arden zprávy cestují rychle, na to si budete muset zvyknout, pokud se sem nastěhujete. Naše recepční už mluvila s majitelem kavárny vedle a ten jí řekl, kdo jste.“

Zasmála jsem se a přešla jsem honem na to, co mi dal Val za úkol, vysvětlit agentovi, jak se věci mají, že se nejprve musí spojit se svým otcem, který by se na transakci finančně podílel. A že jemu, zkušeném obchodníkovi, hlavně připadne vyjednávání o ceně. Za hotové. To ovšem byla spíš dobrá zpráva pro Geoffa, protože by to vylučovalo účast bankovních organizací, s nimiž jednání mohou být často pomalá a frustrující. Zejména, když se jedná o větší částku. Vstala jsem potom a šla na verandu. Val chodil po zahradě s tabletem v ruce, občas mluvil, jindy naslouchal. Konečně hovor ukončil, dal si tablet do kapsy, vydal se směrem k domu. Když dorazil k nám, měl tvář, jakou jsem u něho ještě neviděla, ale jakou bezpochyby nosívali hráči pokeru, když se rozdávají karty ke klíčové hře večera. Geoffrey Meisner se ale také tvářil pokerově vážně. Napadlo mě, jaké by to bylo, kdybych se, právě v této chvíli dala do takového toho zvonivého

dívčího smíchu. Někdy mívám takováto nutkání, to asi má co dělat s mou profesí. Agent se zeptal:

„Tak jak se na to dívá váš pan otec?“

„Asi vás nepřekvapí, že cena mu připadá příliš vysoká.“

„Řekl jste mu, že tohle je nejprestižnější místo v širokém okolí? A že tu je dům s bohatou historií, který má na seznamu i Národní památkový ústav?“

„To poslední jsem nevěděl a myslím, že by to mohlo být spíš na obtíž. Takovéto organizace mívají ve zvyku se vměšovat do všeho a jenom působit potíže.“

„To někdy trochu ano, uvažte ale tu prestiž!“

„Prestiž, neprestiž, co když mi třeba zakází provozovat z domu tu moji praxi? Takové věci se dějí. My Středoevropané míváme zejména hrůzu z toho, s čím přijdou různí úředníci a politikové, kteří vládnou v Bruselu. To proto, že všichni víme, že obvykle to nebývá nic dobrého.“

„Sem do Austrálie ale to vaše Evropské společenství nedosáhne, nebojte se. Tady jsme přece jen liberálnější. A z domu tu dneska pracuje snad každý druhý člověk, s tím úřady žádné problémy nikomu nedělají. Zmínil se ale váš pan otec o ceně, kterou by považoval za rozumnou?“

„No, zmínil...“

„Tak kolik? Nenapínejte mě.“

„Vám se asi líbit nebude. 950 tisíc euro.“

„Kolik to je v našich dolarech?“

„Asi milión, pět set dvacet pět tisíc.“

„Podobnou nabídku jsme tu už měli. Paní Balodis ji nepřijala.“

„Když tu taková nabídka už byla, neznamená to, že tohle je asi tak rozumná cena za tento dům?“

„Vidím přesně, kam míříte. Já ovšem musím hájit zájmy majitelky, ona by platila moji provizi. Nemohl byste zapůsobit na svého pana otce tak, aby něco přidal? Dost podstatně. Tahle nabídka by neměla žádnou šanci na přijetí, ani bych se neodvažoval ji předložit vdoviným agentům, po předchozích zkušenostech.“

„Počkejte chvíli, udělám pár obrázků, pošlu mu je. Když ty uvidíš, třeba změkne.“

Nedalo mi, abych se do toho nevmísila.

„Vyfoť dům z obou stran a hlavně ten výhled na Glasshouse Mountains, z verandy i z konce zahrady. A vezmi také tu průchozí chodbu, to mu ukáže jak je ten dům veliký. A také ten ateliér.“

Val si ihned vyfotografoval to, co jsem mu navrhla a odešel ven udělat pár dalších snímků. My jsme se usadili v křeslech a dopíjeli jsme už chladnoucí kávu. Geoff se ozval, trochu nesměle.

„Mám k vám prosbu. Jak se to má s lístky na vaše show, jsou vůbec ještě nějaké? Pro mne a pro manželku. Zaplatím je, ovšem.“

„Hrajeme ještě tento týden, v sobotu končíme, na pátek a sobotu už jistě bude beznadějně vyprodáno, museli byste se spokojit třeba s takovým čtvrtkem.“

„To by nevadilo, dokonce by nám to tak vyhovovalo, o víkendech stejně míváme daleko nejvíc práce.“

„Počkejte chvílku, zavolám do divadla.“

Zavolala jsem a za minutku jsem měla pro Geoffa zamluvené lístky na čtvrtek v jeho jméně. Děkoval mi ještě, když se objevil Val.



„Otec říká, že ten pohled na ty kopečky se mu moc líbí a že má pro něho cenu dalších 250 tisíc eur. To by činilo...“ Vzal si tablet, počítal, „To dělá asi milion devět set dvacet šest tisíc australských dolarů. V hotovosti. Samozřejmě, za předpokladu, že by nebyly žádné legální překážky a že by nějaká nezávislá firma potvrdila, že dům je v pořádku strukturálně. Dům by potom byl ve společném vlastnictví jeho i nás dvou.“

„To už zní lépe, s tím bych za nimi snad už mohl jít. Víte co, já jim rovnou zkusím zavolat do té Rigy. Kolikpak tam asi mají hodin?“ Val vyfukal něco na svém tabletu.

„Jsou tam o sedm hodin za námi. Ve tři odpoledne tam budou mít osm ráno, to už by mohli mít otevřeno.“

„Tak pojďme ke mně do kanceláře.“

„Já bych měla lepší návrh,“ řekla jsem.

„Jaký máte návrh?“

„Mám už docela hlad a Val jistě také – neměli jsme žádný oběd. Je tu v Arden nějaká dobrá restaurace, třeba indická?“

„Indické jsou tu hned tři. Jedna z nich náhodou je malý kousek od naší kanceláře. Jenom o pár dveří dál. A je to, myslím, z nich právě ta nejlepší.“

„Mají teď otevřeno?“

„Určitě.“

„Výborně, tak nás tam prosím vás vyklopte a potom tam za námi můžete přijít, až si promluvíte s tou Rigou.“

Cestou zpět jsme se dozvěděli, že je v Arden celkem víc než třicet restaurací, pokud prý máme rádi asijské, tak kromě těch indických i pár japonských, čínských a thajských, dokonce i nepálská, jinak také německá, italská, francouzská, na co si vzpomeneme, prý se mezi nimi krčí i jedna, která si říká australská.

Dojeli jsme do středu Arden, indická restaurace vskutku byla jen kousek od agentovy kanceláře. V tuto dobu zde nebylo mnoho hostů, mohli jsme si vybrat stůl blízko okna. Číšnice, která nás přišla obsloužit, vypadala skutečně na Indku, což bylo povzbudivé. Jako předkrm jsme si objednali zelený salát s krevetami, já jsem si potom vybrala kuře tandoori. Val, který miluje pálivá jídla, si objednal hovězí vindaloo, k němu se hodící chřupavé papadams. K tomu matar pulao, což je rýže basmati na kmíně s kořením a hráškem. Omlouvali se, že si budeme muset chvíli počkat, než to pro nás připraví, protože nebyla už doba obědů a do večere bylo ještě daleko, což nám za našich okolností nijak zvlášť nevadilo. Řekli jsme jim, aby nespěchali. Čekali jsme potom a popíjeli přitom jasmínový čaj, když se objevil náš agent. Přisedl si k nám, objednal si také konvičku jasmínového čaje. Trochu si usrkl a spustil:

„Řekl bych, že jsme na dobré cestě. Kdyby váš pan otec mohl ještě přidat padesát tisíc eur, to by myslím potom dělalo už něco málo přes dva milióny dolarů. Opticky by to vypadalo lépe, co myslíte? Vdova prý myslí a počítá pořád ještě v australských dolarech, euro jí moc neříká.“

„Dva milióny šest tisíc a nějaké drobné,“ řekl Val po pohledu na tablet. „Já to zkusím. Budu ale mluvit česky a možná i trochu vzrušeněji, takže raději si sednu támhle ke stolku venku, abych tu zbytečně moc neprovokoval.“

Vyšel ven, chvíli hovořil, hodně přitom gestikuloval. My jsme ho zevnitř oba dosti napjatě pozorovali. Přála jsem si moc, aby to vyšlo! Val se posléze vrátil, usmíval se.

„Ano. Milión a čtvrt eur, to je prý už jeho konečná nabídka. Do toho se ale počítá nábytek a také malířský ateliér s vybavením, tak jak je. Na tom prý trvá.“

Geoff se odebral znovu do kanceláře, vrátil se během několika minut, přímo zářil.

„Vdova přijala! I s tím nábytkem a ateliérem, prý je ráda, že se to dostane do dobrých rukou. Řekli mi, že ji hodně zaujalo, když slyšela vaše jméno. Můžeme podle její agentury sepsat s vámi dvěma smlouvu a poslat ji elektronicky do Lotyšska. Oni to potom pošlou vašemu panu otci do Prahy k podepsání, dejte mu prosím o tom vědět. Budete mi také muset dát jeho plné jméno, adresu, telefonní číslo a vůbec detaily, které potřebujeme mít ve smlouvě. Dalo by se s vaším panem otcem mluvit anglicky, kdybych si potřeboval něco ověřit?“

„Bez problémů. Hned vám to všechno sepíši a emailuji.“

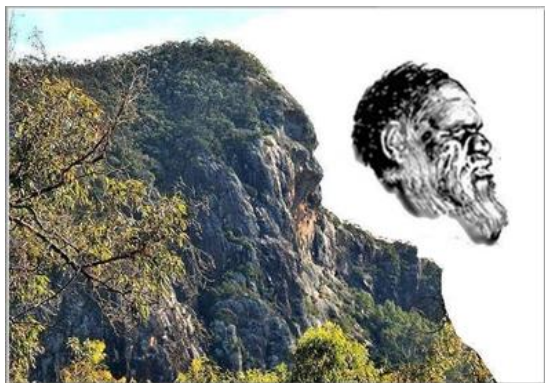
„To je skvělé. Takže, gratuluji vám ke koupi!“

A tak jsme si koupili barák. Mohli jsme se nyní plně věnovat produktům té indické kuchyně, které se záhy na to objevily před námi na stole. Mohu vám říci, že zklamáni jsme nebyli!



4. Glasshouse Mountains

Když se jede autem z Brisbane směrem na Sunshine Coast a tudíž i do Arden, projíždí se kolem hory Tibrogargan. V jistém bodě, a pouze v tom jediném místě, pod určitým úhlem je vidět hlavu s tváří z profilu, podle mne zcela jasně tváří starého domorodce. Hlava má typické dozadu ustupující čelo, krátký nos, bradu dokonce s náznakem vousů. Když na ni upozorním, většina lidí tvrdí, že ji nevidí. Val ji ale také vidí. Ti, kteří tvář vidět dokáží, porozumí asi spíš legendě místního kmene Gubbi Gubbi, podle níž Tibrogargan, který neustále hledí směrem k Tichému oceánu, zahlédl kdysi, jak se moře nebezpečně vzdouvá a věděl, že se svou manželkou, již je Beerwah a dětmi zvanými Coonowrin, Tunbubudla, Beerburum, Ngungun, Tibberoowuccum a Coochin, což jsou ostatní hory v tomto pohoří zvaném Glasshouse Mountains, musí uprchnout dál do vnitrozemí. Beerwah byla opět těhotná, takže Tibrogargan pověřil nejstaršího syna Coonowrina tím, aby se o matku postaral. Když se ale ohlédl, uviděl, že Coonowrin běží sám. To ho tak rozčililo, že se za ním hnál a uhodil ho svým kyjem zvaným nulla nulla do zátylku s takovou silou, že mu krk tímto vymknul, takže Coonowrin jej má už navždy takto pochroumaný. Nezdárný syn sice prosil otce za odpuštění, tomu ale zákony kmene něco takového nedovolují, a proto



se k němu navždy obrátil zády, zatímco Coonowrin má hlavu hanbou sklopenou. Celá rodina i dnes pláče nad tímto neštěstím, což vysvětluje množství potoků, které odtud tečou do moře. Tibrogargan nadále hledí směrem k oceánu. Říkám si, očekává snad

další tsunami?

Jsem proto ráda, že bydlíme v Arden, vysoko nad přímořskou plání, kde k této rodinné tragédii došlo. Cítím se tu bezpečněji a hlavně, cítím se tu doma. Legální záležitosti s převodem majetku trvaly asi měsíc; to prý bylo výjimečně rychlé, nevím, nemám s těmito věcmi zkušenosti. Mezitím jsme si vyřídili v Melbourne to vše, co se vyřídít muselo a před týdnem jsme se sem nastěhovali. Samozřejmě, že se Val hrabal v historii, v obecních a farních záznamech a archivech místní historické společnosti, prostě všude kde se dalo. Zjistil toho dost. Dům byl postaven někdy v první dekádě 20. století, jistě ne později než 1909, kdy je jeho adresa uvedena na rodném listu knězem anglikánské církve při narození syna Edwarda Herberta Bullocka, jemuž se dostalo jména Osborn Gregory Bullock. Členové rodiny Bullocků byli zpočátku zřejmě hlavně dřevorubci, později se ale z nich stali majitelé mléčné farmy. Což učinilo něco víc z původních osadníků v této oblasti, kde se pastvinářství daří velice dobře, díky vhodnému podnebí s hojností dešťů. Dům měl potom ještě dva jiné majitele, než si jej v 60. letech koupili Balodisovi. Jsme tedy pátými majiteli, což při více než stoleté historii domu je na Austrálii, kde pohyb obyvatelstva byl vždycky značný, poměrně málo. Arden ale v poslední době zaznamenalo mocnou vlnu přistěhovalectví, zejména z jižních států, kterou z velké části tvoří penzisté. Těmi, jak jsme zjistili, jsou nejčastěji bývalí členové různých profesních povolání nebo úspěšní podnikatelé. Vyrostlo zde několik nových sídlišť s rodinnými domy, ovšem domy jaký máme my, jsou vzácné a mnoho jich ke koupi není. Měli jsme štěstí nebo spíš, kupní síla rodu Klimtových o tom rozhodla.

Přišlo mi přes agenturu pár nabídek k vedlejším rolím v televizních seriálech, které jsem na radu otce Brandona odmítla. Řekl mi, že by to mé kariéře nijak neprospělo a ostatně, že má pro mne něco jiného na mysli. Hlavně bychom se podle něho ale měli nejprve usadit v novém domě a místě, s čímž souhlasím. Val už má tam připravenou místnost pro svou ordinaci, ideální pro tento účel, se zvláštním vstupem. Takže co nevidět bude moci začít inzerovat, což je, jak tomu rozumím, v jeho profesi záležitostí různými pravidly poněkud omezenou a musí to proto být dobře promyšlené, aby se nepřekročily zákony. Přijala jsem jen jednu nabídku k menší filmové roli, hlavně proto, že v tom jsou jen čtyři natáčecí dny, asi za dva týdny, a navíc v Noosa Heads, na nedalekém Sunshine Coast.

Zajela jsem v pátek dopoledne s naší hondičkou do centra, abych učinila nákup ve Woolworthu. Jak jsem se už dozvěděla, proti stavbě tohoto supermarketu se zde před několika lety vedla náramná, nicméně neúspěšná kampaň, založená hlavně na tom, že přílehlý potok byl místem výskytu vzácných ptakopysků. To, že se tam tito téměř legendární australští vačnatci vyskytují, se spíš jen proslýchalo, je totiž velice těžké je spatřit. Jsou to noční tvorové, kromobyčejně plaší, většinou jsou ponoření ve vodě, či se nacházejí v hustých porostech v její blízkosti. Ochránci přírody měli proto problém s tím doložit svoje argumenty, takže proti právníkům zastupujícím tuto mocnou obchodní společnost neměli velkou šanci. Jestliže tam nějakí ptakopyskové byli, nejspíš se už stejně dávno odstěhovali. Hádám, že právníci Woolworthu je tam pro jistotu chodili v noci plašit! To jen trochu odbočuji, abych vám přiblížila místo a ducha komunity v místě, kde jsme se rozhodli usadit.

S nákupem v kufru a s netrvanlivým zbožím bezpečně uloženým v přenosné chladicí bedně, což je naprostou nutností v Queenslandu po většinu roku, jsem se šla trošku poohlédnout po svém novém působišti. Když jsem posléze dorazila domů a přendávala jsem zmražené potraviny do mrazáku v ledničce, objevil se v kuchyni Val, který se po celý den až doposud zabýval věcmi souvisejícími s otevřením jeho praxe. Otázala jsem se ho:

„Jak si vedeš?“

„Tak, jak by se dalo očekávat. Bude to chtít hodně tvrdé práce. Jenže, kdo se dal na vojnu...“

„Co kdybychom se dnes večer šli trochu odreagovat?“

„Máš na mysli bridžový klub, či něco takového?“

„To snad přece jen ne, tak zoufalá ještě nejsem, nebyla jsem ale už dlouho v divadle. Aspoň dva měsíce.“

„Hádám, že místní ochotníci něco dávají. Co je to?“

„Kvarteto.“

„Míniš jako smyčcové?“

„Ne. Kvarteto, hru od Ronalda Harwooda. Nevšiml sis těch plakátů? Jsou vylepeny skoro všude.“

„Mám jiné starosti než se dívat na plakáty. A dávají to dnes večer? O čem to je?“

„Taková komedie. Čtyři vysloužilí operní zpěváci, žijící v domově pro přestárlé muzikanty, se rozhodnou zazpívat při představení pořádaným jejich domovem slavné kvarteto z Verdiho Rigoletta, které kdysi spolu na jevišti zpívali.“

„Kvarteto z Rigoletta znám. Veselohra to ale není, i když Rigoletto je, pokud vím, nějaký šašek. Ale šašek hrbatý a tragický...“

„Harwood z toho komedii udělal. Chceš na to večer se mnou jít, nebo mám jít sama?“

„Pojďme oba. Je už na čase, abychom se ukázali v ardenské vysoké společnosti!“

„Tak. Já, se svým Valentýnem.“

„Ty, s tvým Valentýnem!“

„Tak já zamluvím lístky.“

Večer jsme tudíž šli do divadla. To se nachází v budově, která stojí u vchodu ardenského výstaviště, jen asi pět minut jízdy naší Hondou. Lístky jsem měla zamluvené, a to bylo dobře, protože to vypadalo, že bude dost plno. To by znamenalo asi sto, možná sto dvacet diváků – víc by se jich sem nejspíš nevešlo. Komorní prostředí, řekla bych, že ideální pro tento druh představení. Nejprve jsme se ale potřebovali trochu posilnit; zbývalo ještě asi patnáct minut. Zatímco já jsem šla vyzvednout lístky, Val koupil dvě sklenky červeného vína, s nimiž jsme se uchýlili stranou. Pár stolků, které se tam nacházely, už bylo obsazených, museli jsme pít to naše víno vestoje. Tu k nám přistoupila dáma, kterou jsme znali z kavárny, kde nám oběma věštila z rukou. Virginia, vzpomněla jsem si na její jméno.

„Vítám vás do Arden! Kdy jste se přistěhovali?“

„Asi před týdnem,“ odpověděl jí Val. „Dobrý večer.“

„Přišla jste se podívat, co dělá konkurence?“ To bylo namířeno ovšem na mne.

„Nemyslím si, že bych chtěla konkurovat zdejšími ochotníkům.“

„Ale oni by mohli konkurovat vám. Kennardovi, Rory a Kimberley mají řadu zkušeností. Oba prý dokonce kdysi hráli i profesionálně, ještě dole v Sydney. No a totéž Angie Theofanis, ta je o dost mladší než oni, sem přišla z Melbourne, kde si také stříhla pár rolí, tady už také hrála. Nevím jen, jak si povede Wesley Garnham, ten tolik zkušeností nemá, ani ten správný věk. Nemyslím si, že je mu o moc víc než třicet, musí se jistě do téhle role hodně líčit, aby vypadal starší.“

„Já jsem právě uvažoval o tom, že bych šel koupit program. Teď už jej ale potřebovat nebudeme,“ prohlásil Val.

„Běž ho stejně koupit,“ pobídla jsem ho. „Musíme přece podpořit ardenské ochotníky.“

„Tak je to správné,“ řekla Virginie a Val nás opustil, aby šel koupit program. Virginie se mne zeptala:

„Máte rozdělanou nějakou roli?“

„Nemám momentálně nic, kromě jedné malé filmové role. Pár menších televizních rolí jsem odmítla, na radu otce.“

„Vám radí otec? Je také hercem?“

„Býval jím donedávna, ještě v Anglii.“

„A co matka?“

„O té jste nejspíš už slyšela. Chantal Delaney.“

„Tak to mě podržte! Chantal Delaney byla vaší matkou? Vážně?“ To zvolala Virginie velice nahlas, čímž pádem hlavy půlky přítomných se otočily k nám. Pokračovala už tišeji. „Tak tohle jsem ve vaší ruce neviděla! Ale jistě to tam někde bude, takový herecký rodokmen.“

Trvala jsem na tom, aby jméno mé matky nikde na programu muzikálu nebylo – nechtěla jsem, aby se to stalo součástí reklamy. Otec Brandon tohle sice lidsky chápal, z hlediska obchodního tím ale už tolik nadšený nebyl. Virginieino hlasité údivné zvolání přivolalo k nám další dvě dámy, navíc se dostavil i Val s programem v ruce. Dámy nám byly představeny, jako Marcela McMahon a Chelsie Woodhouse. Marcela se hned zeptala:

„Slyšela jsem dobře, že jste dcerou Chantal Delaney?“ Val, který viděl, jak jsem z toho rozpačitá, jí za mne odpověděl.

„Ano, slyšela jste dobře. Hádám, že brzy to bude vědět celé Arden, to ale nevádí, stejně by to jednou vyšlo najevo.“

„Promiňte mi, tohle jsem zavinila já,“ řekla Virginie. „Když to ale bylo pro mne takové překvapení. Netušila jsem, že paní Delaney měla děti.“

„Měla jen mne a já jsem vyrůstala u rodiny v Toowoombě. Myslím, že už je ale na čase jít si sednout dovnitř, lidé už se tam trosí. Pojdme.“

Byla jsem ráda, že jsem mohla tuto konverzaci takto ukončit. Val ale věděl, co dělá, když jim to řekl rovnou. Dříve či později by pravda o mé v Austrálii tolik známé matce vyšla najevo a raději teď než později. Na věci to nic nemění, že mám jen jednu matku, jako mají všichni lidé a k tomu dva otce – o jednoho víc. Navíc jsou ti dva tátové jakoby ze dvou úplně odlišných světů, jeden, v němž jsem vyrůstala a druhý, do kterého jsem vyrostla. Táta a máma Morrisonovi se mají objevit tento víkend, aby si prohlédli náš nový dům. Otec Brandon má přijet také, ten se asi zdrží o trochu déle, chce s námi něco prý projednat, řekl mi Val, který s ním hovořil. Jsem moc zvědavá, o co by asi mohlo jít.

Stánek umění v Arden se ukázal být malým, avšak útulným. Bylo vidět jen pár volných míst, a i na ta jistě dosednou nějakí opozdilci. Což se také stalo těsně předtím, než šla opona nahoru. Virginia měla pravdu, herci vůbec nebyli špatní. Když se na jevišti vystřídali čtyři, mohli jsme si být jisti tím, že už se úroveň nezhorší, protože víc postav se ve hře neobjevuje. I ten Wesley Garnham, s nímž si většiny nebyla tak jistá, si vedl dobře. Skoro bych řekla, že ze všech nejlépe. Nemělo to daleko k tomu, co by asi předvedli profesionálové, kteří by navíc měli nejspíš zkušeného režiséra a potom mnohem víc repríz než pouhé tři nebo čtyři, které budou mít tito herci. A tudíž mnohem víc příležitostí k tomu nad svými výkony uvažovat a vylepšovat je. Hra trvala asi hodinu a půl a jelo se bez přestávky. To mne trochu překvapilo, divadla v menších místech na přestávky trpívají, i když už jen proto, aby si diváci přišli na své společensky. Takhle nebyl čas k tomu někoho pomlouvat.

Hned po skončení hry se nás zmocnily dámy, které jsme předtím potkaly, aby nás zavedly do šatny, představit hercům. Ti byli ještě plni adrenalinu a děkovali za blahopřání lidem vpravo i vlevo, takže jsme se k nim jen připojili a co nejrychleji z šatny vyklouzli dřív, než by mě někdo poznal a začal podobnou konverzaci, jakou jsem se musela protrpět před začátkem hry. Domů jsme se dostali ještě před desátou – je to příjemná změna oproti tomu, čemu by musel člověk čelit v takovém Melbourne, kde by v této chvíli buď musel lovit taxi, nebo se vyhrabávat z nějakého podzemního parkoviště a proplétat se potom dopravními zácpami. Honilo se mi to hlavou; nad sklenkou vína jsem se zeptala Vala:

„Co myslíš, udělala jsem dobře, když jsem jim řekla, kdo byla moje máma? Když já jsem nechtěla lhát.“

„Udělala jsi dobře. Lhaním bys ublížila jen sama sobě. Takhle je na jiných lidech, jestli tě, nebo tvoji matku, budou pomlouvat. To by z karmického hlediska bylo horší, je to ale čistě jen na nich.“

„Stejně, tak jak já to vidím, mám jen jednu mámu. A tu tady budu mít zítra dopoledne.“

Toowoombští se vskutku dopoledne dostavili, kufr v autě plný všemožného nádobí, příborů, hrnců, pánví a na co si vzpomenete. Mark se prý omlouvá, že přijet nemohl, má ale dnes pro něho moc důležitý ragbyový zápas. S mámou jsme potom zařizovaly naši až doposud podobným náčiním řídkce obydlenou kuchyni, zatímco Val s tátou chodili po domě, kde bylo mému mužovi podrobně a odborně vysvětlováno, co kde a jak má a co nemá činit, jaké řemeslníky má či nemá najímat, jakým případným trikům z jejich stran bude muset čelit a celkově, jak vůbec na to. Bylo toho hodně, pro nás pro všechny, potom se ještě povídalo, takže do postele jsme se dostali až dlouho po půlnoci. Ráno jsme vyspávali a potom jsme všichni jeli na vyjížďku po okolí, aby naši viděli, kde jsme se to ocitli. Moc se jim tu líbilo.

Byli jsme už na cestě zpátky, když se ozval můj mobil. Táta Brandon. Přiletěl po poledni do Brisbane, pronajal si auto, je už na cestě k nám, blíží se k Landsborough, to přece není daleko? Ne, není, u nás budeš tak za čtvrt hodiny. Skutečně, ledva jsme dorazili domů, už před domem zastavil stříbrný Lexus z půjčovny aut. To je tak minimální značka, kterou si on půjčuje – kdyby nabízeli Rolls-Royce, tak by si jej nejspíš půjčoval; v tom Dominikově si v Praze náramně lebedil. Na herce je docela snob, že by to způsobil ten jeho shakespearovský punc? Hrál přece samé krále, prince a vévody, a už mu to zůstalo... Toowoombští se brzy nato rozloučili, čekala je asi dvou set kilometrová cesta domů, a chtěli dojet ještě za světla. A táta má zítra práci, máma bude učit. Takže jeden z mých tátů tu byl nahrazen tím druhým. Už jsem si na tohle celkem i zvykla.

Usazení na verandě v pohodlných proutěných křeslech, která nám tu zůstala po lotyšském malířovi, konverzaci jsme při kávě začali tím, jak jsme byli příjemně překvapeni nad úrovní zdejších ochotníků. Táta Brandon prohlásil:

Tohle místo má v sobě něco přitažlivého. A nejsou to jen ty hory! Ty jsou prostě úchvatné, ale je tu ještě něco jiného, čemu zatím nemůžu přijít na kloub. Měl bych pro tohle místo i jméno.“



„Jaké?“

„Arden Forest.“

„Arden se jmenuje tohle městečko. Proč ale les?“

„Sáro, viděla jsi někdy Shakespearovu hru, Jak se vám líbí?“

„Jistě.“

Nejspíš jsi už zapomněla, že druhé dějství se odehrává v místě, které autor nazval Arden Forest. Je to kouzelný les, také ale jsou v něm mýtiny, prostě ideální místo pro pastorální komedii. Ten, kdo kdysi tohle město pojmenoval, znal Shakespeara.“

„Aha, taková Arkádie,“ řekl Val.

„Přesně tak. A to je, co vy tady máte.“

„Já to také cítím,“ řekla jsem, „uhodilo mě to hned, jak jsme sem poprvé přijeli. Val to také cítí, že ano, Vale?“

„Ano. Něco jsem si přečetl o tom, že se tu konaly a snad i ještě do jisté míry konají, domorodé slavnosti, při nichž se Aboriginálci, kromě provádění jakýchsi rituálních obřadů, také náramně přejídají plody stromů bunya. Vidíš támhle ten košatý strom na konci našeho pozemku?“

„To je bunya? Já to nepoznám, dole na jihu nerostou.“

„Ne, nerostou. Rostou hlavně v Queenslandu a ještě dost vzácně. No a na tomhle našem malém pohoří se v hojnosti vyskytují.“

„A říkáš, že mají jedlé plody?“

„Aboriginálci je milují. Když dozrají, někdy v lednu, tak se prý i nyní, jistěže v mnohem menším počtu, sjíždějí zdaleka sem, aby si na

nich pochutnávali. Až prý z Toowoomby, kam právě odjeli Morrisonovi. Kdysi sem kvůli nim asi museli aboriginálci chodívat pěšky, dnes už jezdí auty.“

„Jak ty plody vypadají?“

„Po Vánocích prý pro nás nebude radno se pod tímhle stromem procházet. Ty šišky, které shazují, jsou velké skoro jak melouny a mohou vážit i patnáct kilo. Deset určitě. Uvnitř jsou potom docela velké kaštiny ve skořápkách, jenže světlejší a podlouhlé. Chutnají podobně jako jedlé kaštiny.“

„Takže když se po Vánocích začne ozývat dunění a bude se třást půda...“

„... tak půjdeme sbírat naše ořechy. Jsi pozván k hodům. My tady zachováváme takovéto tradice už od doby jurské, kdy tyhle stromy začaly růst.“

„Když už mluvíme o hodech, co kdybych šla objednat něco k jídlu? Ale v našem případě něco s trochu jinými tradicemi. Máme tady slušný výběr, dokonce i nepálskou restauraci, jak byste se vy dva na tohle cítili?“

Pánové se mnou bouřlivě souhlasili, takže jsem zavolala do nepálské restaurace a objednala večeři pro tři. Prý tu budou za půl hodiny. Chvíli jsme se bavili jen tak všeobecně, potom se Val znovu vrátil k předchozímu tématu.

„Ti domorodci, jak se zdá, sem nechodili jenom tak na ty ořechy. Prováděli tu zřejmě i různé rituály, je to tu totiž takové jejich duchovní centrum. Nebo spíš bývalo. Ale je to cítit i dneska. My všichni to cítíme, i když nejsme domorodci. Teď už se sem hezkou řádku let stahují lidé z celé Austrálie. Začali to tak před padesáti lety různí hippiee, po nich hlavně tzv. New Age příznivci, konal se tu po několik let i docela známý festival, ten se ale časem přesunul nedaleko odsud do Woodfordu, to když už se začal trochu moc rozrůstat a komercializovat. Poslední dobou se sem stěhuje stále víc starších lidí, ale takových těch vzdělanějších a hlavně těch, kteří chtějí poslední fázi svého života žít kreativním způsobem. Tak to aspoň vidím já.“

„Mně se tu také moc líbí,“ řekl Brandon. „A sám bych rád ještě žil k stáru o trochu víc kreativně. Mám něco na mysli. Týká se to i vás obou.“

„Tak ven s tím!“

To jsme vyslovili oba, skoro jedním hlasem.

„Počkejte, počkejte, uklidněte se, všechno přijde v tu správnou chvíli. Myslím, že jsem právě slyšel venku zastavit auto. To jistě bude ta naše nepálská hostina.“

Vskutku, za vteřinu či dvě se ozval zvonek. Doručeno nám bylo kuře mo-mo a také himalájské furaula, což jsou cukety s hráškem a čočkou, podávané s kyselou smetanou a cibulovou pomazánkou, to vše jako předkrmy. Dále potom kachna s nepálskou švestkovou omáčkou, himalájské nudle se zeleninou a hovězím masem a kuře vutan na zázvoru a česneku s omáčkou z pálivé papričky a kešú. Závěrem himalájský salát z ovčího masa s kořením, červenou řepou, malými rajčátky, okurkou, španělskou cibulí a polevou z jogurtu s česnekovou příchutí. Mám to štěstí, že mohu jíst celkem cokoliv a netloustnu. Val ... no ten si musí dávat trochu víc pozor. S tímto vším na stole, na to, s čím přijde můj distingovaný ploditel, si budeme muset ještě chvilku počkat.

Seděli jsme u stolu na široké verandě, v temnících se dálavách před námi matné obrysy Glasshouse Mountains. V Nepálu jsem sice nikdy nebyla, třeba i k tomu jednou dojde, jako tajemné Himaláje, tak jak je maloval Nikolaj Roerich, to sice nebylo, nemělo to ale od toho jistě daleko. A s tou nepálskou stravou na stole před námi, už vůbec ne!



5. Brandonovy plány

Najedení a v pohodě, čekali jsme, s čím přijde můj otec Brandon. Že to bude něco výjimečného, se dalo vycítit z celkového jeho postoje i jednání. Podíval se nejprve na Vala, potom jeho zrak spočinul na mně.

„Co byste říkali tomu, kdybych se tady u vás na čas usadil?“

„No, místa tu máme spoustu,“ řekla jsem, ale trochu nejistě „Co si o tom myslíš ty, Vale?“

„Já myslím, že by to byl skvělý nápad,“

„Platil bych vám pochopitelně nějaký nájem...“

„To nemusíš,“ řekli jsme oba skoro najednou. Val k tomu dodal:

„Aby ses cítil lépe, mohl bys občas přispět na společné večere, podobné té, kterou jsme před chvílí zkonsumovali. My doma moc často nevaříme, i když Sára si tu a tam do kuchyně zajde, aby si tam zkrátila dlouhou chvíli.“

„To se potom hořce litujeme a aspoň týden si zase večere objednáváme. Pověz nám ale, máš na mysli něco konkrétního v

souvislosti s tím pobytem tady. Znáš tě teprve asi tři roky, vím ale už, jaký jsi čínorodý člověk.“

„Máš asi pravdu Sáro, s tou čínorodostí. Jde mi o to, co bych chtěl nyní dělat. Víš, chybí mi tak trochu to hraní. Dělat producenta mě sice docela baví, ale za ty skoro čtyři roky, co to dělám, už se mi to přece jen trochu obehrálo. Mohl bych sice zkusit, jestli by mě někdo vzal do nějaké produkce jako herce, to by ale nebylo tak docela ono. Zvykl jsem si už příliš na to, že na mne nikdy nepokřikuje žádný režisér, to pokřikování bych leda tak snesl, kdybych je mohl dělat sám. A producentství přitom také.“

„Hádám, že tedy máš v úmyslu nastudovat nějakou hru, režírovat ji a také si v ní zahrát, pokud tomu správně rozumím?“

„Ano Vale, to je v kostce asi tak vše.“

„A seš si jistý tím, že Arden je to pravé místo k tomu, uskutečnit podobné plány,“ přidala jsem se. „Ne, že bychom tě tu nechtěli, nevykládej si to prosím špatně. Snad kdybys nám trochu víc odhalil, co vlastně máš v úmyslu.“

„No, já ještě úplně přesně nevím. Třeba založit novou divadelní společnost? Pro začátek bych chtěl vzít některou hru, která je dobře zavedená u publika a která by nebyla příliš náročná, zejména pokud jde o počet herců. Nejspíš od některého z klasiků. Čechova, Ibsena, Moliera, Wildea, případně některého z Australanů, Williamsona, Nowry, Lawlera, to by se ještě uvidělo. Právě tohle si ještě budu muset moc dobře promyslet.“

„Takže, producentem bys chtěl zůstat, vrátit se ale přitom tak trochu ke kořenům!“

„Sáro, dívej se na to takhle: vyzkoušel jsem si jako hlavní producent ten muzikál, dopadlo to celkem dobře, vlastně až překvapivě dobře, běžel skoro dva roky. To sice není žádný rekord, většina produkcí ale takhle dlouhý život nemívá, obvykle jen několik měsíců, často jen týdnů. Znáš dokonce případy, kdy byla hra uvedena a ukázalo se to být takové fiasko, že už to nemělo jedinou reprízu. Naše My Fair Lady měla poměrně nákladnou výpravu, herci také nebyli levní, zvládlo se to ale po všech stránkách. Dokonce se na tom i něco vydělalo. Takže v tomhle směru už si nemám co dokazovat. Zatímco jste vy jezdili s muzikálem, já jsem byl většinou v Sydney, kde jsem pracoval na tom, abych dostal na jeviště několik klasických čínoher, Jonesova Alchymistu, Wildeova Ideálního manžela, Čechovova Racka. V té druhé a třetí jsem si i zarežíroval.“

„A žádného Shakespeara?“

„Máš dobrý postřeh. Nějak se mi tam chudák nevešel.“

„Dobře,“ řekl Val. „Dejme tomu, že přijdeš na to, co bys teď rád dělal. Mám tě stejně v podezření, že to už moc dobře víš, jen se chceš tak nějak ujistit, že je to ta pravá hra. Za měsíc nebo zítra na to přijdeš, co potom? Vyhlásíš konkurs? Kde bys chtěl zkoušet? V Melbourne, v Sydney, Brisbane, někde na Gold nebo Sunshine Coast? Tady v Arden?“

„A měl bys roli pro mne?“ To jsem si odpustit nedovedla.

„Míniš, že to by mi zajistilo ubytování tady u vás? Že bychom to vedli jako rodinný podnik? To přece také bývalo tradiční – jsme herecká rodina, proč si tohle zastírat. I Val aspoň z poloviny patří k našemu klanu. A divadlo přece vždycky stálo na takovýchto základech, už po staletí.“

„Takže rodinný podnik? Jak bych do něho zapadl já? Hercem nejsem a stát se jím ani nehodlám, režírovat budeš ty a já bych ani nevěděl, jak na to. Možná, že bych si troufl na to napsat nějakou hru, něco takového ale je ještě ve hvězdách. A stejně by asi za moc nestála, jen by kazila pověst rodinnému podniku. Navíc, jsem už tak nějak nasměrovaný na to, otevřít si tady v Arden praxi. Dokonce mi to i předpověděla jedna místní vědma, podle níž to mám napsané v čárách na ruce.“

„Vážně? A vidíš, tohle je nápad! Co kdybych také za ní zašel a nechal si číst z ruky? Kde má tu svou věštírnu?“

„To nevíme, jestli vůbec nějakou má. Narazili jsme na ni náhodou, když mě poznala v kavárně a přisedla si k nám. Viděla mě na jevišti.“

„Chtěla Sářin podpis.“

„Jmenuje se Virginia, dál už jsem zapoměla, mám ale její telefonní číslo. Jestli to myslíš vážně, můžeš jí zavolat a sjednat si s ní schůzku.“

„Víš, co Sáro, dej mi to číslo. Možná, že jí i zavolám.“

Na ničem konkrétním jsme se toho večera nedohodli, jen na tom, že táta Brandon tu u nás zůstane na neurčitý čas. Dostal ložnici na druhé straně domu, kam si z auta odnesl s Valovou pomocí pár svých věcí. Moc se přitom nenadřeli – Brandon cestuje nalahko. Zřejmě jde o dlouholetý zvyk, který si vytvořil při věčném cestování po zemích Spojeného království. Já jsem ho také už získala za ty dva roky, ne ale v takovém měřítku jako v jeho případě. A nyní, když se život vrátil do kolejí, po nichž se pohybuje běžná populace, už si na její způsob života začínám pomalu zase zvykat. Stejně ale doufám, že je tomu tak

jen na nějaký čas a že k nějakému tomu kočování se ještě dostanu – přece jen mi to cestování od jedné štace ke druhé tak nějak chybí. Ustálený manželský život asi pro mne nikdy tak docela nebude. Val si je toho na štěstí vědom a nezdá se, že by mu to příliš vadilo. Rozhodně to chápe, k čemu jinému by studoval psychologii, než aby dokázal proniknout do duše své herecké ženušky!

Ráno odjel Val kamsi ještě něco vyjednávat stran své budoucí praxe, táta Brandon ještě vyspával a já jsem pomalu došla ty tři kilometry do středu Arden, kde jsem chtěla učinit nákup některých základních, hlavně potravinových, surovin. Teď když tu máme Brandona, všechno bude tak trochu jinak a já se třeba i budu v kuchyni konat častěji. I když nevím, domácí putička ze mne asi nikdy nebude. Zašla jsem si nejdřív do pár jiných obchodů, také do antikvariátu, kde jsem objevila několik zajímavých knih. Po nákupu nezbytností v supermarketu jsem si zařídila, aby mi vše odpoledne doručili domů a vydala jsem se zpátky, opět po svých. Příjemně strávené dopoledne. Brandon doma už nebyl, jeho auto bylo pryč. Kam jel jsem nevěděla a příliš mě to nezajímalo, ať si dělá, co chce, dozor nad ním držet nebudu.

Oba pánové v mém životě se sešli až u večere, kterou jsem improvizovala z toho, co jsem ráno nakoupila. Po večeri jsme si opět šli sednout na verandu. Brandon se tvářil enigmaticky, jako by čekal, až z něho začneme jeho tajemství dolovat. Šla jsem na to osvědčeným způsobem – neptala jsem se na nic. Však on se za chvíli projeví, jestli má něco aspoň trochu zajímavého. A nemýlila jsem se, příliš dlouho to nevydržel.

„Byl jsem dnes odpoledne u té tvé Virginie,“ prohlásil. To mě trochu zaskočilo.

„To jsi tedy neotálel. Tvoje dilema tě jistě tížilo, když sis k tomu zajistil pomoc senzitiva. Nejsi ale jediný, tohle prý dělají mnozí osvícenci od policie, když si nevědí rady s případem v rukou. Na co jsi přišel?“

„Zavolal jsem jí, neřekl jsem jí nic o tom, kdo jsem. Ty jsi s ní přece o mně nemluvila, či snad ano?“

„Jednou jsem se zmínila, že jsi herec, to je všechno. Kde jsi hrál a co, o tom jsme se nijak nebavily. Ji spíš zajímalo to, kdo byla moje matka, a když to zjistila, tak z toho byla na větvi. Máma je tu pořád ještě hodně známá.“

„Takže o mně nic vědět nemohla a zjistit si to také nemohla, hrál jsem přece pod jiným jménem, a to jsi jí přece neřekla, či ano?“

„Kdepak, ani by mě nenapadlo.“

„No vidíš, a přesto mi toho ale pověděla o mně hodně a všechno v podstatě správně. Takže bych jí asi spíš věřil i v tom, co mi předpovídá.“

„A co je to?“

„Že budu mít hodně co dělat s Arden, to bylo to první.“

„To řekla i nám,“ ozval se Val, který pořád se zájmem naslouchal.

„A také se nijak moc nespletla. Myslím si, že je dobrá v tom, co dělá.“

„Jestli je tomu tak, asi se tu se mnou nebudete muset otravovat příliš dlouho. Virginia mi totiž nepřimo řekla, že bych měl svůj budoucí osud nějak spojit s tímto kouzelným městečkem. Jinými slovy, udělat si tady základnu. Takže, jakmile jsme skončili, šel jsem naproti přes ulici do realitní kanceláře, zeptat se, co by měli pěkného na prodej. Už po nějaký čas jsem si říkal, že být bezzemkem není právě v této fázi mého života žádoucí. Sice vlastním nějaké ty nemovitosti dole ve Viktorii a také něco na Tasmánii, tady ale nemám nic, kromě toho, že mi povolujete složit hlavu ve vašem sídle.“

„V té realitní kanceláři jsi bezpochyby narazil na individuum jménem Geoffrey Meisner.“

„Ano. Když zjistil kdo jsem, řekl mi, že vám prodal tento dům. Vypadal, jako by na to byl i patřičně hrdý.“

„No, provize, co dostal, asi ten jeho podnik na nějaký ten čas podrží,“ nechal se slyšet Val. „Neříkej nám, že jsi už něco koupil?“

„To zatím ne, nejsem ale od toho daleko. Byli jsme spolu s Geffreym se hned podívat na jeden byt přímo ve středu města, jestli se to dá městem nazvat.“

„Status města Arden má.“

„To rád slyším. Šli jsme tam z jeho kanceláře pěšky, tak blízko to je. Šel by se někdo z vás se mnou na to zítra znovu podívat? Jsem v zásadě rozhodnut byt koupit, cena je slušná, a ještě se asi dá trochu usmlouvat. Třeba mi to ale rozmluvíte...“

„Já bohužel nemohu, mám zítra jednání v Brisbane. Sára ale s tebou určitě půjde.“

Šli jsme se s Brandonem nazítří dopoledne podívat na jeho případnou koupi. Byt byl pěkný, navíc jej majitelé prodávají zařízený – stěhují se narychlo do Thajska, kde mladý manžel dostal práci a kde on už je, zatímco manželka, která nás tentokrát bytem prováděla, se stará o prodej. Neviděla jsem nic, kvůli čemu bych měla svému otci tu koupi rozmlouvat. Kdyby ho jeho herecké či jiné povinnosti odvolaly jinam, vždycky by jej mohl beze ztráty prodat, případně

výhodně pronajmout. Je totiž v ideální pozici, v jedné z vedlejších ulic vedoucích od horního konce hlavní ulice města. Zadní východ tam vede do malé zahrádky s verandičkou, ideální místo k relaxaci. Brandon bude mít, kromě dobře zařízené kuchyně a koupelny, ještě prostornou ložnici, pracovnu, a navíc místnost, s níž může naložit, jak chce. Nebo ji nechat prázdnou. Pro auto, které si místo věčného půjčování hodlá konečně pořídit, je tam samozřejmě garáž.

Šli jsme dolů ulicí směrem k realitní agentuře, a po několika krocích jsme uviděli na toto město docela impozantní budovu s nápisem „Komunitní středisko“. Brandon mě zatáhl dovnitř a tam měla nedaleko vchodu svůj kancelářský koutek Bethanie, kterou jsem znala z kavárny a také z divadla.

„Vy to tu máte na starosti?“

„Ano, mám. Pro dnešek, jako dobrovolná pracovnice.“

„Aha. Dovolte, abych vám představila svého otce, Brandona Cunninghama.“

„Těší mne,“ řekl táta.

„Těší mne. Co mohu pro vás udělat, pane Cunninghame?“

„Máte tu sál k pronajmutí?“

„To jistě máme. Vdáváte snad ještě jinou dceru?“

„Kdepak, mám jen tuhle jedinou. A tu už jsem výhodně vyvdal. Předpokládám ale, že ten sál má jeviště.“

„Má. Pojdte se podívat.“

Zavedla nás ke dveřím, které otevřela, vešli jsme dovnitř. Sál je poměrně veliký a jeviště zdá se být také celkem prostorné. Brandon se šel přesvědčit, jak je široké a hluboké. Bethanii zdálo se začínalo docházet, jaké asi má úmysly. A nemýlila se.

„Kolik za pronajmutí? V týdenních termínech.“

Tohle Bethanii trochu zaskočilo.

„Musela bych se spojit s ostatními členy výboru střediska, tohle se běžně neděje. Mohu vám tu prozatím posloužit tímto ceníkem, to vám snad trochu pomůže. Pro týdně vedené nájemní lhůty by jistě byla značná sleva.“

„Zatím to nebudeme nijak honit, tohle je jen předběžný dotaz.“

„Máte v úmyslu zkoušet hru?“

„Možná. Ještě uvidíme. Děkujeme vám.“

Vyšli jsme ven a došli k realitní agentuře. Brandon šel dovnitř dojednat smlouvu, já jsem se uchýlila opět do protějšího antikvariátu. Majitel už mě zná a uctivě mě zdraví. Ani tentokrát jsem ho nezklamala; měla jsem k vybírání asi šesti knih mnohem víc

času, podepisování smlouvy ke koupi bytu za několik set tisíc dolarů přece jen chvíli trvá. Když Brandon pořád ještě nešel, tak jsem tam sama došla, ukázalo se, že ještě úplně neskončili. Geoffrey byl zjevně rád, že mne vidí, jak by také ne – nesu mu štěstí. Než jsme odjeli domů, Brandon se ještě stavil v prodejně vína, kde koupil krabici s šesti lahvemi šampaňského Moet & Chandon. Jednu jsme hned otevřeli, jakmile jsme dorazili domů.

„Tak to by bylo. Ostatní už jsou jen formality.“

„Jaké formality, prosím tě?“

„To už nechám na svém účetním. Musejí se prý převést nějaké fondy někam jinam, jak a proč, to se mě neptej. Důležité pro mne je, že se budu moci tak za měsíc nastěhovat do svého. To už bych rád také začal zkoušet.“

„Takže, podle tebe je čas k oslavám.“

„Musíme to přece oslavit! Moje první koupě nemovitosti.“

„Neříkej! První? To mě překvapuje.“

„Ano. To ostatní, co mám a je toho dost, jak jednoho dne uvidíš, pokud ovšem při svých divadelních dobrodružstvích nepřijdu o kalhoty, jsem všechno podědil. No a v Anglii jsem neměl důvod k tomu něco kupovat. Jeden čas jsem o tom vážně uvažoval, to když jsem hrál ve Stratfordu. Většinou se ale stejně pořád někam jezdilo. Žil jsem jiným životem, dceruško.“

„Taky bych jím jednou žít chtěla, tatínku!“

„Co ti osud nadělil, to se uvidí. Doufám ale, že ty toho ježdění tolik moc dělat nebudeš muset. Přece jen máš tady něco, co já jsem nikdy neměl. Domov. Manžela, který tě miluje.“

„Ty bys opravdu chtěl zkoušet tady v Arden?“

„A proč ne? Záleželo by na tom, co bychom hráli, kolik by nás bylo, kdo by hrál. Jednomu nebo dvěma hercům mohu klidně nabídnout i ubytování, pokud by se jim nechťelo dojíždět ke zkouškám z Brisbane či odjinud. Aspoň bych měl společnost.“

„Co takhle společnost nějaké herečky?“

„To nevím. Jestli vůbec budeme nějakou další potřebovat. Jednu už máme.“

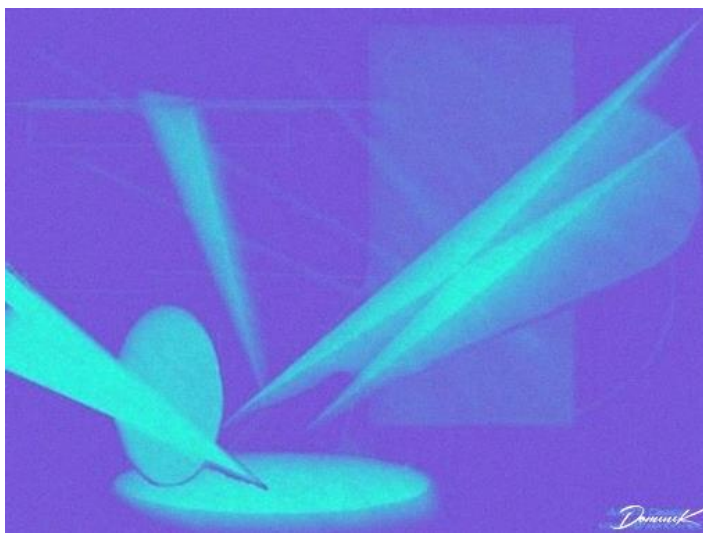
„Třeba nebudeš potřebovat žádnou. Vybereš si takové Čekání na Godota a tam žádná žena nehraje.“

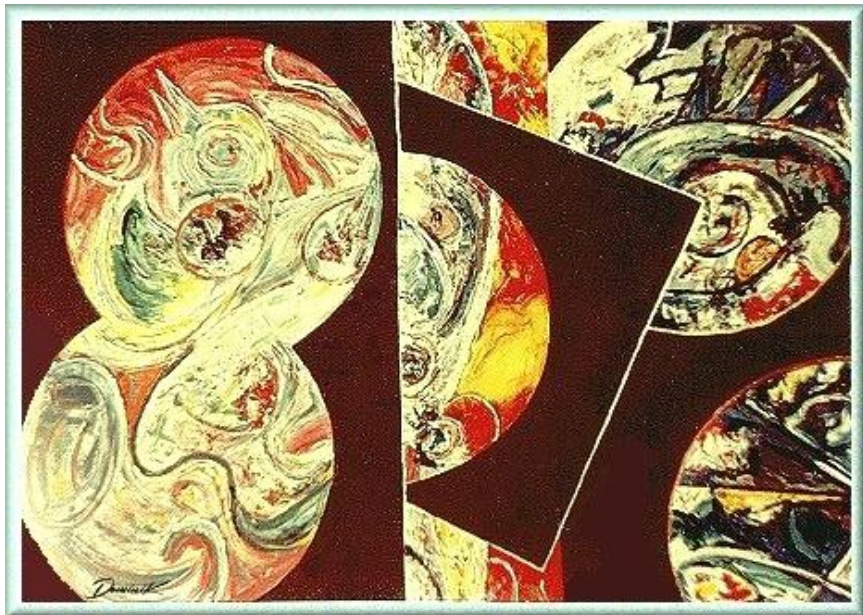
„Tak Beckett je out, to je jasné. Vyberu něco, kde by byla pěkná role pro tebe, to ti teď slavnostně slibuji.“

„Máš už aspoň nějaký užší výběr?“

„Víš co, nech se raději překvapit.“

Brzy nato dorazil domů Val, a to byl důvod k tomu otevřít další láhev. Což jsme učinili. Na tu třetí přišla řada ale až po večeři, kterou jsme si objednali z nedaleké německé restaurace. Je to sice jen kousek od nás, šlapat tam se nám ale nechtělo. A nehrozilo velké nebezpečí toho, že by řidič s naší objednávkou zabloudil. Byl tu jak na koni.





6. Ardenská kavárna

Abychom se trochu přenesli přes kocovinu, která nás po včerejších oslavách postihla, zašli jsme si den nato k polednímu s Valem do kavárny, kde jsme seděli onoho dne, kdy jsme během pár hodin nastoupili na cestu k tomu stát se ardenskými občany. Kdo tam nesedí než stejné dvě dámy, jako onoho památného dopoledne! Plnými jmény Virginia Durnad a Bethanie Warwick, jak jsem si vzpomněla. Přisedli jsme si k nim.

„Tak jak to s vámi vypadá?“ zeptala se Virginia, „kdy začnete zkoušet tu vaši hru?“

„Ardenský telegraf už zapracoval?“ Dívala jsem se přitom na Bethanii, kterou náhle velice zajímalo cosi venku na ulici.

„Telegraf? My už si tu dávno emailujeme. Tu a tam najdete ještě někoho, kdo sem přišel před třiceti, čtyřiceti lety, a ti bývají někdy tak trochu staromilci, kteří moderní technologií pohrdají. Moc jich ale už nezbývá. Typicky ti, co sem přišli s tou první přistěhovaleckou vlnou kdysi dávno, bývali většinou hippieí a často pod vlivem drog, a to jim na délce života většinou nepřidalo.“

„A teď už se tu nedroguje?“ chtěl vědět Val.

„Jen tak, jak tomu velí zákony středních vrstev na odpočinku, což je dnes jádrem zdejší pokrokové společnosti. To znamená, že umírněně, tak aby ruka zákona neměla žádný důvod k zákroku.“

„Ano, mírný pokrok v mezích zákona. Tam kde jsem se narodil, býval kdysi jeden spisovatel, který na této bázi založil politickou stranu. Samozřejmě, že to bylo míněno jako recese, jistě ale se kolem vyskytovali lidé, kteří ho brali vážně.“

„A on z toho měl náramnou legraci. Tím spisovatelem jistě míníte Jaroslava Haška.“

„Vy jste sečetl!“

„Nejsem o nic moc víc než řada jiných lidí, které potkáte támhle na té ulici.“

„Ti všichni znají Haška?“

„To bych neřekla, sečetlí ale většinou jsou.“

„Já vím, to je hodně Australanů.“

„Tak proč se ptáte?“

„Jen tak sonduji.“

„Jestli to stojí za to, abyste se dal do překladů svých knih?“

„Jak tohle víte?“

„Z vaší ruky jsem to tedy neuhodla, tak skvělá nejsem. Jednoduše jsem si vás nagooglovala. Je toho tam o vás o hodně víc česky než anglicky, máme ale už překladatelské programy, že ano? Ty sice nejsou, hlavně v případech okrajových jazyků, jakým je bezesporu čeština, ještě příliš dobré, stačí to ale k tomu, aby si člověk jako já mohl udělat celkem dobrou představu, o co jde. Tu a tam sice dostanete překlad, který je přinejmenším absurdní, někdy ale i náramně zábavný. Takže vím z vašich webových stránek, že jste v češtině musel napsat aspoň tři knihy a také že jste už nějaké i přeložil. Jedna věc mě ale zajímá hlavně.“

„Copak vás zajímá?“

„Ta vaše kniha i stránky o kabale. Víím, že jste se zabýval theosofií, ale ta kabala mě trochu překvapila.“

„Už delší čas se zabývám těmito dvěma disciplínami tak nějak souběžně. Ortodoxní kabalista by mě kvůli tomu asi zle zkritizoval, mě ale vyhovuje právě to, že je takto mohu hrát jednu proti druhé.“

„Patříte k nějakým společnostem?“

„Organizovaný momentálně nejsem. I když členem Theosofické společnosti jsem byl, když jsem žil v Londýně a později i v Oxfordu.“

„V kartách jsem vás viděla, jak přednášíte.“

„Val přednášel! To vám mohu potvrdit, byla jsem u toho.“ Nemohla jsem si totiž už pomoci, musela jsem se přidat k jejich konverzaci.

„Kdy?“

„To bylo asi před dvěma roky, na Tasmánii. Tam jsme se také seznámili.“

„A doktor Klimt...“

„Jsem Val.“

„Já jsem Virginia. A Vale, vy jste tam přednášel? Na Tasmánii? Kde, a o čem?“

„Věřila byste, že ve Strahanu? O reinkarnaci, esoterickém buddhismu, theosofii...“

„Ano, o tom jste napsal knihu, to jsem viděla. Napsal jste ale také něco o kabale, či ne?“

„Napsal, jak vždycky říkám, v určitém bodě se tyto religiózní filosofie stejně všechny scházejí.“

„Co kdybyste se do přednášení dal nyní?“

„Jak to myslíte?“

„Tak, jak to říkám. Co si o tom myslíš ty, Beth?“

„Myslím, že by to byla skvělá věc!“

To prohlásila Bethanie, která až doposud jen tiše sledovala konverzaci. Pokračovala:

„My se tady scházíme celkem pravidelně k přednáškám. Jsme tak trochu volně napojeni na Theosofickou společnost v Brisbane a často tu míváme některé z jejich přednášejících.“

Znovu se ujala slova Virginia:

„Právě minulou neděli jsme tu měli jednoho psychologa z Gold Coast, přednášel na téma Zážitek blízké smrti, podobnou přednášku už měl předtím v Brisbane. Přednášel nám asi hodinu a potom, jako obvykle, dávali přítomní přednášejícímu otázky.“ Bethanie na to řekla:

„Moc jich ale nezodpověděl, trochu spěchal, měl to dost daleko, čekala ho ještě jízda přes celé Brisbane, bydlí až na Gold Coast, aspoň sto padesát kilometrů odsud.“

„To Val přednáší jinak. Nevadí mu, když se ho lidé na věci ptají přímo během přednášky. Dokonce je v tom podporuje, vid' Vale?“

„Ano, mám trochu jiný systém, než na jaký jste tu snad zvyklí.“

„Povězte, jak vy přednášíte.“

„Když má někdo otázku, připomínku nebo komentář, chci to slyšet, chci, aby to všichni slyšeli. Přednáška se tak někdy může změnit spíš i v debatu.“

„A to vám nevadí?“

„Vůbec ne. Dokonce to uvítám. Přispívá to k tomu, aby se vytvořila atmosféra podobající se spíš školní učebně než přednáškovému sálu. Možná, že vliv na to má nejvíc to, že jsem kdysi v útlém mládí chodil do Montessori školy.“

„Kde jste chodil do Montessori?“

„Ještě v Praze. Po tom, čemu se říkává Sametová revoluce, se školami alternativních učebních metod se v zemi roztrhl pytel. Oba moji rodičové tomu byli nakloněni, takže mě do Montessori školy poslali. Chodil jsem později také do Waldorfské školy.“

„Montessori školu se tady v Arden pokouší založit několik lidí. Jedna je už dlouho v Brisbane, jiná na Sunshine Coast. V Brisbane je také Steinerova škola, tak se tu říká té Waldorfské. V Arden tu zatím mají Montessori školku jen pro ty nejmenší děti. Doufám, že se jim to povede dosáhnout výš.“

„Také doufám, budu jim držet palce.“

„Říkal jste, že vedete své přednášky jinak, že vám nevadí, když vás lidé přerušují otázkami.“

„Ano. Většinou lektorů to vadí, když jsou takto přerušováni. Nejraději mají, když mohou projít celou přednáškou tak, jak si ji připravili, a teprve když skončí tak odpovídají na případné otázky a komentáře. Tak tomu aspoň vždycky bylo v Theosofické společnosti v Londýně, kam jsem chodil.“

„Vy jste chodil do lóže v Londýně?“

„Byl jsem tam po asi po dva roky dokonce členem, než jsem se přemístil do Oxfordu.“

„Já jsem tam byla na přednášce jednou, když jsem byla před třemi lety v Anglii,“ řekla Virginie.

„Já totéž, asi před šesti lety,“ prohlásila Bethanie. „Přednáška byla o Krishnamurtim, kterého moc ráda nemám, ovšem musela jsem vzít za vděk tím, co právě bylo na programu.“

„Ten mě také nikdy příliš neseseděl, musím se přiznat. V Londýně to byl v té době skoro až kult tohoto filosofa, takže když jsem přešel do Oxfordu a našel si cestu ke skupině zabývající se hermetismem a hlavně kabalou, byla to pro mne příjemná změna.“

Bethanie by se byla chtěla ještě na něco zeptat, jenže došlo k náhlému přerušení. Právě v tu chvíli se totiž u našeho stolu náhle

objevil táta Brandon. Vypadal trochu uchozený, ale jen maličko. Přitáhl si židli, přisedl si. Prohlásil:

„Hledám vás už aspoň půl hodiny. Vzal jsem to zdola po protější straně, nahlížel jsem do všech podniků, potom zase dolů po téhle straně, jak se nakonec ukázalo, bylo by stačilo, kdybych byl hned zpočátku jednoduše přešel přes ulici.“

„Aspoň jste si zlepšil kondici. V našem Arden je ovšem takovýto výšlap asi tak maximum, co se dá dělat, pokud chcete zůstat v té civilizované části a neriskovat to, že byste třeba narazil na lidojedy.“

To se ozvala Virginie.

„No, býval jsem víc fit, asi bych měl tohle dělat denně.“

„Býval jste víc fit, když jste hrával divadlo?“ To byla Bethanie.

„Vy jste jí něco řekla?“ zeptal se Brandon Virginie.

„Kdepak, ani by mne nenapadlo. To, o čem mluvím s klienty zůstává vždycky soukromou záležitostí.“

„Já jsem si to vyvodila z toho, jak jste se zajímal o ten sál. No a vaše dcera je herečka a její matka byla herečkou, takže mi bylo jasné, že vy budete mít něco společného s divadlem také.“

„Já jsem se také už jednou zmínila, že jsi hrával v Anglii. Táta byl ale hlavním producentem toho muzikálu, který jste viděla.“

„My Fair Lady? No to se vám povedlo, to bylo krásné představení. A vy Sáro, mohu vám snad tak říkat, vy jste byla ohromná.“

Podívala jsem se na Brandona, vycítila jsem hned, že nebude mít žádné velké námitky. My herci přece nepatříme k té nejskromnější sortě lidí.

„Táta se do Austrálie vrátil teprve asi před třemi roky. Předtím hrál dlouhá léta divadlo v Anglii.“

„A kdepak jste tam hrál, pane Cunninghame?“

„Leckde, nejvíc ale ve Stratfordu a v Londýně.“

„Ve Stratfordu, tak to je jasné: The Royal Shakespeare. Ale kde v Londýně, snad ne v Globe?“

„Přesně tak.“

Vy jste hrával v Globe? To jsem vás asi musela vidět, byla jsem tam několikrát.“

„Spíš ano, záleží na tom, na čem jste byla.“

„Počkejte, ne, to snad není možné... Nehrál vy jste dokonce Prospera v Bouři? Ale to jméno...“

„Táta hrál v Anglii pod jiným jménem, jako Lloyd Eccleston.“

„Tak jste to byl vy! Asi před pěti lety.“

„Ano, v tu dobu jsem tam ještě byl a Prospera jsem hrál.“

O podpis si mu ale neřekly, nebylo by ani na co se podepisovat. Po zbytek odpoledne se už hovořilo jen o divadle. To mi náramně vyhovovalo. Pozvali jsme je k nám na neděli odpoledne na kávu. Matka mi přivezla kávovar, prý u nich v Toowoombě stál jenom v kuchyni a zabíral místo, oni doma stejně pijí jen instantní. Budu muset koupit nějakou dobrou kávu, praženou, aby se aspoň vyrovnala té, kterou tu máme před sebou. Bude se docela jistě mluvit o nějakých těch přednáškách. Dámy se nejspíš budou snažit přemluvit Vala k tomu, aby přednášel tady v Arden. A hádám, že Valovi to polichotí a nabídne se k celému cyklu přednášek.

Pokud ale bude přítomen Brandon, asi by se hodně mluvilo o tom, jaké to je, když se hraje v Globe Theatre! Hlavně jaké to je, když začne najednou pršet, což se v Londýně občas stává. Jen tak několikrát za den. Na tohle se Brandona lidé vždycky zcela neomylně vyptávají, jak mi kdysi pověděl. Odpověď na to je jednoduchá – hraje se dál, dokud to jde. Když už prší příliš moc, hrát se přestane. Herců se to tak moc netýká, ti mají nad hlavou střechu. Nejhuř je na tom obecně uprostřed, tam žádná střecha není.





7. Dominik

Následujícího dne bylo pondělí a oba pánové mne opustili. Val jel do Noosa Heads, asi 50 km na sever od nás. Je to městečko, sice jen o něco málo větší než naše Arden, ale neskonale bohatší a jedno z nejoblíbenějších míst, jak peníze nepočítajících zahraničních turistů, tak i v podobné situaci se nacházejících Australanů. Úchvatné bílé pláže tam lemují jak drahé hotely, tak i mnohamiliónové domy bohatých lidí na odpočinku. Valovi se tu naskytlá příležitost dohody s místní klinikou, která by ráda měla ve svých knihách psychologa Jungovské školy, jichž v Austrálii stále není příliš mnoho. Val se tam jel představit partnerům, kteří kliniku vlastní, a pokud by si s nimi porozuměl, mohlo by se z toho něco vyvinout. Říkal, abych ho nečekala příliš brzy – čím později, tím prý lépe pro jeho šance. Zavolá mi, než se vydá na cestu zpátky.

Otec Brandon mne také opustil, jel už brzy ráno kamsi do Brisbane, kam přesně o tom se ale nezmínil. Ptal se mne večer předtím, zda mám něco v úmyslu dělat, a když jsem mu řekla, že jsem plánovala jít na nákup, zeptal se, jestli by to nemohlo počkat, tak do zítřka či pozítří. Proč, to mi ale říci nechtěl; tvářil se přitom tajemně, jako by měl něco podstatného za lubem. Což o to, řekla jsem mu, jestli si myslí, že to den nebo dva zvládneme bez mléka, bez čerstvého chleba a jiných základních surovin... Jestli bych to prý stihla ještě tak před desátou? To jsem mu slíbila, i když jsem opravdu nevěděla, co si o tom všem mám myslet.

No, zvládla jsem to, dokonce už v půl desáté jsem zase byla doma. Uložila jsem veškeré nakoupené věci tam, kam patřily, do lednice, do spíže a tak podobně. To vše obvykle trvá o hodně déle, než jak si to

člověk představoval. Když jsem konečně skončila, uvařila jsem si znovu naši kávu, a sedla si s ní na verandu, abych si ji tentokrát mohla náležitě vychutnat. V okamžiku, kdy jsem kávový šálek pozvedla ke rtům, ozval se domovní zvonek. Koho to k nám zase čerti nesou, pomyslela jsem si, položila šálek na stůl a neochotně se odebrala po schodech dolů. Otevřela jsem domovní dveře, připravena k tomu poslat Svědky Jehovovy tam kam patří, nejlépe na skládku hnijících odpadků. Před dveřmi stál a šklebil se na mne, Dominik Klimt! Valův otec. Valův nemocný otec, který, když jsem ho naposledy viděla před dvěma lety v Praze, nevypadal moc na to, že by se mohl dožít příštích Vánoc. Teď tu stál přede mnou, štíhlejší, očividně mnohem zdravější, na hlavě cosi vyhlížejícího jako klasický malířský baret, s rukou založenou v boku, pravda, v té druhé ruce měl hůlku, která ale nevypadala moc na to, že by ji nutně potřeboval k pohybu. Z nezdravého sedmdesátníka, kterého už si začínají předcházet majitelé pohřebních ústavů, se proměnil jakoby kouzlem ve zdravého šedesátníka v dobré fyzické kondici!

Po několik vteřin jsem nebyla schopna vydat ze sebe jakýkoliv zvuk, natož kloudné slovo. O pár kroků za Dominikem stál můj otec, se středně velkým kufrem a na něj položenou malou příruční taškou u nohou. Zřejmě zavazadla mého tchána. Přes ruku měl přehozené sako, které si zřejmě Dominik v queenslandském horku, na které nebyl zvyklý, předtím sundal. Táta se mě zeptal.

„Tak co, oněměla jsi?!“

Teprve teď jsem byla schopna toho vykoktat pár slov na uvítanou, políbit svého tchána na obě tváře a hlavně, učinit posunky, jimiž bych pozvala Dominika dovnitř domu, jak jsem si právě uvědomila, domu, jehož byl také majitelem. Vzpomněla jsem si, jak s námi jel na Okoř, kde ale odmítl lézt do kopce k hradu a raději zůstal sedět dole v hospodě. Mám ho nyní pobízet k tomu, aby vyšel po našich dosti strmých schodech nahoru, tedy vlastně po svých schodech? Zvládne to? Zvládl to, ani jsem nestačila mrknout a už byl nahoře, hůl vůbec nepoužil, nepřidržel se přitom ani zábradlí. Taková změna! Před pár lety se bál cestovat, museli jsme za ním letět do Prahy, kde zařídil vše stran naší svatby. A teď je najednou tady! Jen s jedním kufrem, jak to



vypadá. Brandon, který mu jej nesl, s ním potíže neměl, nevypadal vůbec těžký – to cestuje Dominik na druhý konec světa takhle nalahko? Ledva jsme usedli do křesel ve společenském pokoji, když se Dominik vymrštil a křepce přešel na verandu, kde se opřel o zábradlí, díval se a chvíli mlčel. Potom se obrátil k nám.

„Tak na tohle jsem se těšil. A je to ještě hezčí než na těch obrázcích, co mi Val poslal!“

„Však my se toho pohledu také pořád nemůžeme nabažit,“ řekla jsem. Brandon se přidal.“

„To je pravda, tohle panoráma jen tak rychle nezevšední.“

Dominik si sedl znovu do křesla, naproti mně. Spočinul na mně zrakem. Tvářil se tak trochu poťouchle, ne-li přímo samolibě.

„To jsem tě překvapil, vid' Sáro?“

V angličtině se to sice nepozná, myslím ale, že už mi začal tykat. Tak nějak jsem to vycítila. Mám mu snad také tykat? Rozhodla jsem se, že budu. Stejně to nepozná, když hovoříme anglicky. Či snad pozná? Možná, že ano, je to člověk citlivý.

„Překvapil, to je trochu slabé slovo. Ohromil by bylo lepší.“

„Na takovéto slovní nuance asi ještě v angličtině nemám. Hodlám se ale zlepšovat.“

„Tohle zní, jako by ses tu chtěl usadit nadobro. To by tedy bylo skvělé!“

Uvědomila jsem si přitom, že mne nevedla jen slušnost k tomu, abych mu tohle řekla, cítila jsem to opravdu tak. Otec Brandon to také vycítil. Musel ovšem vědět o Dominikově příjezdu, když na něho čekal na letišti.

„Dominika se asi jen tak nezbavíte. Přijel sem malovat.“

„Malovat? Aha, vždyť my tu máme ateliér, a když se vyjednávalo o koupi domu, tys na tom trval, aby tu zůstal tak, jak je. Tys tohle už tehdy začal plánovat, přiznej se!“

„Ano, přiznávám se a rád. To bylo takhle: Když mi tehdy, a to už je víc než dva roky, doktoři řekli, co mám a co s tím mohou zkusit dělat, rozhodl jsem se, že žádné ozařování ani podobné zhůvěřilosti na sobě provádět nenechám. Dal jsem se alternativní cestou, jak se tomu říká, léčbou, či spíš samoléčbou, celostní metodou. Přitom nic moc alternativního na tom není, jen trochu zdravého selského rozumu. Dobrá organická strava a takové věci. Nebudu vás otravovat s detaily, trvalo to déle než rok, mezitím jsem měl párkrát testy prováděné konvenčními metodami. Ty ukazovaly zlepšení na všech frontách. Po tom posledním testu mi na onkologii udivený doktor

řekl, že podle čísel, která se mu na počítači ukazují, jsem zdravý! Nemohl tomu chudák uvěřit, i když mi řekl, že už se mu něco podobného párkrát stalo.“

„To, když se nějaký nezvedený pacient vydal podobnou cestou, jako ty, hádám,“ řekla jsem.

„Hádáš asi dobře. Podobně jako já, ale také těm svým doktorům neřeknou, co za tím asi stojí. Doktoři si potom připsí za to zásluhy, tak už to chodívá. V každém případě ty testy jim ukázaly, že jsem v pořádku a oni je ještě pro jistotu zopakovali. Se stejnými výsledky. No, a do toho všeho jste se ozvali vy, stran tohoto domu. Přišlo to jak na zavolanou. Pár dní předtím mi totiž můj zdravotní guru řekl, že ze všeho nejvíc potřebuji v životě zásadní změnu. Že rakovinu jsme společně pobili, ale že teď se budeme muset spolu rozloučit. Že já bych měl udělat něco radikálního se svým životem, jinak že se nemoc nejspíš vrátí. To, že jsem prodal svůj podnik, prý asi nestačí, chtělo by to změnu prostředí, něco radikálního. No, a do toho přišla ta zpráva od vás, že byste rádi koupili tenhle dům. Moc se mi zalíbil, i na tu dálku. A snad ještě víc se mi zalíbilo to, že je tu ten ateliér. Tak proč ne? Místo toho být businessmanem v Praze, stát se malířem obrazů v Austrálii! To by snad mohla být dostatečně radikální změna!“

„A tak jsi tady. Ví o tom Val?“

„Neví a hádám, že ani nic netuší.“

„Také si myslím, že nic netuší. Nějak by se už byl prozradil.“

„Dal jsem si dobrý pozor na to, abych se já někde nějak neprořekl, když jsem s ním mluvil.“

„Proč ale?“

„Nazvi to rozmarem starého člověka. Old man's whim. Před pár lety ho tu podobně překvapila jeho matka, pověděla mi o tom. Přece se od ní nemůžu nechat zahanbit!“

„Co s tím uděláme?“

„Brandone, ty jsi přece ten herec a režisér. Jak bys naaranžoval takovou scénu setkání nezdárného otce s hodným synem?“

„Kdy má ten hodný syn přijet, Sáro?“

„Že prý zavolá, než vyjede, někde ze Sunshine Coast.“

„Máš s sebou Dominiku něco, co by se hodilo jako oblek malíře, k tomu krásnému baretu, co už máš na hlavě?“

„Tenhle baret je to jediné, co jsem si sebou vzal. Je to symbol. Nebral jsem si sebou skoro žádné šaty, stejně mi už nic nepadne. Shodil jsem hezkých pár kilo.“

„Toho jsem si všiml.“

„Já také,“ přidala jsem se. Najdu ti nějakou Valovu starou košili, má jich hezkých pár, s nimiž se pořád nehodlá rozloučit, i když by měl. Hádám, že si budeš chtít doplnit šatník co nejdřív?“

„Hádáš správně. Mohl bych si zajednat tvou pomoc?“

„S nakupováním? No, na to mě užiješ! Kdy vyrazíme?“

„Klidně zítra.“

„Neměl by sis nejdřív trochu odpočinout? Ta cesta přece jen musela být namáhavá a jetlag ...“

„Víš co? Náramně dobře jsem se vyspal. Z Prahy jsme vyletěli večer, do Dubaje to trvalo asi šest hodin. Tam jsme měli nějaké čtyři hodiny, než letělo letadlo sem, to byla trochu nuda. Bylo tam ráno, v tak krátkém čase se toho moc dělat nedalo, vidět toho tam stejně moc není. Samé novostavby, vysoké až do nebe, to už znám a moc mě to neláká. Raději jsem si něco četl. No a příští část cesty trvala asi čtrnáct hodin, viděl jsem nejprve pár filmů a potom jsem spal, a když jsem se probudil, byli jsme skoro v Brisbane a bylo už ráno. Vyspalý jsem, ten časový posun se jistě ještě nějak projeví, snad to ale tak zlé nebude.“

„Tak já jdu najít tu košili.“

Dominik se šel osprchovat, zatímco já jsem šla najít vhodnou košili. Různé naše svršky i spodky byly ještě jen tak nacpané do ve stěnách zabudovaných skříní; otevřela jsem tu s Valovými věcmi a chvíli se v ní pohrabala. Objevila jsem jednu košili, kterou jsem na něm neviděla snad ještě nikdy. Takže by tu měla být dobrá šance, že si ji Val nebude ani pamatovat. A i kdyby ... tak co? Jde taky jen o ten divadelní efekt! Potom se Val už bude moci dozvědět, co jsme udělali a jak. Společně s Brandonem jsme potom nainstalovali malíře Dominika v ateliéru. Stejně už se nemohl dočkat, až si jej vyzkouší. Hlad prý nemá, přesto si ale vzal aspoň sendvič, který jsem mu vnutila. A samozřejmě, kávu. Tu jsme si dali všichni. Nebylo ani zapotřebí běhat s ní sem z domu, bylo tu vše, vařič i zásoba docela dobré kávy; toho jsem si předtím vůbec nevšimla. Byla jsem ale v ateliéru jen na skok, snad jenom jednou od té doby, kdy jsme se přistěhovali. Teď tu asi budu častěji – na mého tchána byla totiž náramná podívaná! Dominik oblečený v synově košili a v zástěře, kterou jsem mu také dala, aby si nezničil kalhoty, si vzal jedno z prázdných připravených pláten, jichž tu stálo několik opřených o zeď a k jejichž pomalování se Balodis už nikdy nedostal, a dal se s náramnou chutí do práce. Vznikal rychle docela veliký, a hlavně

zajímavý abstraktní obraz, velice barevný. Nemohla jsem se zdržet poznámky:

„Tohle není poprvé, co maluješ.“

„Maloval jsem kdysi poměrně hodně, to už je ale dávno. No a v poslední době jsem to znovu zkusil, při jedné akci pořádané místním sdružením výtvarníků. Moje výtvořy tam vzbudily dost velkou pozornost, a to mě právě přesvědčilo o tom, že bych se měl malířství věnovat. Na plný úvazek, Sáro!“

„A hodláš také vystavovat?“

„Samozřejmě, že budu vystavovat. Jako každý malíř. Nebo skoro každý, byli tu možná někteří, co o to nestáli, nosit svou kůži na trh. Moc jich ale nebylo. Když něco takového děláš, potřebuješ obecenstvo, to přece ty, jako herečka, víš. Malování se od hraní divadla zase tak moc neliší.“

„Vidíš, to mne nenapadlo. Asi jsem byla až doposud v tom svém hraní tolik zahrabaná, že nic jiného nevnímám.“

„A co teď? Máš něco?“

„Momentálně toho moc není. Příští týden mám něco natáčet na Sunshine Coast, to je jen několik dní, taková menší filmová role. Jinak hlavně čekám, s čím se vytrasí ten můj táta, má něco v plánu.“

„To vím, Brandon mi o tom řekl. Trochu mě to překvapilo, moc ale ne. Ani s Valem by mě něco takového nepřekvapilo. Má v sobě také herce. Jenže, on hrát nechce.“

„V anglicky mluvících zemích by to pro něho asi dobré nebylo. Přízvuk v angličtině by ho dost limitoval. Bylo sice pár lidí, kteří si na tom svém přízvuku vybudovali kariéru, většinou ve filmu. Je to ale spíš výjimkou.“

„Kdyby ho to bylo k divadlu táhlo, došlo by k tomu už dávno. Nejspíš ho odradilo to, že od malička měl kolem mámu, která na nic jiného nemyslí než na to, jakou další roli by si mohla zahrát. Zatím jí pořád ještě nějaké padají do klína, jak ale dlouho? Naštěstí pro ni, je finančně zajištěná pro zbytek života. Kromě toho, má teď manžela, který také není žádný chudák, a navíc je velice schopný. Víš, že si vede v Praze moc dobře, že už si udělal docela jméno v komunitě kolem pražského anglického divadla?“

„Tušila jsem, že tomu tak bude. Gordon je moc šikovný, jako herec, režisér i jako autor. Ráda jsem s ním hrála na jevišti.“

Dominik se zcela zřetelně hodlal věnovat znovu své malbě, takže jsem ho nechala v ateliéru a šla jsem nahoru, kde jsem zastihla Brandona nad dalším šálkem kávy. Vypije jich za den dost, jako

většina herců, ale i jiných lidí, tato kultura se nám rozmohla. Chvilku jsme si povídali o tom náhlém přepadu, který nám provedl Dominik a o němž Brandon už věděl několik dní předem. Potom se mi ozval mobil a byl to Val, jak jsem očekávala. Je už na cestě. Jak dopadly rozhovory s majiteli kliniky? Prý celkem dobře, ale ještě se uvidí... Bude tu asi tak za tři čtvrtě hodiny. Byly asi tři hodiny odpoledne, šla jsem nejprve uvědomit Dominika v ateliéru, že jeho zdárný syn je na cestě sem. Obraz se už docela rýsoval. Nejsem veliká milovnice moderního umění, i když se ráda podívám na abstraktní obraz, v němž se něco děje. A že v tomto se děje, o tom nebylo pochyb. Co ale? Dominika jsem se ptát nechtěla, pronesla jsem jen několik povzbudivých slov a odebrala se nahoru, kde budu, jako hodná ženuška, očekávat svého manžílka a těšit se z toho, jakou přinese domů slaninu. Že česky se to tak neříká, „bring home the bacon,“ když chcete dát najevo, jakého máte schopného muže? No, třeba se to říkat začne; ta naše angličtina přece proniká všude a do všech jazyků, jak se mi aspoň zdá...

Val dorazil domů a po krátkém uvítání jsme to na něho s Brandonem zahráli tak, jak to jen my profesionálové dovedeme a jak jsme si to spolu dohodli. Vypadalo to, jako bychom navazovali na nějakou předchozí konverzaci, kterou jsme vedli před jeho příjezdem. Začali jsme se dohadovat o tom, zda by bylo dole v ateliéru dost místa ke zkoušení nějakých tanečních čísel. Brandon o tom jako by pochyboval, zatímco já jsem se ho snažila přesvědčit, že ano, že by to šlo. Dopadlo to pochopitelně tak, že poté kdy jsme do debaty vtáhli i Vala, všichni tři jsme se vydali na místo, abychom se mohli přesvědčit na vlastní oči. A tak Valentýn Klimt objevil, že má v Austrálii otce Dominika Klimta! Bylo to nanejvýše dojemné setkání, řekli byste? Kdepak! Dominik dělal, že je plně zabrán do své práce a Val, který na vteřinu či dvě zamrzl na místě, se rychle ovládl a přistoupil na hru, která se tu odvíjela. Oba Klimtové se navzájem celkem chladně a formálně pozdravili a podali si ruce. Potom se ale v nich obou přece jen něco vzbudilo, Dominik vstal a otec se synem se objali. Dominik ale si nejprve sundal už trochu umazanou zástěru. Potom si ji znovu oblékl a sedl si ke svému plátnu. Celá scéna ale nebyla hrána nadarmo. Zanechala ve všech aktérech stejný dojem: Dominik sem přijel malovat a Valovi to hned došlo, Val to pochopil a hlavně, Val to přijal.

Představení u konce, my všichni účinkující aktéři jsme se hromadně odebrali nahoru do domu. Nastal čas k tomu, abychom se

především společně dohodli na tom, jak si představujeme naše soužití v domě, který je sice veliký, ale přece jen má své limity. Slova se nejprve ujal Brandon:

„Situace je celkem jednoduchá. Vy tři jste všichni majiteli tohoto domu, já jsem tu jako host. Budu tady ještě asi měsíc, potom se přestěhuji do svého.“

Brandon vysvětlil Dominikovi, že právě zakoupil byt nedaleko a že se bude stěhovat, jakmile mu majetek bude oficiálně předán. Dominik, který si mezitím prošel a prohlédl celý dům, to ale viděl jinak:

„Tam dole je prakticky samostatný byt. Ty Vale, ale chceš tam mít tu svou ordinaci, jak tomu rozumím. Já mohu bydlet kdekoliv.“

„Táto, když jsem dnes hovořil s majiteli kliniky v Noosa Heads, říkal jsem jim o tom, že hodlám mít ordinaci v domě. Zrazovali mě od toho, tvrdí totiž, že nejlepší je mít ordinaci někde v místě, kudy chodí co nejvíc lidí. My doktoři nemůžeme v této zemi inzerovat své služby tak, jak mohou různí obchodníci, proti tomu jsou tady zákony. Já můžu mít na dveřích cedulku s jménem a svými kvalifikacemi, ale to je asi tak všechno. Je prý v mém zájmu využít každé příležitosti jaká se mi nabízí, abych byl lidem na očích. Zejména, když s praxí začínám. Již cestou jsem si říkal, že asi mají pravdu, a co kdybych si našel něco přímo v Arden? Tam chodí po chodníku pořád dost lidí, kteří mou cedulku uvidí. Vždyť je to odtud jen pět minut autem! Kdybych měl být někde v Melbourne nebo i v Brisbane, nejspíš bych denně strávil dvě hodiny jen cestováním do práce a z práce. Takto by bylo přízemí úplně prázdné. Táto, jak by se ti líbilo bydlet tam, odkud bys to měl jen pár kroků do svého ateliéru?“

„To vůbec není špatný nápad. Kolik je tam místností?“

„Čtyři. Plus kuchyně, příslušenství...“

„Takže, dost místa pro jednoho starého mládence. Vy dva zůstanete nahoře, já budu bydlet dole.“

A na tom jsme se společně dohodli. Dnes ještě a možná po několik příštích nocí, bude Dominik spát v pokoji pro hosty, který je volný, mezitím se zařídí dolní část domu tak, aby mu to co nejlépe vyhovovalo. Zbývalo ještě se dohodnout na tom, kam půjdeme na večeři. Dominik se zeptal, co tu máme nejbliž, že nemá moc náladu k tomu se někam trmáčet. Řekla jsem mu, že kromě rybí restaurace, která je odtud jen asi dvě minuty jízdy, je tu restaurace německá, k níž se dá dokonce dojít pěšky. Do mnoha jiných restaurací lze dojet za pět až deset minut.

„Německá restaurace? Tak tam vás všechny zvů! Mořských plodů a podobných věcí jsem si užil dost, když jsem sem letěl, s tím vás v první třídě úplně zavalí, ale něco ryze evropského bych si dal s chutí.“

„Tak já tam zavolám, místo určitě mít budou, jen ale pro jistotu.“

Zavolala jsem, místo ovšem měli, dokonce stůl pro nás čtyři na verandě, prý s nádherným výhledem na Glasshouse Mountains. Úplně jako doma! Šli jsme pěšky, bylo to jen asi čtyři sta metrů od našeho domu. Restaurace se ukázala být opravdu zařízená po německém způsobu – já s tím zkušenosti nemám, ale Dominik to tak ocenil a oba pánové mu přitakávali. O tom, jaký jsme měli rozhled z verandy, kde stál náš stůl, se ani zmiňovat raději nebudu, abych se pořád neopakovala. Obsluha byla výtečná, restaurace v pondělí večer ovšem moc plná nebyla.

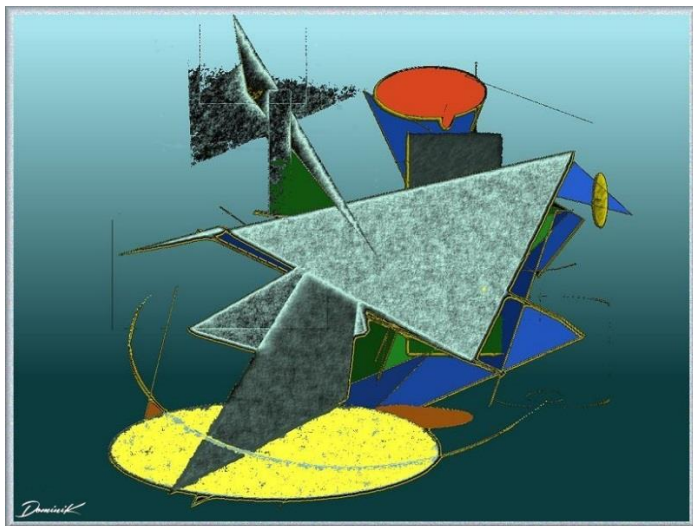
Dominik si objednal bramborovou polévku na smetaně, já jsem ho napodobila a nijak jsem neprohloupila. Bylo to hutné a dobré. Druzí dva pánové si dali bavorský salát, což se ukázala být salátové listy se směsicí ze šunky, vajec, ředkviček, rajčat, okurek a salámových tyčinek a kdoví čeho ještě.

Jako hlavní jídlo jsem se rozhodla pro Jägerschnitzelmit Spätzle & Gemüse, což byly vepřové medailonky polité smetanovou houbovou omáčkou, s (prý) po domácíu vyrobenými těstovinami a zeleninou. Můj tchán i jeho syn si dali Bauernschmausmit Sauerkraut & Semmelknödl, což se ukázaly být grilované vepřové kotlety s pečenou klobásou, uzeným vepřovým salámem, knedlíky, kyselým zelím, s pivní omáčkou. Můj otec se rozhodl pro celkem konzervativně pojatý Steak mit Püree & Gemüse, tedy vlastně klasický steak na červeném víně se šalotkou a sósem z hořčice, se zeleninou.

Moučníky Wiener SchokoladenKuchen nebo Apfelstrudel dovršily naše hodování. Samozřejmě, že to vše jsme zalili německým pivem – já jsem si skromně dala lahvičku Radeberger Dresden, jejíž obsah jsem cucala ze sklenice a protože se večer ukázal být dlouhý, byla jsem nucena si později dát ještě jednu. Ovšem pánové trvali na tom, že budou pít správně po bavorském způsobu z velikých „tupláků,“ jaké by měli, kdyby byli na Oktoberfest, která se prý na tomto místě také pravidelně konává. Konečně, řekla jsem si, jen ať si dávají, žádný z nás nemusíme nikam řídit, i když já bych to klidně s těmi dvěma malými pivy odřídit mohla.

V průběhu večera jsme se také dozvěděli, že Dominik, který byl ještě nedávno českými médii veden jako korunový miliardář a šedesátý čtvrtý nejbohatší Čech, se už zbavil většiny svých podniků. Pochopitelně, že takovýto výprodej se nedá zvládnout za několik dní; začalo se s tím už ale před několika měsíci, a ještě to nějaký čas potrvá. Co si prý chce ponechat, jsou jeho investice do nemovitostí, které mu nadále budou vynášet úroky. Takže celkový majetek by se neměl nijak krátit, ovšem to bude také záviset na tom, co utratí zde v Austrálii. Dostal se nicméně do fáze, kdy může většinu záležitostí ponechat v rukách svých právníků. Ti ho nejspíš ještě čas od času vyruší s nějakým naléhavým telefonním hovorem nebo emailem, kterému bude muset věnovat pozornost. Vše by se ale už mělo dát vyřídit tak, aby náhodou nemusel náhle letět zpátky do Evropy. S bankou, která se bude starat o věci na australské straně, už má dohodu a otevřené konto. S těmi milióny dolarů, které si sem přiváží, se jich o jeho business popralo prý hned několik. Jistě také nebude mít potíže s tím zajistit si trvalý pobyt v zemi. O což má v úmyslu co nevidět požádat. Zatím má tříměsíční vízum.

Tohle je mi už důvěrně známé, podobný problém měl Val kdysi také. Jednou si vízum nechal prodloužit, potom se to ale už muselo nějak řešit. Nejlépe tím, že se dal dohromady s jednou herečkou, která má australské občanství po předcích, sahající hluboko do devatenáctého století.



8. Malíř Klimt

Dominik se skutečně dal do vážného malování hned druhého dne, jakmile se trochu vyspal z jetlagu, o němž sice doufal, že ho nepostihne, který se ale přesto viditelně projevoval tím, že usínal v židli před načatým obrazem. Nakonec mu proto nezbývalo než existenci jetlagu uznat. Postihne to každého, utěšovala jsem ho já, zkušená cestovatelka s jednou cestou každým směrem už za pasem. A je to horší, když se letí sem do Austrálie než naopak. Proč? Těžko říci. Každý cestovatel to ale potvrzuje. Mohlo by to být tím, že když se letí sem, je tomu jako by člověk musel vstávat o osm hodin dřív, než jak je tomu uvyklý. A všichni víme, jak se to má s brzkým vstáváním – to je rozhodně těžší než ponocovat o osm hodin déle. Dominik se mne ptal, jak se s tím má nejlépe vypořádat. Poradila jsem mu, aby se to pokusil rozchodit. Co kdybychom se tedy šli porozhlédnout po nějakém oblečení pro něho? Byla bych ochotna mu asistovat? To jsem samozřejmě byla, miluji nakupování! Kam pojedeme? Na Sunshine Coast, kde je například obchodník Myer a řada jiných obchodů s pánskou módou, nebo lokálně; že je tu v Arden obchod s pánskými obleky, toho jsem si už dříve povšimla. Proč prý nedat vydělat místním obchodníkům? řekl Dominik.

Val s Brandonem se zabývali svými záležitostmi, takže jsme vyrazili sami dva. V obchodě na hlavní ulici měli z takového zákazníka, jakým se ukázal být Dominik, jistě náramnou radost. Utratil tam během necelých dvou hodin několik tisíc dolarů, když koupil dva z nejdražších obleků, které tam měli, i když není moc pravděpodobné, že si jich tady v Queenslandu moc užije, na což jsem ho upozornila. Prý by se ale cítil tak nějak nesvůj, kdyby neměl ve skříni aspoň jeden tmavý večerní oblek a jiný, třeba modrý, pro některé příležitosti. Stejně už potřeboval svůj šatník obnovit, protože mu bylo všechno velké, poté kdy ztratil váhu. Oba nové obleky ovšem budou také potřebovat úpravy, k tomu účelu si Dominika majitel obchodu odborně změřil, zatímco já jsem se nedívala. Můj tchán také udělal slušnou díru do jejich zásob košil, triček a šortek všech možných střihů, vesměs ale těch nejdražších značek, které tam měli na skladě. Gentlemansky mi potom, odměnou za mou asistenci (která ovšem byla minimální), v nedalekém klenotnictví koupil nádherný diamantový náramek. Vůbec to není špatné, mít tchána, který je takhle pohádkově bohatý. Můj otec sice také není žádný chudák, Dominikovi se ale zdaleka nevyrovná a ani se o to nesnaží.

Večer přišla na řadu ona nedaleká rybí restaurace. Tentokrát objednal Dominik taxi, protože tento podnik sice moc daleko nebyl, přesto by to ale znamenalo dosti dlouhé šlapání a to se žádnému z nás nechtělo. A aby se někdo vzdal pití vína k rybím pochoutkám, to také celkem nepřipadalo v úvahu. Já bych se sice možná i obětovala, jenže to bychom se byli museli všichni nějak nacpat do naší malé hondičky, protože k tomu řídit něco jiného, jako třeba Brandonův Lexus, by mě nikdy nikdo nepřemluvil. Zavolat si taxi bylo nejjednodušší řešení.

Za chvilku už jsme si objednávali večeři. Dominik trval na tom, že musíme všichni aspoň okusit rybí polévku, kterou tam zřejmě mají permanentně na menu. Naposledy prý jedl rybí polévku před posledními Vánoce, když ji jako jeden z dobrovolníků, ve společnosti starosty města, podle tradicí rozdával bezdomovcům a jiným potřebným lidem v Praze na Václavském náměstí. Byla prý velice chutná a snědl jí tehdy sám plný hrnek. Ta, kterou nám přinesli, měla v sobě veliké krevety, jimiž se ta pražská asi stěží mohla pochlubit a podávala se s kyselou smetanou. Podle mne chutnala náramně. Dominik ale prohlásil, že je sice docela dobrá, nicméně ta, kterou on rozléval tehdy v Praze do hrnků, byla lepší. Šéfovi jsme kritiku tohoto gurmána ale raději vzkázat nenechali; ten

by si to třeba nevyložil správně. To tak, riskovat, že na nás vpadne rozlíčený kuchař se sekáčkem na maso! Takto šéf, aniž by o tom měl tušení, jen o vlásek uniknuvší zatčení za pokus o vraždu, byl schopen vykouzlit z produktů Tichého oceánu snad přece jen kvalitnější pokrmy, než jakých se zdarma dostává pražským bezdomovcům.

Váhala jsem chvíli nad tím, zda si mám dát jako předkrm čerstvé tichomořské ústřice s šalotkou na estragonu, nebo spíš krevety na grilu se salsou a koriandrem. Protože nějaké ty krevety jsem ale měla už v polévce, rozhodla jsem se pro ústřice. Val se ke mně přidal, druzí pánové se rozhodli pro krevety. S Valem jsme potom měli společnou studenou mísu. Ta byla opravdu bohatá – byly tam samozřejmě opět krevety i ústřice, navíc slušně velikého, údajně čerstvě uloveného korýše, zelené škeble, uzeného lososa takového, jakým se kvůli mé maličkosti tolik přejídal Val ve Strahanu a jiné věci, které také vydal nedaleko se rozkládající Tichý oceán a které ani nedokáží jmenovat. K tomu různé omáčky a také ovoce. Bylo toho hodně a bylo to dobré. Dominik se rozhodl pro humra Mornay, který mu přišel obložený různými jinými mořskými potvůrkami a navíc s asparágem a kukuřičným klasem. Táta Brandon si dal smaženého korálového pstruha se sladkokyselou koriandrovou omáčkou a kokosovou rýží. Závěrem jsme všichni měli kompot s jahodami a míchanými plody, jimž se anglicky říká „berries“ a kam patří veškeré bobule, které rostou v lesích i na záhonech pěstitelů. Na vrcholu toho všeho se nacházela vanilková zmrzlina.

Nad ryzlinkem, na jehož následné konzumaci jsme se jednohlasně dohodli, se potom rozproudila debata. Spíš to, čemu se anglicky říká „small talk,“ který tak skvěle ovládne v muzikálu *My Fair Lady* moje postava Eliza. Bavili jsme se mimo jiné o tom, jaký program bychom doporučovali Dominikovi, který přece nebude pořád jen zavřený v ateliéru. Dominik prohlásil, že tohle by nejraději nechal na nás, hlavně prý na mně, protože mé společnosti by si zejména cenil. Pochlebovač, umí to ale podat galantně, to už začíná být vzácností v dnešních dobách, kdy militantní feminismus a politická korektnost z nás všech udělaly bezpohlavní osoby. Jednu návštěvu by ale chtěl vykonat co nejdřív:

„Víte, chtěl bych, podobně jako jsem překvapil vás tady, objevit se z ničeho nic v domě mého přítele Ondřeje Svobody. Jak to ale nejlépe zařídit?“ Na to jsem mu odpověděla já:

„To je jednoduché. Máš jejich adresu?“

„Adresu mám. Ta je ale jiná, než kterou jsem ti kdysi dal, Vale a kde jsi byl na Vánoce.“

„Oni se přestěhovali? Kdy?“

„No, myslím, že aspoň tak před rokem.“

„No, to tedy muselo být nějaké stěhování. Mraky knih, spousty obrazů...“

„Ondřej mi říkal, když jsme spolu naposledy mluvili, že to zvládli snadno. Dům v Brisbane prodali prý moc dobře a potom zase výhodně koupili, takže jim zbylo dost na to, aby si zaplatili stěhováky, kteří všechno zařídili tak, že on s Renatou nemuseli hnout prstem. Z knih si prý nechali jen ty, které mají větší cenu, zbytku se buď zbavili ve výprodeji, nebo to darovali na dobročinné účely.“

„A kam se přestěhovali?“

„Někam na sever od Brisbane, takže by to snad nemuselo být odtud moc daleko. Počkejte, podívám se, tady to mám v tabletu ... říká si teď Andrew Svoboda ... tady to je ... Cooke Street, Witta.“

„To nemyslíš vážně!“

„Ale ano, tady to přece jasně mám, Sáro.“

„Já ti věřím, víš ale, jak je to daleko odtud?“

„Hodně daleko?“

„Řekla bych, že asi tak maximálně deset minut jízdy!“

„Synchronicita,“ řekl jen Val.

„Máš pravdu. Můžeme je překvapit kdykoliv se nám to hodí.“

Val mi už dříve vyprávěl a později také ve svém žurnálu napsal o tom, jak strávil Vánoce předtím, než jsme se ve Strahanu poznali, u jedné české rodiny v Brisbane, jejíž adresu mu tehdy dal právě Dominik, který po celá léta si dopisoval a později, když už si to mohl dovolit, spíš telefonoval, se svým dávným přítelem z dob divokého mládí. Oběma jim tehdy aspoň na čas učarovala prkna, jež prý znamenají svět, i když v oněch dobách pro ně znamenala jen svět značně omezený, zahrnující pouze tehdejší Československo, a když jste měli štěstí, ještě maximálně několik jiných zemí s podobnou společenskou orientací. Ondřej ale prý byl jako aktér talentovanější, pokročilejší i odhodlanější. Párkrát se pokoušel dostat ke studiu herectví na DAMU, zkusil to také s operním zpěvem, nikdy mu to ale nevyšlo, hlavně asi proto, že neměl dobrý kádrový základ, když jeho otec býval před nástupem komunistů k moci podnikatelem, jak jinak než knihkupcem? To, že nemohl studovat, co chtěl, bylo nejspíš aspoň spolurozhodujícím faktorem v tom, že se v 68. roce rozhodl emigrovat. Takže Dominikovu příteli Andrewovi se po sovětské

invazi v 68 roce nějak podařilo uprchnout; oženil se v Londýně s Českou Renatou a po pár dalších letech oba skončili v Austrálii. S vidinou divadelních prken se ale Andrew musel kvůli českému přízvuku ve své, jinak velmi dobré angličtině, rozloučit. Příliš by ho ten akcent limitoval, toho si byl bolestně vědom. Po počátečním boji o existenci, kdy Svobodovi vystřídali celou řadu zaměstnání a zkoušeli ledacos i jako podnikatelé, také jako spekulanti s realitami, nakonec se usadili jako majitelé antikvárního knihkupectví, které s příchodem internetu, v době kdy na prodeji bazarových knih založil svoje obrovské království dokonce i majitel Amazonu a nejbohatší člověk na světě, také po nějaký ten čas docela prosperovalo. V domě tehdy plném knih od podlah až po stropy a s abstraktními obrazy po stěnách, což byly výsledky jiné předchozí výtvarné činnosti jeho hostitele, Val tehdy zažil, podle svých slov, úplně jiné Vánoce, než na jaké byl zvyklý. Aspoň ten vánoční stromeček tam prý byl a večere byla podobná, na jakou byl zvyklý, ale místo sněhu to horko a dusno! To znamená pro Evropana, který sem nedlouho předtím poprvé přijel, opravdový šok!

Dohodli jsme se, že o tu návštěvu se pokusíme hned příští den, ve středu – na čtvrtek jsme už měli naplánováno nakupování nábytku, hlavně postele, na níž Dominikovi hodně záleželo. Dominik, aniž by se někoho z nás ptal, objednal šampaňské. Nikdo ale žádné námitky nevnesl. Když víno dorazilo, pozvedl sklenku:

„Víte, na co pijeme?“

„Na tvůj přílet do Austrálie!“

„Na to jistě také. Vlastně jsme tohle měli udělat hned včera večer, jenže k tomu pivu by se šampaňské přece jen nehodilo. Jsme přece kulturní lidé. Nuže, jde tady o mne – pamatujte na to, že šampus jsem objednal já – pije se na úspěch nového příchozího na pole výtvarnictví, ať už v Arden, Brisbane, či v Praze, malíře Dominika Klimta!“

Pro tu noc a možná i pár příštích, jsme na současném uspořádání nic neměnili, Brandon i Dominik budou spát v ložnicích pro hosty, zatímco se přízemní byt pro Dominika bude ještě upravovat. Pracovníky k tomu potřebné ale sem nedostaneme dřív než příští týden, a to jsme jim museli slíbit nadstandardní sazby. Dominik to ale unese. Ve středu odpoledne jsme se s Valem a Dominikem vypravili do Witty, což je dosti veliká, ale značně roztroušená osada přilehlá k Arden, nacházející se na opačné straně náhorní plošiny, takže výhledy odtud jsou hlavně do vnitrozemí. Ne tolik dramatické

jako ten náš výhled, nicméně velice poutavé. Měli jsme puštěný navigační program, kam jsem, než jsme vyjeli, vepsala adresu domu, v němž bydlí Svobodovi. Po asi sedmi minutách jízdy nám ženský hlas, jímž je navigační program opatřený a jemuž Val zásadně říká „Sheila,“ oznámil, že jsme na místě. Ocitli jsme se před domem ne tak nepodobným našemu, i když o dost menším, nejspíš ale postaveném zhruba ve stejný čas, jen za méně peněz. Pozemek, na němž dům stojí, je také menší než náš a zřejmě dobře udržovaný. Výhled do údolí směrem na osadu Conondale a rozlehlou státní lesní rezervaci za ní, je prostě uchvacující! Dominik také něco pochvalného zamručel, jak se hrabal ven z naší malé, těsné hondičky. Ta nám s Valem zatím úplně postačila, teď když je tu ale Dominik, spíš bychom potřebovali něco většího. To bych nerada, mám tohle autíčko ráda. Co kdyby si raději tchán koupil něco k obrazu svému, jako třeba Rolls-Royce? Copak se asi stalo s tím, jímž jsme jeli na Okoř, Kokořín a Křivoklát? Musím se ho příležitostně zeptat.

Ten, o němž je řeč, už stál před dveřmi domu a tiskl prst na zvonek. Dveře se po chvíli otevřely a v nich stál postarší muž Dominikova věku i postavy, s šedivými vlasy a vousy. Chvíli stál a vyhlížel trochu popleteně, potom se mu ale na tváři objevil výraz poznání a on otevřel doširoka náruč. Staří přátelé se objali, zatímco my jsme stáli a připadali si tak nějak přebyteční. To už ale na nás Andrew kýval a posunky nás zval dál. Zavolal dovnitř něco česky, co to jsem přesně nepochytila, bylo v tom ale jméno jeho ženy Renaty. S ní se Dominik nikdy nesetkal, jak nám předtím řekl. Takže nejprve vítání, potom představování, brebentilo se přitom česky i anglicky. Renata zakročila rázně. Anglicky, abych jí rozuměla, řekla důrazně tónem ženy, která je uvyklá tomu, že se jí neodmlouvá, oběma pánům, aby si šli někam sednout, třeba na jeden konec verandy, kde budou spolu moci mluvit do sytosti česky a třeba si k tomu dát pivo nebo dvě. Zatímco my ostatní vytvoříme koutek anglicky hovořících na opačné straně verandy, která se táhne podle celé zadní části domu. Tak se i stalo.

O čem se po příští dvě a půl hodiny bavili oba mužští příslušníci starší generace se mohu jen dohadovat, nejspíš ale o starých časech. Val se s Renatou znal od své návštěvy před dvěma a půl roky. O mé existenci věděla naše hostitelka jen kuse; Andrew se jí prý zmínil, že se Dom zmínil o tom, že si Val snad vzal nějakou herečku. Ti dva, kteří si zpočátku psali, později občas zavolali, si asi povídali o jiných věcech, než jak si vedou jejich ratolesti. Mimochodem, tyto dva mají

také jediného syna, který s nimi už dávno nebydlí a živí se, prý docela slušně, jako tenisový profesionál.

Z naší návštěvy Svobodových vzešla jedna zásadní věc. Když jsem se zmínila o Valových přednáškách (on je v tomto směru trochu nesmělý, myslím si ale, že chtěl s námi dnes jet už proto, že tušil, jakým směrem se dá konverzace), Renata nastražila uši. Ukázalo se, že jako mnozí, dnes už bývalí knihkupci, se oba zajímají o esoterické záležitosti. O těch jsme se potom bavili po větší část našeho rozhovoru s Renatou. Ještě, než jsme se rozešli, ta se o tom zmínila Andrewovi, který pak ještě stačil vyzpovídat mého muže. Rozešli jsme se s tím, že se ještě setkáme. To jsem ještě netušila, jak brzy k tomu dojde, a za jakých okolností!

Abych nezapomněla – zeptala jsem se cestou Doma, jestli prodal také toho svého Rolls-Royce. Prodal. Uvažoval prý o tom, že by si jej nechal převézt sem do Austrálie, měl by ale řízení na špatné straně. Zajímal se o koupi nového modelu, na ty je tu ale skoro roční čekací doba. Takže se ještě nerozhodl, čím tu bude jezdit. Musí se ale prý také vzít v úvahu, že bude možná pořádat malířské výpravy do terénu. Takže se z toho nakonec možná vyklube nějaké to S.U.V. Konečně, proč ne?

Ve čtvrtek jsme šli nakupovat nábytek a můj tchán by nejraději byl opět dal vydělat místním obchodníkům. Musela jsem ho přesvědčovat, že v tomto směru v Arden asi moc dobře nepochodí, protože žádný větší obchod s nábytkem tu není, kromě toho z druhé ruky. K tomu, aby kupovali nový nábytek, místní lidé jezdívají buď na Sunshine Coast nebo do Brisbane. Případně tak činí online. Nám také nezbyvá než jet aspoň nějakých třicet kilometrů do Maroochydore, kde se nachází pobočka Myer, což je jeden z hlavních obchodních domů. Budeme se přitom moci také podívat na Sunshine Coast a nedaleko se nacházející pláže, jedny z nejproslulejších v Austrálii. To rozhodlo.

Můj genetický otec tvrdí, že k spaní mu prý stačí jakákoliv trochu solidní postel; byl po celý život zvyklý harcovat z místa na místo a cítí se doma vřdycky tam, kde právě je. V tomto směru jsem se nepotatila tak úplně – harcování mi sice nevadí, a dokonce mě baví, přece jen je ale ve mně ukrytý takový malý koutek té ženské hospodyňky, pro niž je vybavování domu nábytkem tím, nad čím její srdce zaplesá. Tato domácí putička byla až doposud potlačena. Dům rodiny, v níž jsem v Toowoombě vyrůstala, už byl tou rodinou zařízený. Táta Brandon, z výše uvedených důvodů o podobné záležitosti žádný větší

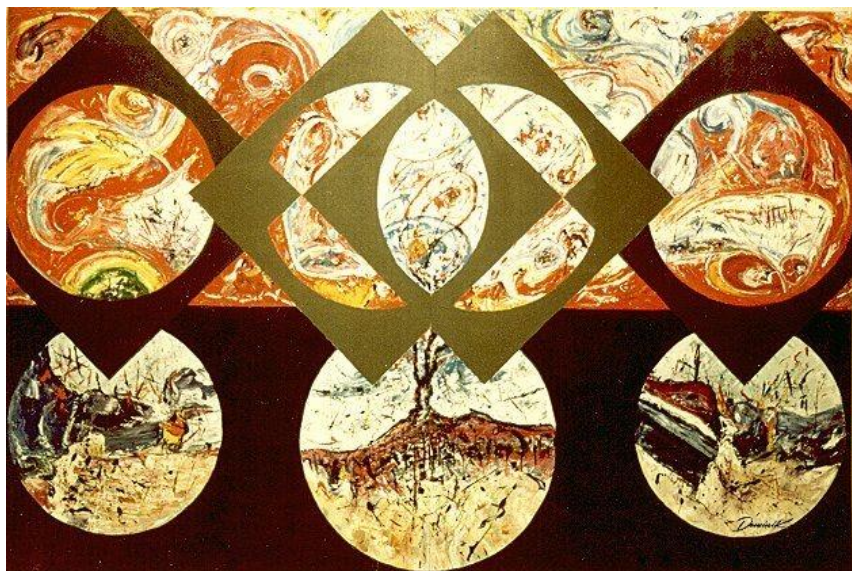
zájem nejeví, Val toho má na mysli příliš mnoho, než aby se ještě vzrušoval takovými světskými záležitostmi, jakou je nakupování nábytku nebo záclon do oken. Teď ale tu mám z ničeho nic jakoby z nebe spadlého tchána, který navíc oplývá pohádkovým bohatstvím a kterého na takovéto věci, jak se zdá, jeden docela užije! Toho si hodlám pěstovat a náležitě si přitom vychutnat veškerá ta malá dobrodružství, jaká se mohou při zařizování domu naskytnout.

Pláže v Maroochydore Dominika docela uchvátily. V Evropě nějaké k nahlédnutí sice také jsou, totéž třeba v Americe, jenže jeho zdravotní stav mu nedovoloval příliš cestovat, takže si svého bohatství k tomu, aby se třeba válel po plážích, moc neužil. Ani dnes se k nějakému válení neměl; stačilo mu dobře se podívat, konečně, má pravdu, je to jen písek. Ale písek hezký, takový bílý s nádechem do zlatava. Když jsme se na něj dost vynadávali, a dokonce si v něm bosýma nohama i náležitě pošlapali, nastal čas k tomu, jít utrácet tchánovy peníze.

Kromě obchodního domu Myer jsme prošli ještě pár specializovanými prodejny postelí a nábytku; nakonec jsme v jedné z nich koupili polohovou postel tzv. velikosti Queen, což znamená něco přes půldruhého metru široké, s elektricky ovládaným nastavováním. Prý nejlepší značka, co tam mají. Jaká, to už jsem ale zapoměla a konečně, nezabývám se tím, abych někomu či něčemu dělala reklamu. Nic lepšího nikde k mání nebylo. Nakoupili jsme ještě různá povlečení a hedvábná prostěradla, také nějaké noční stolky; to vše bude doručeno ještě téhož dne. Kolik to stálo? Vůbec se neptejte! Netušila jsem, že je možné utratit tolik peněz za pouhopouhou postel. Já vím, nedá vám to a chtěli byste prostě vědět. Nuže, aspoň vám něco napovím. Poté, kdy koupil tu postel a patřičné povlečení, noční stolky a tak podobně, Dominikovi z dvaceti tisíců australských dolarů zůstaly nějaké ty drobné. Když platil, Dominik ani nemrkl, takového já mám tchána!

Až do neděle se Dominik, kromě mnou již zmíněných aktivit, věnoval povětšinou malování. Výsledkem byl jeden zcela dokončený, neskutečný obraz, jakási geometrická konstrukce jakoby zavěšená v prostoru. Když jsem se ptala malíře, co to má jaksí představovat, prohlásil, že to představuje strom života.





9. Pentagram

V pátek bylo u nás živo. Hned ráno po sedmé hodině se dostavili malíři. Ty se mi podařilo sehnat, protože Dominik, ovšem mým prostřednictvím, nabídl malířům nadstandardní platbu za brzké vyhotovení. Když chtěli začít pokrývat existující koberce plastovými pokrývkami, které si k tomu účelu přivezli, řekla jsem jim, že koberce stejně brzy přijdou vytrhat, takže se nemusejí namáhat. Celý spodek domu přijde pokrýt axminsterem. Existující koberce už měly nějaký ten věk, moc špatně ale ještě nevypadaly, takže jeden z malířů se zeptal, jestli by si je mohl vzít, že by možná měl pro ně užitek. Řekla jsem mu, ať si poslouží a během půl hodiny už byly staré koberce naloženy na jeho dosti prostorném nákladáku. Když jsem potom procházela prázdnými místnostmi, něco mě zaujalo. V největším z pokojů na obnažené cementové podlaze jsem spatřila jakýsi vzor, či spíš stopy něčeho, čeho si naši malíři zřejmě nevšimli, konečně měli jiné věci na práci, mně to ale neuniklo. Šla jsem nahoru za Valem, který se teprve vyhrabával z postele a potom ještě do ateliéru za Dominikem, aby se na to přišli podívat. Brandon odjel hned brzy ráno do Brisbane.

„Co si myslíte, že by tohle mohlo být?“ zeptala jsem se obou, když dorazili do místnosti. Chvíli nad tím stáli v zadumání.

„Tohle vypadá jako zbytky pentagramu vsazeného do kruhu, který sem kdysi někdo namaloval,“ prohlásil konečně Val po chvíli zkoumání.

„Také bych řekl,“ myslel si Dominik.

„K čemu to asi bylo?“ uvažovala jsem nahlas.

„Pentagramy se na podlahu malují většinou jen z jediného důvodu. Aby sloužily při nějakém magickém rituálu.“

„To máš naprostou pravdu, synu. Také si nedovedu představit žádný jiný důvod,“ řekl Dominik.

„Co s tím uděláme?“

„Nic,“ řekl Dominik. Pokud to kdy mělo nějakou magickou sílu ta, hádám, už dávno vyprchala. Tohle už tu bude hezkých pár let. Kdyby to ještě nějaké síly v sobě mělo, ty Sáro bys to byla dávno už vycítila, nejspíš ještě dřív, než jste dům koupili. Jsi přece senzitivní na takovéto věci, nemám snad pravdu?“

„Máš,“ odpověděl mu nato Val, díval se ale přitom na mne. Jen jsem přikývla. Dominik pokračoval.

„Já bych to prostě nechal tak jak to je a ať se přes to v pondělí, nebo kdy s tím mají přijít, natáhne ten nový koberec. No, a kdyby to mělo mne nebo někoho z vás nějak rušit, tak sem třeba pozveme nějakého zaříkávače. Teď když víme, že to tu je, můžeme se pokusit zjistit, kdo to tu udělal a proč.“

Na tom jsme se tedy dohodli. Chvíli poté už se objevil zástupce kobercové firmy, aby si přeměřil všechny místnosti. Zbytků pentagramu si ani nepovšiml. Aspoň na to nijak nekomentoval, ale asi si opravdu nevšiml, moc výrazné přece jen nejsou. Jenom když se hodně dobře podíváte.

Mně to ale nedalo. Musela jsem zjistit, jak se věci měly s Janisem Balodisem, případně i jeho manželkou Irmou. Jestli oni měli něco co dělat s rituály, které se zřejmě kdysi v našem domě provozovaly. Protože oni byli posledními majiteli domu. Otázkou ovšem je, jak dlouho dům vlastnili, jestli ten pentagram nebyl namalován dřív, než dům koupili oni.

„Co si myslíš, jak starý by asi mohl být ten pentagram? Zeptala jsem se Vala, když jsme seděli večer v našem obýváku. Odpověděl mi ale Dominik, který s námi také pil kávu.

„Nemyslím si, že by to bylo starší tak patnácti, možná dvaceti let. Ten obrazec byl namalován nejspíš bílou křídou, která ale časem dost

zeslábla, a za normálních okolností, kdyby se po něm chodilo, by asi zmizel hned po několika měsících. Je dnes patrný asi jen díky tomu, že ho dlouho pokrýval ten koberec. Ten zase tak moc starý nebyl, řekl bych tak deset, dvanáct let. Jestli si myslíš, že bys chtěla zjistit, kdy se tam ty rituály naposled prováděly, pátral bych tak v rozmezí od deseti do dvaceti let, kdyby se to mělo vzít důkladně. O moc starší to nebude, mladší ale asi také ne.“

„Jak to zjistit?“

„Něco se dá hned zjistit,“ řekl Val. „Mohl bych se podívat na záznamy týkající se prodeje nemovitostí v našem městě. Zjistit, jak přesně dlouho Balodisovi tenhle dům vlastnili. Bude to docela určitě někde na internetu.“

„Mohl by ses tedy prosím tě podívat? Vrtá mi to hlavou.“

Val jen přikývl a odešel do své pracovny. Dominik se na mne zašklebil.

„Tobě toho moc neujde, vid' Sáro. Pochybuji, že Val nebo já bychom si toho pentagramu všimli, i kdybychom po něm přešli padesátkrát.“

„No, jsem herečka, všímám si věcí kolem sebe, aspoň se o to snažím.“

„To určitě. Stejně si ale myslím, že je za tím ještě něco jiného. V tom pentagramu se pořád ještě skrývají zbytky toho, k čemu měl kdysi sloužit. A něco v tobě na to zareagovalo. Máš psychické schopnosti, to je to.“

„Možná, že mám. Val to ostatně také říká.“

„A děláš s tím něco?“

„Zatím nedělám, třeba ale někdy budu.“

„Pokud ti mohu poradit, s tím si dej dobrý pozor. Dost lidí si už spálilo prsty, když chtěli nějak rozvíjet síly, které v nich dřímou!“

„Ty s tím máš nějaké zkušenosti, že ano?“

„Ano mám. Má je také Andrew, za nímž jsme byli. A nepřekvapilo by mě, kdyby jeho žena Renata je měla také, lidé si často vybírají životní partnery, s nimiž si v těchto směrech rozumí.“

„A s Adrianou jste si v tomto směru nerozuměli?“

„Ne. Jeden z důvodů, proč jsme se nakonec rozešli. Adriana žila a žije jen pro divadlo a vlastně nic jiného, snad ještě teď pro ten golf. Já jsem pro ni ideálním partnerem nikdy nebyl. Golf hrát nedovedu a divadlo mám sice také rád, ne ale tolik jako ona, mám přece jen rád i jiné věci.“

„Jako hromadit peníze?“

„Poslyš, nejsi právě nejjemnější ve svých manýrech, asi by ses uživila také jako žurnalistka.“

„Promiň, jestli jsem se tě dotkla.“

„To nic. Ta etapa už je za mnou. Za námi. Také se tě přece jen trochu týká a týkat ještě i bude.“

„Ano, to vím...“

Byla bych ještě chtěla něco říci, to se ale už vracel Val. Na tváři mu bylo vidět, že ve svých výzkumech uspěl. Dominik se zeptal:

„Tak co? Nic mi ale ještě neříkej, hádám, že tu žili hodně let. Je to v tomhle domě cítit. Třicet let, čtyřicet..?“

„Spíš skoro padesát. Dům koupili v roce 1968. V srpnu.“

„Tak tohle mi něco připomíná,“ prohlásil Dominik.

„Invazi armád zemí Varšavské smlouvy?“

„Víš co, Sáro? Nejen, že jsi dobrá herečka, ty také vůbec nejsi nevzdělaná v historii.“

„Musela jsem přece zjistit něco o národu, za jehož příslušníka jsem se rozhodla se provdat!“

Po zbytek večera jsme většinou naslouchali Dominikovým vzpomínkám na jeho mládí a na to, jak do něj promluvila ona výše zmíněná invaze. Uvědomila jsem si přitom, že nebýt té invaze, všechno by asi bylo jinak. Dominik by byl měl nějakou kariéru, možně že u divadla, s čímž si v té době zahrával, třeba i docela úspěšnou, spíš ale průměrnou, jako většina herců. Kdoví, jestli by se byl oženil s Adrianou, je velikou otázkou, zda by tu byl tudíž Val, za něhož bych se mohla vdát já. I kdyby ale byl, měl by vůbec na to, vystudovat a potom jet do Austrálie, aby mě tu mohl potkat? A já jeho! Protože by tu asi nebyly ty otcovy peníze, které tentýž vydělal hlavně proto, že neměl žádnou kariéru u divadla ... a tak dokola. Je to kolotoč, tenhle lidský život!



V sobotu ráno jsem se probudila a věděla jsem hned, co udělám. Půjdu za Virginíí. Ta bude skoro určitě vědět něco o tom, co se mohlo kdysi v našem domě dít. Zavolala jsem jí a smluvila si s ní schůzku v oné kavárničce, kde jsme se, spolu s Valem, poprvé s ní potkali. Když jsem dorazila, Virginie už tam seděla. Objednaly jsme si kávu a nějaké zákusky. Zeptala jsem se jí rovnou, co ví o Balodisových a jestli se v domě konaly nějaké rituály.

„Vy jste tam na něco přišla! Nebo jste něco vycítila. Máte přece psychické schopnosti, že mám pravdu?“

„No, jak se to vezme...“

„Ale máte. Je to napsané i ve vaší dlani.“

„Před vámi je těžké něco skrývat.“

„A proč byste to měla skrývat? Je to vzácný dar. Měla byste jej spíš rozvíjet.“

„Myslíte? A jak?“

„Povím vám něco. Je v tom souvislost i s vaším domem, s tím, na co jste se mne ptala. Ano, scházela se tam společnost a konaly se nějaké rituály. Byla jsem tam dokonce několikrát, to ale bylo už ke konci, skoro před deseti lety.“

„Ke konci čeho?“

„Ke konci života té skupiny. Janis Balodis ji vedl, jeho žena k ní také patřila. Někdy si říkám, že to byla spíš ona, kdo měl hlavní roli. Potom ale vážně onemocněla, dostala se sice z toho, jenže její muž brzy nato také dostal rakovinu, a to ho hodně vzalo. Skupina se přestala scházet pravidelně, párkrát se ještě zformovala, když se Janis cítil lépe, ale nakonec se rozpadla.“

„Já jsem ho viděla, asi před čtyřmi nebo pěti lety, když jsem ještě studovala, na vernisáži jeho výstavy v Brisbane.“

„To musela být ta poslední, ještě za jeho života. Také jsem tam tehdy byla.“

„Jen se tam krátce ukázal a řekl asi dvě slova.“

„Ano, vzpomínám si. Už neměl daleko do smrti. Měla jsem ale přece jen ještě tu příležitost Janise trochu lépe poznat a jsem tomu moc ráda; byl to skvělý člověk!“

„Povíte mi něco o tom, co jste tam dělali? Objevila jsem v přízemí na podlaze zbytky nějakého pentagramu.“

„Tak o tom vám toho moc nepovím, protože to nevím. Pokud se tam nějaké rituály prováděly, bylo to buď před tím, než jsem začala chodit do Janisovy skupiny, nebo tam něco dělali a mne k tomu nepřizvali. Spíš to druhé. Janis i Irma, jeho žena, si dost vybírali v tom, koho do své společnosti přijmou a já jsem tam tehdy byla úplným novicem. Pokud vím každý, kdo tam přišel, musel projít něčím jako zkušební dobou a v mém případě jednoduše už vypršel čas k tomu, abych se dostala někam dál. Byla jsem tam možná šestkrát, sedmkrát, potom už se společnost přestala scházet.“

„Jsou tu ještě někde nějakí lidé, kteří by o tom mohli vědět víc? Zajímá mě to.“

„To vidím, že vás to zajímá. Asi vás budu muset blíže seznámit s Brianem Hammondem.“

„Kdo je Brian Hammond?“

„Brian vede skupinu, no nazvu ji spiritistickou, k tomu má asi nejbliž, která se pravidelně schází, každé úterý. Musela bych si ovšem s ním předem promluvit, než bych vás do ní mohla uvést.“

„A vy k té skupině patříte?“

„Ano, patřím. Brian Hammond chodil do vašeho domu, když tam ještě bydleli Balodisovi.“

„On také maluje?“

„Ne, pokud vím. Brian býval něčím, co bych nazvala Janisovým hlavním učedníkem, stoupencem. Brzy poté kdy Balodis přestal být v tomto směru aktivní, si založil tento svůj spolek a vede jej dodnes. Dal se ale tak trochu jiným směrem. Nečekejte ovšem, že vám hned poví všechno, co ví. To byste asi musela chodit po nějaký čas pravidelně na naše mítinky a získat si jeho důvěru.“

„Rozumím. Mohla byste mne tam tedy uvést?“

„Povím mu o vašem zájmu. Mohu mu říci, že máte nějaké ty mediální schopnosti? To by ho jistě naladilo nejlépe k tomu, aby se o vás začal zajímat. Už jste někdy byla v transu?“

„Vím, co myslíte, nemohu ale říci, že bych byla. Dovedu ale trochu pohybovat věcmi, když se na to soustředím.“

„Tak to jste mediem, bez nejmenších pochyb!“

„Jestli si to myslíte, tak prosím, poslužte si.“

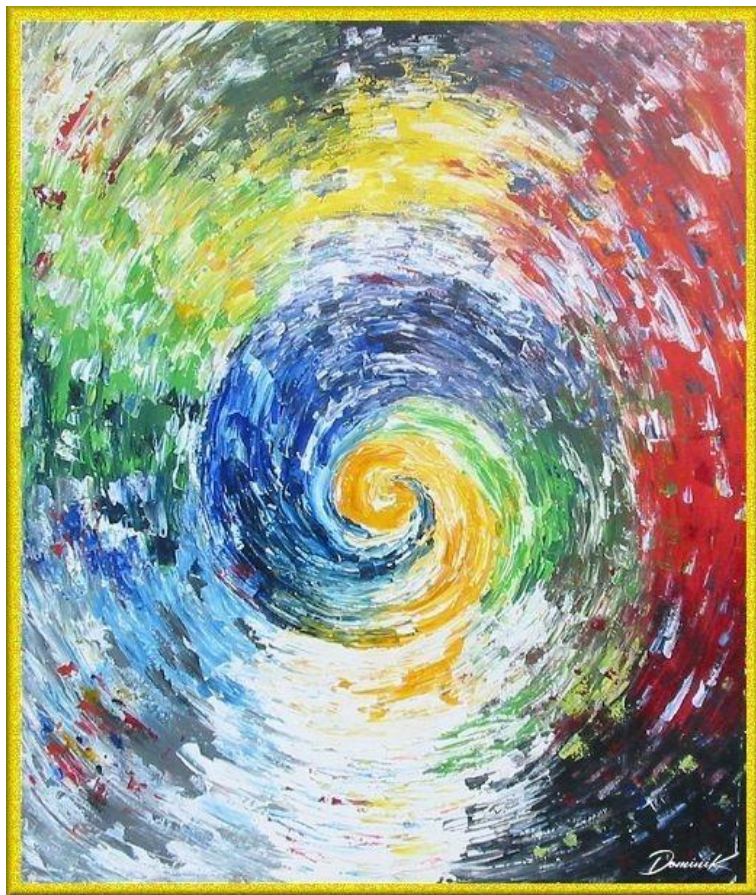
„Jsem si jista, že máte psychické schopnosti!“

„Protože jste to viděla v mé dlani?“

„To také. Je to ale kromě toho na vás celé tak nějak napsáno, to se prostě nedá slovy vyjádřit, ale ani popřít.“

„Co děláte při těch vašich mítinkách?“

„Nejlépe bude, když se sama přesvědčíte. Dohodnu to s Brianem. Nechte to raději na mně.“



10. Vzkaz

V pondělí mi Virginia zavolala. Jestli tedy chci přijít na ten jejich mítink? Jistěže chci. Dala mi adresu, kam mám přijít den nato, v úterý večer. Je to v Montville, asi deset minut jízdy autem po hřebenu pohoří na něž se nachází Arden. Valovi jsem neřekla o tom, kam přesně jedu, jen to, že se setkám s Virginií. Má stále ještě hodně práce s tou svou budoucí praxí, takže se dál nevyptával.

Ukázal se to být starší dům, ne tak docela nepodobný našemu, ale menší. Dorazila jsem v sedm, kdy se měl začínat mítink. Brian mě uvítal hned u dveří, představil se a prohodil několik slov na uvítanou,

příčemž jeho zvláštní pohled mi v tu chvíli připadal skoro jakoby výsměšný, sardonický. Vysoký silný člověk, dobrých metr devadesát a poněkud obtloustlý. Vlasy měl ostříhané nakrátko, bylo ale vidět, že si ještě z větší části podržují svou původní nahnědlou barvu, i když tu a tam byly vidět nějaké ty šediny. Ty už ale docela převládaly v jeho vousu, který měl zastřížený do špičky. Nemohl být příliš starý, hádám, že tak kolem padesátky, avšak jeho korpulence se zdála přidávat mu poněkud na věku. Zaujalo mne nejvíc jeho břicho, které si zřejmě nijak neutahoval, tak jak to dělají někteří pánové, zejména v naší herecké profesi. Tam to má ovšem svůj účel, někdy prostě herec potřebuje vypadat mladší. Bývá to ovšem zdrojem dohadů a trochu i pomluv, zejména v dámské společnosti. Dělají to i jiní pánová a mimo divadlo, nikoliv ale Brian Hammond. Připadlo mi to spíš, že ten svůj zvětšený žaludek vystavoval okolnímu světu na odív. Tak jak to někdy dělávají Asiaté mužského pohlaví, v jejich případech, jak jsem se dozvěděla, po tom ale většinou volá tradice. Tloušťka totiž u nich značí prosperitu. Potom jsem se Hammondovi podívala do obličeje a viděla jsem, že on si mne také prohlíží a to očima, které okamžitě způsobily, že jsem zapoměla na to jeho vyzývavé břicho. Ty oči nebyly nijak obzvlášť veliké, byly ale jasně modré a dívaly se na mne tak, až mi to bylo poněkud nepříjemné. Nemohla jsem ale hned objevit, co na nich vlastně je tak podivného, tolik svébytného. Teprve později mi to došlo – oči většiny lidí se soustředí na nějaký bod ve vašem obličeji, když vám hledí do tváře. Avšak oči Briana Hammonda se dívaly tak nějak souběžně, jakoby hleděly skrze vás a někam do stěny, která stojí za vámi. Nebo i skrze tu stěnu. Jestli tohle byl zvyk, který si osvojil proto, aby tím na lidi dělal dojem, nebo jestli to prostě vždycky patřilo k jeho osobnosti, mi nebylo jasné.

Tohle všechno mi prolétlo hlavou během pár vteřin, potom mě už Hammond uvedl do pokoje, kde sedělo na pohovce, pár křeslech a židlích, asi sedm nebo osm lidí. K mému údivu, kromě Virginie, jejíž přítomnost jsem očekávala, mezi nimi byli Dominikovi a vlastně i Valovi staří známí, Andrew a Renata Svobodovi. Oni sami se zdáli být mým příchodem také překvapeni a dali to hned najevo.

„Vy se znáte?“, zeptal se Hammond tím svým způsobem, který vás činil nejistými, zdali se náhodou nějak nebaví na váš účet. Nezbyvalo mi, než mu odpovědět po pravdě. Jenže, Andrew mě předstihl.

„Ano, známe. Sice jen několik dní, s manželem Sáry se ale známe už pár let a s jeho otcem se já znám od mládí, už víc než půl století,“ řekl nato. A usmál se na mne:

„Opravdu jsem nečekal, že vás tady uvidíme, Sáro. Brian nám pouze řekl, že má přijít mladá žena, která má snad mít nějaké mediální schopnosti.“

„Když já nevím, jestli nějaké mám. Řeklo mi to ale už několik lidí. A někdy dokáží dělat věci, které mě samotnou překvapují.“

„Věci jako..? zeptal se Brian Hammond, znovu jakoby trochu posměšně.

„Jako, například pohybovat některými věcmi, aniž bych se jich dotýkala.“

„Tak to bychom si mohli hned zkusit, pokud souhlasíte,“ řekl Brian dosti rázně, jakoby se právě rozhodl, že nechá stranou veškeré žertování a půjde rovnou k věci.

„Myslíte? Já nevím...“

„Jaké věci to jsou, jimiž dokážete pohybovat, velké, nebo jen menší?,“ chtěl vědět.

„Takové ty menší. Nic většího jsem ale zatím nezkoušela.“

„Třeba byste to také dokázala, kdo ví? Pro začátek ale bych navrhoval začít s něčím ne příliš těžkým. Co takhle s touhle krabičkou sirek?“

Z kapsy vytáhl nejprve dýmku, kterou tam asi měl permanentně umístěnou, potom krabičku sirek. Vypadala, jakoby byla dost plná. Usmál se, vyjmul většinu sirek z krabičky, nechal jich tam jen několik, krabičku zavřel a položil na stůl. Sirky si dal volně do druhé kapsy. Rudě zbarvená krabička, na jejímž obalu byla mladá rudovlasá žena s velikýma očima a výraznými černými řasami, se na tmavém ubrusu dobře vyjímal.

„To abyste to měla o něco lehčí. Ovšem, pokud i touto skoro prázdnou krabičkou dokážete pohnout, byl by to výkon. Co světlo, nevádí vám?“

„Ne, nemyslím... Jen nevím...“

„Tak to hlavně zkuste! Sedněte si pěkně tady ke stolu a pokuste tou krabičkou pohnout.“

A zase ten pohled očima, které jako by mnou docela procházely. Uvědomila jsem si jednu věc. Podle toho, co říkala Virginia, byl Hammond hlavním žákem Janise Balodise. Toho jsem měla možnost



poznat při jeho poslední výstavě – tedy za jeho života; od doby své smrti už měl několik jiných souborných, jak zde v Austrálii, tak i v Evropě. Dobře si vzpomínám, jak tehdy při vernisáži jeho výstavy jsem stála vpředu, když měl malíř krátký proslov, který se sestával jen z několika slov. A pamatuji si, že jsem přitom zachytila jeho pohled – no nic si nezastírejme, nevypadám zrovna špatně a z pohledu na mne asi většinou žádného muže oči nebolí. Navíc jsem stála tak, že z jeho místa na mne musel dobře vidět. Jenže, ten pohled, jímž mě obdařil, byl jiný, než ten jakým mě přijal Brian Hammond. Byl to pohled starce, který ví věci, jaké já, mladá dívka, jsem neměla šanci vědět. Mohla jsem snad jen tušit, jaká substance se skrývá v těch očích. Kolem nás všude přitom visely na stěnách obrazy, které musely být nejprve stvořeny v jeho mysli, před jeho vnitřním zrakem. Případalo mi tehdy, že jsem privilegovaná tím, že mi bylo umožněno do těch očí na vteřinku pohlédnout. S tím, co bych mohla uvidět v mysli tohoto člověka, jsem si ale nebyla jista!

Nedalo se nic dělat, oči všech přítomných mne dosti napjatě sledovaly. Cítila jsem se skoro jako na jevišti – tam ovšem vždycky vím, co přijde v té nejbližší chvíli, od toho je tu autorův text. Tady jsem takovou jistotu mít nemohla. No nic, snad si příliš velkou ostudu neutrhnu. Sedla jsem si ke stolu, i když pořád jsem nevěděla, jestli dělám dobře. Takovéto přivítání jsem sice nečekala, způsobila jsem si to ale sama. Neměla jsem nikomu říkat nic o tom hýbání věcmi. Takhle z toho najednou byl konkurs, jestli mě jako mají přijmout do té jejich spiritistické, či jaké, skupiny. Dobře, řekla jsem si, zkusím to tak, jak jsem tu už udělala víckrát. S tužkou, lžičkou, s menší skleničkou. Proti té se tahle skoro prázdná krabička od sirek přece zdá být úplnou hračkou. Soustředila jsem se na ni, lokty položené na stole, ruce jsem držela v dostačující vzdálenosti od krabičky, abych nemohla být v podezření, že nějak podvádím. Pokud se mi to ovšem povede... Vypudila jsem negativní myšlenky z hlavy a ještě víc se soustředila na krabičku. Pohni se, pohni, dělej přesně tak, jak já ti nakazuji!

Začala jsem pomaličku posouvat ruce po černém ubrusu, levou směrem od sebe, pravou k sobě a krabičce jsem „nakázala,“ aby se otáčela tímto směrem, zleva doprava. Slyšela jsem, jak se ozval tlumený společný vzdech vycházející hned z několika úst najednou, když se vskutku krabička pohnula a sledovala přitom pohyb mých rukou zleva doprava.

Ozval se potlesk. Ne takový ten ohlušující, jakého se vám někdy dostane na jevišti, spíš bych to jen nazvala komorním. Jako bych byla v této malé, ale zřejmě vybrané společnosti, právě zahrála nějakou skladbu, třeba na violoncello. Povzbuzena úspěchem, zkusila jsem ještě jedno. Ruce jsem dala nad krabičku, asi deset centimetrů. Potom jsem je pomalu začala zvedat a krabičce jsem opět v mysli nařídila, aby sledovala jejich pohyb. V pokoji došlo k ještě většímu oživení než prve, když krabička od sirek se zvedla několik centimetrů nad úroveň stolu. Nechala jsem ji tam viset asi půl minuty, zahlédla jsem přitom koutkem oka, že kdosi si tu scénu mobilem vyfotil. Nakonec jsem ruce roztáhla od sebe a nechala krabičku spadnout na ubrus. Představení bylo u konce.

Tentokrát se mi nedostalo potlesku, tlumený šepot ale svědčil o tom, že moje vystoupení bylo přijato kladně. Hammond vstal a nabídl mi místo v křesle, které snad mohlo být od počátku určené pro mne, jako objekt zájmu celé skupiny. Krabičku nechal ležet na stole. Sám si sedl na židli, před níž měl postavený malý pultík, snad na své poznámky. Prohlásil:

„Tohle bylo dobré. Máte k tomu nějaké zaříkadadlo, které byste si v duchu opakovala?“

„Ne, nemám. Jen si představuji, co se má stát a tak nějak potichu povzbuzuji tu věc k tomu, aby mě poslechla.“

Brian upřel další ze svých vše pronikajících pohledů na mou tvář, tedy spíš za ni, skrze ni, vypadalo to, že zkoumá, co se nachází v mé mysli. Ne, nebylo to příjemné. Nemyslím si, že bych se přerazila, jen abych se stala členkou této jeho skupiny. I když, lidé v ní mi nijak zvlášť nevadili. Virginii jsem sice neznala dlouho, udělala na mne ale dobrý dojem a její chiromantické umění na mne dokonce učinilo hodně velký dojem. Například: jak věděla věci o Valovi, kterého v životě nepotkala a o němž si nemohla nic předem zjistit? Byla by musela vědět kdo je a hlavně, že se s ním potká toho dne v Arden, kam jsme se vydali toho dne po ránu bez jakýchkoliv předchozích plánů, naprosto spontánně! O obou Svobodových jsem si také již dříve udělala dobré mínění. Má jej i Val a především Dominik, který se zná s Andrewem od mládí. Budu si s nimi muset promluvit a zatím nebudu činit žádné závazky, i kdyby mě Brian Hammond do svého společenství lákal. Ten snad proto, že něco tušil, žádné takové řeči nevedl. Přešel prostě k tomu, co měli k tomuto večeru na programu, což byla nejprve společná meditace a potom vytvoření kruhu.

V kruhu spiritistů jsem nikdy nebyla, pokud nepočítám hloupé holčičí pokusy, s nimiž přišla Raymonda z naší ulice, které jsme říkali Mandy. Něco si někde musela přečíst a u nich na půdě vyhrabala „ouija board,“ takovou tu tabulku s abecedou, která se užívá k vyvolávání duchů. S ní a se Siobhan, jinou kamarádkou, jsme si s tím začaly hrát u nich v domě při svíce, když Mandyini rodiče večer nebyli doma. Ozval se nám skutečně nějaký duch, či co, psal nám podle mne nějaké dost hloupé poznámky. My jsme také byly holky hloupé a Mandy mu řekla, ať nám tedy dá nějaké znamení, že tu skutečně je. Najednou sebou trhla a vykřikla, že ji něco praštilo do ruky! Lekly jsme se a Siobhan rychle rozsvítla světlo. Mandy tiše naříkala a držela se za paži, přičemž nedaleko lokte se jí po chvíli začínala rýsovat menší podlitina. Samozřejmě, že tím pádem se vyvolávání duchů skončilo a to nadobro. Ta paže Mandy bolela ještě několik dní. Dnes si ale říkám, jestli jsem neměla s tím něco co dělat já, míním s tou ránou? Nikoliv ovšem po fyzické stránce. Mám nějaké ty mediální schopnosti, jak se zdá, a Mandy jsem navíc moc ráda nikdy neměla. Spíš naopak. Třeba jsem také podvědomě chtěla, aby se ta seance skončila, kdo ví? V každém případě jsem od té doby už věděla, že zahrávat si s duchařením nemusí být vždycky bezpečné. Když mi nedávno Virginia řekla o tom jejich spolku, přece jen to ale ve mně vzbudilo zájem; neblahé zkušenosti staré nějakých dvanáct let už asi trochu vyprchaly. Teď jsem byla zvědavá, co se může při takovém shromáždění, tentokrát nikoliv ne zcela náctiletých dívek, ale dospělých lidí, dokonce i zralého věku, asi dít?

Dnes se tomu, aspoň v patřičných kruzích, říká „channelling“. Proč ne? Případá mi to lepší než tradiční spiritismus nebo i spiritualismus, což obojí vypadá tak trochu jako eufemismus pro nadměrnou konzumaci alkoholu. Alkohol ale v místnosti, kde se pořádají seance žádný nevidíte. Zmíněná slova mají své kořeny ve slově „spirit“ neboli duch – jde tu tedy spíš o to, o čem se ti, kteří tyto věci praktikují, domnívají nebo domnívali, že je v průběhu seance kontaktováno. Pravím „domnívají,“ protože si nejsem příliš jista tím, co se tu vlastně děje. Někdo nebo něco se ale kontaktuje. Channelling, má původ ve slově „channel“ neboli komunikační kanál, takže tu jde tedy spíš o to, jak k takové komunikaci dochází. Z dob, kdy můj manžel pořádal ve Strahanu na Tasmánii přednášky, už je tomu víc než dva roky, si pamatuji mnohé z toho, co nám tehdy o spiritismu říkal. V klasickém spiritismu devatenáctého století nemívali jeho exponentové celkem žádné pochybnosti o tom, že

rozmlouvají s duchy zemřelých lidí. Moderní výraz channelling může ale zahrnovat komunikace s jinými inteligentními bytostmi, a to ne nutně pozemského původu; velice často se má jednat o obyvatele jiných planet a tak podobně, aspoň v myslích těch, kteří se channellingem zabývají. V každém případě je tu zapotřebí mít po ruce někoho, kdo by byl schopen takovéto komunikace dosáhnout, ať už je to člověk samotný (v takovém případě jde ale spíš o meditaci) nebo, jak je tomu ve většině případů, někdo v tomto směru schopný a zkušený. Byla jsem zvědavá, který z účastníků se ukáže být takovýmto mediem.

Schylovalo se k seanci, jedna z žen zapálila pár svíček, někdo zhasl světlo. Spojili jsme se v kruhu kolem stolu za ruce. Osobou, která se zjevně chystala k tomu vstoupit do transu, se ukázala být dáma, která mi předtím byla představena jako Lynette. Z toho, co jsem si o spiritismu přečetla, i toho co nám o něm pověděl Val, který měl s tím zřejmě dost zkušeností, jsem věděla, že medium v transu někdy mluví změněným hlasem, v případě ženy často i připomínajícím mužský hlas. Podle spiritistů se medium, či spíš duch, který je ovládá, stává jakýmsi tlumočnickem, který vyřizuje vzkazy ze světa duchů. Něčeho takového se nám zřejmě podařilo „dovolat se“ jako mladým děvčatům, když jsme si hrály s ouija boardem, což až doposud bylo mou jedinou zkušeností se seancí. Od Vala jsem také věděla, že vyspělejší medium může být dokonce přímo ovládnuto tak zvaným kontrolním duchem, který může potom dočasně převzít vládu nad jeho či jejím tělem, včetně hlasivek. V takovémto případě se celá osobnost ovládajícího ducha prý také obrazí i na tváři, gestech a hlasu media. Dalo by se podle Vala i říci, že osobnost media ustoupí pro tu chvíli jaksi do pozadí, aby udělala místo jiné osobnosti, té, která jeho či její tělo momentálně ovládá. To, jak dalece je možné pro takového ducha medium ovládnout, závisí hlavně na tom jaké hloubky transu je medium schopno dosáhnout, což se značně liší v jednotlivých případech.

Z toho, co jsem viděla, Lynette už nebyla daleko od transu. Vypadalo to dokonce, že by se snad mohla ocitnout i v transu dosti hlubokém. Usuzovala jsem tak z toho, že měla pevně zavřené oči a začínala dýchat podobně, jako by se nacházela ve spánku. Vzpomněla jsem si na to, jak o podobné situaci hovořila při našich mítincích ve Strahanu moje, tehdy ještě jen budoucí, tchýně Adriana. Protože je herečkou, dokázala to dobře vyjádřit i tím, jak měnila hlas. Tehdy prohlásila:

„Mně to napoprvé připadalo hodně ujeté. Mediem byla tehdy žena a ten hlas zněl hodně nepřírozně, mužsky. Však také její kontrolní duch měl údajně být muž.“ Když tohle říkala, skutečně snížila tón svého hlasu, takže zněl opravdu hluboko.

„Americký indián, hádám,“ nechal se tehdy slyšet Brandon, toho večera se nacházející z nějakého důvodu v poněkud provokativní náladě, ještě hlubším a dutě znějícím hlasem. Připadal mi sympatický, a to jsem ještě neměla sebemenší tušení o tom, že je tento vysloužilý shakespearovský herec ve skutečnosti mým biologickým otcem.

„Ne, měl to prý být nějaký bývalý kněz luteránské církve.“

„Tak to jste si tedy musela vytrpět nějaká ta kázání o moralitě a tak podobně,“ nedal si pokoj Brandon.

„Jenom jedno, už jsem tam potom nikdy nešla. Takže nevím, jak to takové medium vlastně dělá.“

„Podle spiritistů, při přímém hlasovém projevu,“ tehdy řekl nato Val, „se kontrolní duch zmocňuje hlasového ústrojí, které ovládá po dobu trvání transu. Protože mu nepatří, bývá to dosti obtížné a hlas proto zákonitě zní dutě a nepřírozně. Kontrolující duch takto v průběhu seance může na příklad pronést proslov k přítomným, předat vzkazy od jiných bytostí nacházejících se na opačné straně, popřípadě dohlížet na jiné jevy, k nimž během seance dojde.“ Brandon nato odvětil:

„Tam kde jsem byl několikrát já, se ten údajný duch, co medium ovládal, choval skoro jako nějaký konferenciér či moderátor, když uváděl na scénu určité zemřelé příbuzné a známé přítomných lidí. Protože mezi přítomnými bylo několik nás herců, připadal jsem si spíš jako na divadle – ti lidé, nebo duchové, či co byli, se dokázali v takovém prostředí náramně dobře prezentovat. Čekal jsem jen na to, kdy se prostřednictvím media začnou klanět obecenstvu!“

„A připadali vám autentičtí, Brandone?,“ zeptala se Adriana.

„No měli to většinou být duchové bývalých herců. Ti nikdy tak úplně autentičtí nebyvají.“

„Podařilo se někomu z vás při seanci přímo rozmlouvat s údajnými duchy?“ chtěl vědět Val.

„Já jsem mluvil s údajnými kontrolními duchy několika medií,“ řekl Gordon, můj tehdejší šéf, dnes druhý manžel mé tchyně. „A poslouchal jsem dobře, co říkali. Většinou se jednalo o takové ty moralistické projevy, jaké se dají slyšet v kostele po nedělní mši. Hlavně na mne přítom zapůsobilo, že to nikdy nijak zvlášť nevyunikalo

nad průměr společnosti, která se k tomu sešla. Připadalo mi, že ti duchové, nebo kdo to byl, věděli přesně, co mají říct, co se od nich očekává. Když jsem takovému duchovi položil přímou otázku, dostalo se mi nějaké ambivalentní odpovědi, skoro jako kdybych zpovídal politika. Prostě si nevzpomínám, že bych byl z některé z těch seancí odcházel domů obohacen o nějaké obzvláštní moudrosti. Po čase jsem tam proto přestal chodit.“

„Já vím, je to problém, také jsem to zažil,“ prohlásil nato Val. „Nemůžeme ale prostě jen tak mávnout rukou nad něčím, co bylo mnohokrát zkoumáno a popsáno, a to velice rozumnými a věrohodnými lidmi. Takový Arthur Conan Doyle, otec vysoce racionálně přemýšlejícího Sherlocka Holmesa, prototypu všech soukromých detektivů, se stal dokonce přesvědčeným spiritistou. Doylea, který za první světové války ztratil syna, vlastně ke spiritualismu přivedly emoce, stejně jako mnoho jiných lidí a v té době zejména. Doyle se, aspoň podle svého přesvědčení, se synem spojit nakonec dokázal, takže ke spiritismu konvertoval.“

„On přece také napsal knihu o historii spiritismu, či ne?“

„Ano Gordone, napsal. Na sklonku života a učinil tak s plným vědomím toho, že to v očích mnoha lidí uškodí jeho reputaci. Doyle ale projevil zájem o spiritismus již mnohem dřív, protože členem Britské společnosti pro psychický výzkum se stal již dlouho předtím, už jako poměrně mladý muž. Jinými významnými členy této společnosti, kteří se věnovali výzkumu mediálních schopností, byli například budoucí britský ministerský předseda Arthur Balfour, filosof William James, přírodovědec Alfred Russell Wallace, vědci Oliver Lodge a William Crookes, a mnozí jiní. Tito lidé na to většinou šli vědecky, přesvědčovali se, že nikde se nenacházejí žádné drátky, propadla či podobné pomůcky, jimiž by medium nebo nějaký jeho pomocník mohli přítomné oklamat. Že podvodná media a takováto zařízení existovala, o tom nemůže být pochyb; vyvolávání „duchů“ byl zejména v druhé polovině devatenáctého a počátkem dvacátého století náramně výnosný obchod, který k sobě pochopitelně lákal mnohé podvodníky.“

„Tohle mě vždycky fascinovalo!“ ozval se Brandon.

„Nejsi jediný,“ přidal se Gordon.

„Také mě to zajímalo,“ řekl Val. „Viděl jsem ale dost seancí, aby mi bylo jasné, že na jednu stranu by se to dalo falzifikovat celkem snadno, to je hlavně když jde o hlasová media, mnohem těžší by ale

bylo zfalšovat některé fenomény, které dokáží provádět media o stupeň či dva vyspělejší, ta která například provádějí materializace.“

„S tím souhlasím,“ řekl Brandon. „Myslím, že trochu slušný herec, třeba takový, který je schopný dělat dabing, by se docela dobře uživil jako imitátor hlasového media. A hádám, že jich už bylo hezkých pár.“



Tohle vše mi táhlo hlavou, když jsem seděla u stolu a držela se za ruce po obou stranách s lidmi, které jsem předtím nikdy nepotkala. Cítila jsem se vinna tím, že asi nepřispívám svým podílem energie, když se soustřeďuji na takovéto věci, na hovory, které se odehrály před víc než dvěma roky. Na druhou stranu, k ničemu jsem se přece nezavázala a to, na co myslím, je přece jen moje soukromá záležitost. Nemyslela jsem si stejně, že by Lynette byla podvádějícím médiem. Pokud jsem věděla, tato se zpravidla nacházejí především mezi těmi, která si na svých psychických schopnostech postavila svou existenci, prostě se z nich stala media profesionální. A to se nezdálo být případem Lynette. Pozorovala jsem ji napjatě; vypadala na to, že ve svém úsilí o dosažení transu by se mohla někam dostávat. Výraz její tváře se náhle změnil. Že by do ní vstoupil nějaký kontrolní duch? Což by se u media v této společnosti spiritistů, o níž jsem začala být přesvědčená, že je na poměrně dost vysoké úrovni, dalo při nejmenším očekávat. Lynette náhle promluvila a skutečně, její hlas zněl mužsky, podstatně hlouběji, než když mluví normálně.

„Zdravím vás!“ Na to odpověděl okamžitě Brian:

„Zdravíme tě, Barney!“

Tak Lynette má kontrolního ducha, který si říká Barney. No, uvidíme, jak se nám Barney vybarví. Barney se pozdravil ještě s

několika přísedícími; mne si ale nevšímal, aspoň mou přítomnost nijak neokomentoval. Brian mě posléze Barneyemu představil jako hosta – k tomu být regulérním členem tohoto společenství jsem se zatím asi nekvalifikovala. Stojím o to, vlastně? Dozvěděla jsem se aspoň plné jméno oné entity – Barney Darcy. Hammond mi ještě v několika větách popsal jakou existenci vedl Barney na zemi – byl prý z jedné čtvrtiny Aboriginálem, ze třech čtvrtin pocházel z přistěhovalecké krve, převážně irské a žil ve druhé polovině 19. století právě v těchto oblastech. Kdo jsem já, to Barneyemu ale nijak nevysvětloval, z čehož jsem usoudila, že to není potřeba. Což mi připadalo poněkud znepokojivé.

Lynettin kontrolní duch se následně postaral o to, že uvedl dva nebo tři jiné duchy (budu jim tak říkat, i když s tím, kým či čím skutečně jsou, si nemohu být tak docela jista). V jednom případě se ale Barney buď odmlčel, nebo ustoupil stranou, rozhodně ale musel nějak předat své místo komusi jinému, jehož hlas zněl poněkud jinak, i když stále ještě mužsky. Většinou ale Barney zjevně jen interpretoval vzkazy, které posílali ti na jeho straně nám sem. Potom se náhle ozval z Lynetteiných úst čistý, poměrně zvučný ženský hlas:

„Přeji vám všem hezký večer! Mohla bych mluvit se Sárrou?“
Zamrazilo mne. Chvilí bylo ticho.

„Ano, jistě...“ dostala jsem nakonec ze sebe nějak. „Kdo jste?“

„Jsem Chantal, tvoje matka.“

Doposud jsem se celkem bavila tím, co se kolem mne dělo, tady ale najednou přestávala legrace. Zde se mnou chce mluvit kdosi, prohlašující se za moji matku. Může to být pravda, ale také nemusí; falešné identity se vyskytují i na zemi – internet, jak vím, je jimi úplně nabitý! Navíc je mnohem těžší něco takového dokazovat, když vás dělí ta neprostupná, či aspoň těžko překonatelná zeď. Všichni přítomní také museli vycítit můj zmátek, protože najednou napětí v místnosti by se bylo dalo krájet. Nevěděla jsem, jak mám reagovat – nakonec jsem přece jen ze sebe vykoktala:

„Mo-mohla b-bych mít o-o tom nějaký dů-důkaz?“

„Ano, mohla. Vyrůstala jsi v Toowoombě. Jak k tomu došlo, to snad už dnes víš, dále to nechci rozvádět, je to naše soukromá záležitost. Dnes ti chci říci jen tohle: I'm sorry, je mi toho líto. Odpustíš mi?“

„Už jsem ti dávno odpustila.“

„To je dobře. Chtěla bych, aby sis byla vědoma toho, že jsem tě měla a mám ráda. Také tvého otce, to mu prosím vyříd'. Věděla jsem,

kde se nacházíš, s tvou novou rodinou jsem ale žádné styky raději mít nechtěla. Párkrát jsem tam zajela a z dálky tě chvíli pozorovala.“

„Vážně?“

„Ano, jen z dálky, víc se k tobě přiblížit jsem se neodvážila. Vypadalo to, že jsi v té rodině šťastná, a to jsem nechtěla narušovat. Věř mi ale, že jsem tě nikdy nepřestala mít ráda. Bohužel, v té době jsem měla svou kariéru a tu jsem asi měla ještě raději. Dnes vím, že to byla chyba a je mi to opravdu líto!“

„Já ti věřím...“

„Ano. Hlavně neudělej stejnou chybu, jakou jsem udělala já! Musím už jít. Sbohem.“

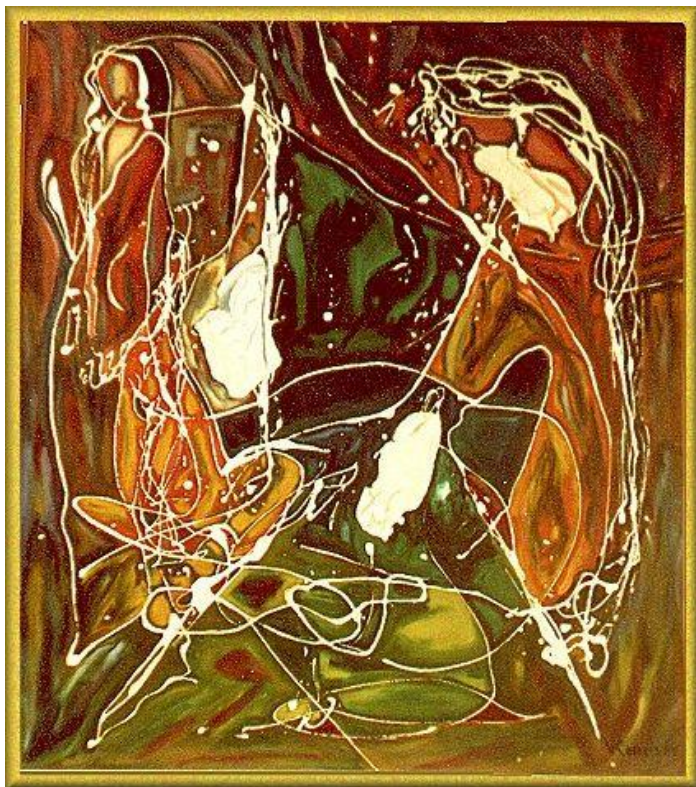
„Sbohem, mami!“

Všem nám bylo jasné, proč musela Chantal Delaney skončit. Medium Lynette totiž vypadala po této krátké konverzaci úplně vyčerpaná. Znovu jsme se pokusili o to, dodat jí co nejvíc energie, zatímco ona se pomalu probírala z transu. Když se tak konečně stalo, z jejích pohledů na nás jsme si mohli domyslet, že si musela uvědomovat, že zde došlo k něčemu nečekanému. Nevěděla ale k čemu. Všichni přítomní si také byli vědomi, že čeho se právě stali svědky, bylo něco výjimečného a že to na mne mělo dopad. Když jsem se trochu vzpamatovala, pověděla jsem jim to, co si stejně už asi dali dohromady. Že mne matka, jejíž jméno všichni pochopitelně znali, dala krátce po porodu k adopci. To, že nyní toho lituje, všichni slyšeli. Pověděla jsem jim ale, že já s tím problém nemám, protože jsem byla vychována v dobré a milující rodině, s níž jsem nadále ve styku, i když jsem nyní vdaná a žiji s manželem a svým pravým otcem v Arden. Byla jsem si až bolestně přítom vědoma, že co jim tu vykládám, by byla ideální látka pro mýdlovou operu, podobnou těm, jaké pomohly Chantal Delaney stát se známým jménem ve skoro každé domácnosti. Vědom si toho asi byl i Brian Hammond, protože v jistém bodě užil své autority, aby zakročil.

„Chtěl bych k tomu říci tohle – už se nám párkrát v minulosti stalo, že se nám dostalo vzkazů, které se nějak intimně týkaly některého z přítomných. Že tento byl opravdu nečekaný a že může potenciálně mít hluboký dopad, vám snad nemusím říkat. Někdy býváme k podobným setkáním tak říkajíc navedeni, a to je myslím i případ Sáry. Je ovšem jen a jen na ní, co si z toho vyvodí. V každém případě jsem rád, že náš spolek jí mohl pomoci k tomu setkat se s její matkou.“

Snad i s trochou úlevy jsem zaznamenala, že nepadlo ani slovo o tom, že bych měla sem začít chodit pravidelně nebo něco podobného. Brian Hammond skutečně asi nebude z těch, kteří by svůj spolek chtěli prosazovat a rozšiřovat za každou cenu. V tom se dost podobá Valovi – třeba si budou spolu rozumět. I když, něco mi říká, že tak snadné to asi nebude. Napadlo mne, že by se z toho klidně mohla vyvinout ona situace, jakou Val někdy popisuje slovy českého přísloví. Má to co dělat se dvěma kohouty na jednom smetišti. Hezké přísloví a hádám, že hodně často i pravdivé...

Ještě jsme chvíli debatovali, brzy jsem jim všem ale poděkovala a rozloučila se. Měla jsem toho hodně k přemýšlení už hned, jak jsem usedla k volantů.



11. Co s tím?

Pokud jste ateisté a navíc třeba darwinisté, prostě materialisticky založení lidé, nejspíš byste nikdy na žádnou spiritistickou seanci nešli. K tomu abyste o něčem takovém vůbec přemýšleli, asi potřebujete být nejméně agnostiky. Což býval můj případ, aspoň do té doby, než jsem potkala Vala. S ním jsem záhy poznala, že sedět na dvou židlích se v tomto směru věčně nedá. Věřím dnes v to, že každý z nás jsme unikátní bytostí a že všichni pocházíme z jediného univerzálního zdroje, jehož manifestace se různí. Takže nejbližší mám asi k tomu být buddhistického smýšlení, i když nábožensky založena nejsem.

Někomu o tom, co se mi tohoto večera stalo, budu muset říci, to jsem věděla hned. Samozřejmě, že to povím Valovi, je to můj manžel

a navíc psycholog! Také Brandonovi, to dlužím matce – pokud to byla matka, kdo se mnou hovořil – tohle budeme jistě dopodrobna probírat s nimi oběma. Dominika asi také nevyloučím. Bylo by jednak těžké před ním něco skrývat, ale hlavní je, že k tomu člověku mám neustále rostoucí důvěru. Je tu ale problém. Neměli by se moji nejen blízcí, ale podle mého přesvědčení, také souputníci na duchovní cestě, dozvědět o tom, čím se zabývají jiní lidé kolem nás? Než jsem odjížděla, zmínila jsem se Valovi, že se setkám s Virginíí. Nevím, co si o tom myslel, nejspíš asi jen to, že půjde o nějakou tu dámskou sedánku. O Brianovi jsem se mu nezmiňovala, no a to, že se z toho vyklubala spiritistická seance, při které byli přítomni také Andrew s Renatou, to už bude pro něho jistě překvapení. Budu si muset dobře rozmyslet, jak tohle všechno před ním, i před ostatními, vyklopím. To, že Brian, Virginia, ale také Andrew a Renatou, kteří se rovněž chtějí naší práce zúčastnit, mají ještě jiné loajálnosti. Třeba nám o tom chtějí říci – zatím se to ale nestalo a teď už jim stejně musí být jasné, že se to Val i Dominik dozvědí.

Domů jsem dorazila poměrně brzy, něco po deváté a ihned jsem zjistila, že Val i Brandon jsou na verandě, kde popíjejí tentokráte pro změnu čaj. Že by je popadla nějaká ztřeštěnost stran zdraví? Ne, není čeho se obávat, jak se při podrobnějším ohledání ukázalo, i jak mi můj nosík prozrazoval, byl to rum s čajem.

Dominika jsem našla v kuchyni, kde se pokoušel si připravit něco k zakousnutí. Z té pro něho mírně stresující situace jsem ho vysvobodila tím, že z různých zbytků nacházejících se v lednici i z pár malých konzerv skladovaných jinde, které jsem otevřela, stvořila jakousi studenou mísu, k níž jsem přizvala i naše dva čajoholiky. Ocenili to všichni, i když jim muselo být jasné, že mám na mysli ještě něco víc, že ve mně uvnitř něco hlodá. Herečkou sice jsem, to už jsem si snad dokázala, k tomu abych před nimi skrývala své momentální rozrušení jsem tohoto svého talentu ale užít nemohla a snad ani nechtěla. Dívali se na mne poněkud rozpačitě, Val byl první, kdo se mne zeptal.

„Tobě se něco stalo! Pověz nám o tom.“

„Ano, máš pravdu, stalo se něco. Povím vám o tom, vy mi ale nejdřív povězte, jestli chcete hned slyšet to zásadní, nebo jestli vám to mám povědět všechno pěkně od začátku?“

„Já bych byl pro to zásadní,“ řekl Dominik. „Připozdřuje se.“

„Já souhlasím,“ řekl Val.

„Já také,“ přidal se Brandon.

„Jak daleko je odtud do nemocnice? To pro případ, že by některého z vás postihla srdeční příhoda.“

„Pět minut jízdy,“ řekl Val. „Tak už nám to pověz!“

„Asi před hodinou jsem mluvila s matkou. Ne tou z Toowoomby, s Chantal. Mimochodem, pozdravuje tě!“ kývla jsem směrem ke svému otci.

„Tys byla na spiritistické seanci!“ Val to řekl sice důrazně, ne ale jako nějakou výčitku. „A hádám, že v tom má prsty jistý Brian Hammond, je tomu tak?!“

„Jak jsi tohle uhodl?“

„Celkem snadno. Zmínila se o něm Renata, když jsme tam u nich byli. A dala vás nejspíš dohromady Virginia. Také tam chodí? Kdo ještě? Andrew s Renatou?“

„Myslela jsem si, že Virginia je tou věštkyní, ne ty!“

„Věšteství bývá často jen užitou logikou. Stačí poslouchat, co nám lidé říkají a k tomu se domýšlet, co nám asi neřekli.“

„Dobře, to bychom měli! To se ozval rázně Brandon. „Tak tys byla na seanci a přihlásila se ti Chantal, tvoje matka. Jak víš, že to skutečně byla ona?“

„To nikdy stoprocentně nikdo vědět nemůže. To, co mi řekla, ale znělo pravdivě.“

„Povídáš, že řekla. Materializovala se snad a mluvila s tebou? Nebo mluvila ústy media? Či snad jen psala přes medium vzkazy?“

„Nemyslím si, Vale, že medium, které tam mají, by bylo schopno provádět materializace, i když ... kdoví? Má kontrolní entitu jménem Barney Darcy, který tu měl kolem kdysi dávno žít, prý to byl ze čtvrtiny domorodec, zbytek Irčan. Ten jí diktuje různé zprávy, někdy ale ustoupí stranou, stalo se to jenom dvakrát, ta dáma potom mluvila pozměněným hlasem, jednou hlouběji, jako muž, v matčině, nebo snad údajně matčině případě, jako žena, ale o dost jiným hlasem.“

„Co ti řekla?“

„Nejdřív se zeptala, jestli může mluvit se Sárou. Když jsem řekla, že ano, pokračovala s tím, že je Chantal, moje matka. Že prý je jí líto, co udělala a jestli jí odpustím, že dala přednost své kariéře přede mnou. Řekla jsem, že už jsem jí odpustila. Ještě se zmínila, že se na mě párkrát byla v Toowoombě podívat, jen prý ale z dálky, nechtěla nijak narušovat mé rodinné vztahy. Zopakovala, že mě má ráda, také mého otce, to prý abych mu vyřídila. Potom už musela jít, ta dáma,

která působila jako medium, totiž byla už moc vyčerpaná. To je všechno.“

„Není toho moc, je toho ale hodně! Byl jsem při několika seancích, kdy k něčemu podobnému došlo. Párkrát mi to připadalo takové vyumělkované, spíš jako soap opera, jindy se to zdálo být pravé, nefalšované. Čert aby se v tom vyznal!“

„Já jsem asi nebyl na tolika seancích jako ty, Vale,“ řekl Brandon, také jsem ale byl svědkem něčeho podobného. Takže to asi tak příliš neběžné není, když dojde k nečekaným vzkazům.“

Dominik až do této chvíle mlčel. Potom se mne zeptal:

„A byli tam skutečně Andrew s Renatou?“

„Ano byli. Ještě když já už jsem odjízďela.“

„To znamená, že nejspíš dorazili domů teprve před chvílí. Je sice trochu pozdě, já ale zavolám Andrewovi. Ať máme čerstvé svědectví a z první ruky!“ Odešel se svým mobilem kamsi na verandu.

„Jaký ty jsi měla z toho dojem, Sáro,“ chtěl vědět Brandon.

„Tati, já ti opravdu nevím. Taková seance je něco úplně jiného, než kdybychom vedli normální konverzaci při osobním setkání. Kdybych těch seancí už zažila víc, trochu lépe bych se snad dokázala orientovat. Když to ale přijde takhle hned napoprvé, je toho na nezkušenou holku, jakou jsem já, trochu moc.“

„Asi bychom tě právě proto neměli dál vyslyšet,“ řekl Val.

„Dominik se dovolal,“ řekl Brandon. Z verandy byl tlumeně slyšet jeho hlas. „Jsem zvědav, s čím přijde.“

„Tak ty mi nevěříš?“

„Já ti věřím, že jsi zažila to, co nám tu popisuješ. Neškodilo by ale mít popis stejné události od někoho, koho se to přímo netýká.“

„Pověz mi, táto, měl jsi mámu rád?“

„A nejsi toho důkazem? Víš, Chantal – původně vůbec nebyla Chantal, to jméno si prý dala, až když jí bylo asi osmnáct, když už začala pokukovat po herecké kariéře. Udělala to myslím legálně. Původně se jmenovala Pat, Patricia Delaney, to irské jméno zdědila po matce, která jej dostala po své matce. Mimochodem, po té babičce jsi ty nejspíš podědila ty svoje psychické schopnosti, to víš, irská rodina, v té se vždycky najde nějaký ten lepríkón. A také nějaký ten Patrick nebo aspoň Patricia.“

„A jak jsi ji vlastně poznal?“

„No, na škole, té herecké. Do Chantal prostě nebylo možné se nezamilovat – byla podle mne naprosto vynikající jako sladká a líbezná Julie, tu by byla na divadle jistě mohla hrát aspoň do

čtyřicítky. Kdybych ji byl nejprve viděl jako tvrdohlavou, umíněnou Kateřinu ve Zkrocení zlé ženy, byl bych si možná dal lepší pozor! Šlo nás po ní několik a nebyl jsem od počátku tak úplně bezúspěšný, i když daleko jsem se s Chantal nedostal, rozhodně ne tak daleko, kam se s ní na jevišti dostává Romeo. Toho jsem ale nikdy nehrál, ta role by mi stejně moc neseseděla. Pokoušel jsem se ji tedy hrát aspoň v normálním životě. Pochopil jsem ale brzy, že pro Chantal to bylo jen příjemné odklonění od toho, čím se její mysl především zabývala, a sice myšlenkami na budoucí kariéru. V té jsem nemohl nijak figurovat, protože už tehdy nám oběma bylo celkem jasné, jakým směrem se



vydáme. Ona si chtěla získat popularitu, k tomu směřovalo vše, co dělala. Televizní seriály, případně filmy, Čas strávený na prknech jeviště, která tolik lákala mne, byl pro ni jen mezidobím, jakýmsi intermezem, dřív než vstoupí do obývacích pokojů australské veřejnosti, prostřednictvím oněch zářících obrazovek.“

„Takže to muselo počkat, než jste se znovu potkali v Anglii?“



„Ano. To už nám oběma bylo dost přes třicet. Chantal se najednou objevila v šatně ve stratfordském divadle, právě když jsem hrál Mercutia v Romeovi a Julii. Vybrala si dobře – to byla jedna z mých parádních rolí, když jsem ještě měl na to roky. Ona je

to hodně intenzivní role, Mercutio ale je zabit brzy, takže jsme měli čas na to, trochu si popovídat a zase se sblížit. Chantal musela ale mít zájem, jinak by za mnou nebyla přijela. Ukázalo se, že natáčí v Midlands nějaký film, k němuž si odskočila od těch nekonečných australských seriálů, co v nich měla role. Říkala mi, že měla den času, zjistila si, že ten večer hraju, a tak se na mě přišla podívat. Já jsem potom měl sám několik dní volno, a tak jsem zajel za ní do Londýna, kam se ten jejich filmový štáb mezitím přestěhoval. No a potom se to vyvinulo dál. Doháněli jsme to, na co jsme předtím v Sydney neměli čas. Z těch všech mých kolegů co o ni stáli, si nakonec vybrala mne. Stejně nám to ale nevydrželo.“

„Proč, táto?“

„Pořád jsme každý měli to své. Chantel svou televizi, vždyť ona přece už měla roli v seriálu ještě dřív, než šla na školu. No a já jsem

měl svoje divadlo a počítal jsem už tehdy s tím, že pojedu do Anglie. Po bezmála deseti letech se vlastně nic nezměnilo. Jeden z nás by byl musel ten svůj sen, teď už pro oba z nás silně rozvinutý, obětovat, a to prostě nešlo! Herecká manželství fungují jen málokdy. Už na škole bylo několik permanentních dvojic, žádné z nich to ale nevydrželo, aspoň pokud vím.“

„Kolik vás tam bylo?“

„Myslíš ve třídě? Celkem osmnáct. Byl to obzvlášť silný ročník. Podle mnohých z kritiků dokonce snad nejsilnější, jaký kdy škola měla. Jednomu z mých tehdejších spolužáků osud dokonce určil mít absolutně hvězdnou kariéru v Hollywoodu – nebudu ho ani jmenovat, aby to náhodou nepřineslo do tohoto domu nějakou klatbu, stejně ho ale všichni znáte! Dva nebo tři jiní to také dotáhli hodně daleko; Rufus Sullivan přesídlil natrvalo do Ameriky a stal se známým hercem a zpěvákem na Broadwayi, kde se objevil v celé řadě muzikálů i divadelních her, hrál ale i v několika filmech. Totéž Diana Hogarth, o ní přece také víš. Jiný kolega Norton Rhodes se nestal známým jinak než u opravdových ‘fajnšmekrů‘ a to díky tomu, že se po celou svou kariéru exklusivně věnoval divadlu, kde si získal náramné jméno a podle všeho dodnes pohrdá televizí i filmem.“

„Ty přece také. Nebylo tomu tak proto, že ti tyhle dvě svůdnice odloudily mámu?“

„Tak tohle by ta tvoje líbezná, romantická ouška ráda slyšela, vid’? Ne, to nemohu říci. Zrovna tak odloudil Shakespeare mne jí. Manželství, partnerství, na tom jsou vždycky účastni dva!“

„Jak ses dostal k Shakespeareovi?“

„Hlavně už na škole přes Johna Della, to ti ale budu muset povědět jindy. Tvůj tchán se vrací, takže budeme nadále řešit to vaše dnešní setkání. Co ses dozvěděl od Andrewa, Dominiku?“

„Docela hodně toho bylo. Třeba i to, že jsi tam hned po svém příchodu mentálně pohybovala krabičkou od sirek, Sáro!“

„Když oni mě k tomu tak nějak donutili!“

„Prý ses docela ochotně nechala donutit.“

„To přece je Sářin parádní party trik! A tohle ti říkal Andrew?“

„To Vale, ale i jiné věci.“

„Například?“

„Například jsem se dozvěděl, že Sára celou tu scénu s matkou popsala celkem věrně.“

„To slyším ráda.“

„Na Andrewa to udělalo ten dojem, že jsi věřila tomu, že je to opravdu ona.“

„Co Andrew? Věřil on tomu také?“

„Brandone, on se přímo k tomu nevyjádřil, snažil se to tak trochu obcházet, řekl bych ale, že s tím žádný velký problém neměl. On je ovšem spiritistou, takže předpokládám, že věří všemu, co jim ti jejich duchové napovídají.“

„Ta pozdní konverze tvého přítele tě podle všeho nijak zvlášť nenadchla.“

„No Vale, trochu mě to překvapilo, to přiznávám. Myslím ale, že tak pozdní ta konverze zase nebyla. V dobách našeho rozpustilého mládí jsme spolu byli párkrát na nějakých těch seancích. Andrewa sice zajímalo především divadlo, pokud to ale bylo i něco jiného, tak právě tyhle hrátky s duchařením a podobné věci! A když se později potkali s Renatou, a Andrew už neměl kolem sebe divadlo, tak se to, hádám, mohlo víc rozvinout. Zejména pokud Renata také projevila zájem.“

„S Renatou jsi mluvil?“

„S ní ne, šla si hned lehnout, jakmile dorazili domů. Podle toho, co Andrew říkal, ale je ona také mediem. Hádám, že to je to hlavní, co je oba do toho spolku přivedlo.“

„Tak tohle asi stojí za tím, že se oba dali ke spiritistům. Ale při tom mítinku Renata jako medium nevystupovala, či snad ano, Sáro?“

„Ne, jen dáma jménem Lynette.“

„Nejspíš se střídají, to tak dělá hodně spolků. V takovém běžném spiritistickém kostele mívají těch medií hned několik, na jedno může klidně přijít řada jen tak jednou za měsíc,“ řekl Val. „To si budeš moci ověřit s Brianem. On přece ten spolek vede, či snad ne, Sáro?“

„Já si jen říkám Vale, že je vlastně dobře, že jsem tam dnes večer šla. Kromě toho, že se mi ozvala máma, o tom si jistě ještě podebatujeme, víme teď aspoň, že je tu víc lidí, kteří jsou nějak zainteresováni ve spiritismu. Virginia, Andrew s Renatou...“

„Jaký je ten Brian?“

„Zvláštní. Měl bys vidět ty jeho oči. Jak se jimi na tebe kouká. Možná ale, že jsem to jen já, kdo má ten dojem?“

„Jestli máš na mysli to, že se dívá jakoby skrze tebe, tak toho jsem si všiml u několika lidí.“

„Mne by něco takového zarazilo,“ ozval se Brandon.

„I mne,“ řekl Dominik. „Jaký ty máš na to názor, jako psycholog, Vale?“

„Jak říkám, už jsem se s tím setkal. Myslím si ale, že to může být strojené. Nerad bych tomu tvému Brianovi křivdil, je ale docela dobře možné, že si třeba někde přečetl, že takhle se dívají jasnovidci a podle toho si to tak natrénoval. Když jsem studoval a chodíval do londýnské lóže Theosofické společnosti, tak tam ještě bylo možné potkat pár lidí, kteří se osobně setkali s takovým Leadbeaterem. Ti mi říkali právě tohle – díval se na vás, a přitom jakoby skrz vás. Bylo to prý na jednu stranu znepokojující, na druhou ale tak nějak uklidňující, řekl mi jeden z nich.“

„U Briana mě to spíš znepokojuje,“ řekla jsem.

„Uhýbáme od tématu,“ vložil se do toho Dominik. „Tak co, byla to Sářina matka, která se s ní spojila, nebo nebyla? Podle Andrewa asi ano a Renáta je prý také o tom přesvědčená. Ovšem, z těch dvou se zřejmě stali spiritističtí feťáci.“

„Takže ty tomu nevěříš,“ řekla jsem.

„To bych netvrdil. Míním tím jen, že svědectví těch dvou není tak úplně nestranné. Zachovávám si proto raději mysl otevřenou.“

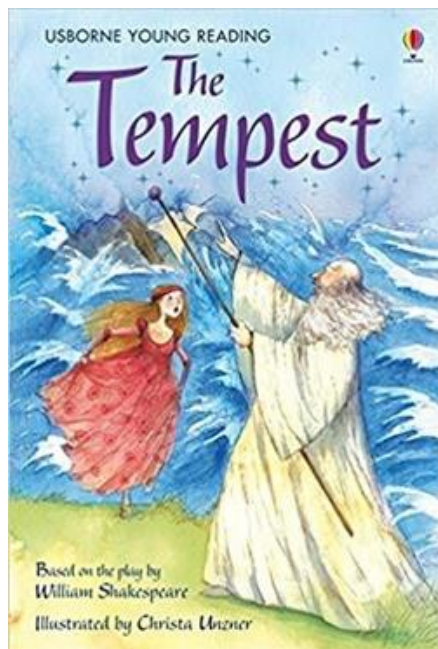
„To bych radil nám všem,“ řekl Val. „Nevím jak vy, já toho ale mám pro dnešek už dost.“

Měl pravdu, bylo toho už dost. Pro mne pak zejména!

12. Prospero

Stále mě mrzí jedna věc – nikdy jsem neviděla tátu Brandona hrát tam, kde strávil svá nejlepší léta – třeba v londýnských The Globe Theatre nebo Old Vic. A ovšem, v divadle ve Stratfordu, tam kde sídlí The Royal Shakespeare Company. Uvidím ho sice hrát v něčem, jak aspoň pevně doufám, snad s ním budu i na jevišti, přece jen bych ale moc ocenila, kdybych ho byla mohla vidět třeba jako toho jeho kritiky tolik oslavovaného Prospera v Bouři. Hledala jsem na internetu a povedlo se mi najít pár recenzí, které tam byly, týkající se té inscenace v londýnském Globe. O Lloydovi Ecklestoneovi se tam toho psalo hodně a jeho výkon byl označován za „skvělý,“ „úžasný,“ také „k sedadlu poutající,“ nebo „nezapomenutelný“, či „brilantní“.

Začínám si totiž pomalu uvědomovat, co je v té hře ukryté, co samotného Brandona k ní tolik poutá. Jako malá holka jsem milovala starou knížku pro děti, kterou jsme měli doma – nejspíš se tam pořád ještě někde povaluje, měla bych si o ni říci mámě Morrisonové. Dnes vím, že byla inspirována Shakespearovou Bouří, tehdy jsem to ale vnímala prostě jako pohádku. A to jsem ještě vůbec netušila, že mám tátu, toho pravého, který onoho čaroděje, který je v knížce hlavní postavou, bude jednou hrát na jevišti. A nejen tak na jevišti ledajakém! Na tom nejlepším možném, takovém, jaké se v současnosti nachází na samotném konci dlouhého řetězce, který se táhne až k onomu slavnému dramatikovi, jehož dodnes žádný jiný nepřekonal. A že lidem se jeho hraní bude takhle líbit! V době, kdy já jsem snila o svém Prosperovi, se táta Brandon k té roli teprve propracovával. Opravdu, velická škoda, že už ho v ní neuvidím, nedá se ale nic dělat. Ano, začíná mi to docházet – táta Brandon



Cunningham, tedy přesněji ten herec známý pod jevištním jménem Lloyd Ecclestone, JE PROSPERO!

Když tohle napíše, a to velkými písmeny, míním to vážně. Začínám mu totiž rozumět, tomu Lloydovi Ecklestoneeovi, který se rozhodl skoncovat s tou fází života, kde nebylo už co vylepšovat, pro co žít. Kromě jediné, poslední role, té, kterou si samotný Shakespeare nechal pro svou poslední hru, jak většina expertů o Bouři tvrdí. Prospero proto ve hře také skončí se svou čarodějnou existencí, a zbaví se svých kouzelnických pomůcek i pomocníků:

*Zlomím svou hůl,
Zahrabu ji mnoho sáhů pod zem,
A hlouběji než kam kdy pronik' zvuk
Svou knihu utopím.*

A to je, co Brandon opravdu udělal, prostě se rozhodl pro nový život. Nejen to – stejně jako Prospero, zařídil setkání své dcery Mirandy s Ferdinandem, jsa si přitom vědom toho, že to je vše, co může on, Prospero, udělat, že do sebe se vzájemně zamilovat už musejí oni sami. Což se stane ve hře, stalo se to ale i v mém životě. Napadá mě totiž – vždyť vlastně tento můj otec, když ne přímo zařídil, ale svým jednáním způsobil to, že já, jeho dcera, jsem jako Miranda potkala svého Ferdinanda, v mém případě Sára potkala Valentýna. On přece zařídil to, že jsem se ocitla v angažmá na Tasmánii, kam na svých cestách zavítal také Valentýn. A my dva, v naivitě, jakou jen párek zamilovaných může postihnout, jsme se domnívali, že hrajeme role toho jednoho z mála dramatiků, kteří se dokázali aspoň trochu přiblížit nebeskému Williamovi, jehož jméno (jistě ne náhodou, ty přece nejsou!) se prvními třemi písmeny začíná stejně. George Bernard stvořil Elizu Doolittle a Henryho Higginse a my jsme se domnívali, že hrajeme v našich životech jejich role. Mylně, jak dnes už vím. Ví to ale Val, že ve skutečnosti jsem já Mirandou, zatímco on je Ferdinandem?

Našeho Prospera, jak si teď uvědomuji, si doma moc neužijeme, protože v poslední době jezdí pořád někam. Jednou jel autem do Brisbane, jindy letěl ze Sunshine Coast do Melbourne, byl určitě aspoň dvakrát v Sydney, co tam všude dělal, o tom nám nic neřekl. Párkrát zůstal někde přes noc, většinou se ale navečer vrací. Tušila jsem, o co tu jde. Má to co dělat s tím, co chce uvést na scénu. A neřekne nic, tajnůstkář. Ptala jsem se ho nedávno, proč aspoň slovem nenaznačí, co má v úmyslu, něco konkrétního to přece být musí. A co mi na to řekl?

„Víš, Sáro, tohle si zapamatuj. Když chceš něco stvořit, a ještě to není ani pro tebe hotová věc, tak o tom nemluv. Myslím, že Val by ti to podal trochu jinak než já, ale v podstatě by ti řekl to samé. Tvořivá energie se musí koncentrovat. Když se o věci mluví, dokonce ještě předtím, než se napíše, uvede, zahraje, tak se to musí nechat pomalu vařit v tom budoucím tvůrci. Ten si to musí ohlídat, protože kdyby to nechal vykypět, tak se ta energie vytratí. Jak, kudy a kam, to je mi záhadou, prostě tu ale najednou není. Nebo je příliš slabá, aby ještě něco dokázala. Takže, co?“

„Takže se tě nemám na nic raději ptát.“

Pochopila jsem také, proč se chce od nás odstěhovat a mít svůj samostatný byt. Z podobných důvodů. Chce si uchovat svou nezávislost. Také se o tom s námi nebavil, prostě nás postavil před hotovou věc.



Ve středu se stalo něco, co žádný z nás nečekal. Brandon přijel z jednoho ze svých výletů a tvářil se tajemně. Pozval nás oba a Dominika na večeři, tentokrát do italské restaurace. Poté, kdy jsme my s Valem spořádali fettuccine con carciofi, spaghetti amatriciana, linguine marinara in bianco a domácí ravioli s krevetami, zatímco Brandon si objednal fillet alla Rossini a Dominik bistecca alla Siciliana, vše jsme korunovali cézarským salátem a podomácku (údajně) vyrobenou tradiční italskou cassatou. Italské víno sice také bylo možné si objednat, dohodli jsme se ale celkem jednomyslně na tom, že se přidržíme vína australského, které, jak vědí všichni zasvěcenci, je stejně dobré, ne-li lepší než to dovážené italské. Nebo i francouzské. Konečně, proč by také být lepší nemělo? Vinice tu zavedli evropští vinaři, kteří měli ohromné zkušenosti, už víc než před sto lety, a podnebí je tu k pěstování vína asi lepší než ve věčně zakaboněné Evropě. Takže z toho nakonec byl Whistler Hubert Irving Shiraz Merlot Cab z Barossa Valley, což je pro australské vinaře něco jako oblast Burgundy pro ty francouzské, a také Pirramimma Cabernet Sauvignon, obojí ročník 2006. To vše úspěšně absolvováno, mohli jsme se konečně nerušeně věnovat tomu, kvůli čemu nás svolal Brandon. A stálo to za to! Šel na to ale nejprve oklikou:

„Sáro, já vím, už je tomu několik dlouhých měsíců, mohla bys ale sáhnout takhle hluboko do své paměti? Jakpak se ti hrálo v brisbaneském kulturním centru?“

„Kladeš na mou paměť vysoké nároky, otče. Nicméně, jak si tak matně vzpomínám, v Lyric Theatre to bylo docela fajn. A každý den plno. Proč se ptáš?“

„Chtěla by sis ty své úspěchy zopakovat?“

„Jak to míníš? My Fair Lady už se přece skončila, všichni herci už jsou bůhví kde! Ty bys to chtěl znova nacvičovat?“

„Ne, to ne. Z toho muzikálu jsme dostali, co se dostat dalo a s tím jsme už skoncovali. Mám na mysli něco jiného.“

„A v Lyric Theatre?“

„Ne, ale hned vedle.“

„V Playhouse Theatre?“

„Tak.“

„Nepovídej! Jak ses k tomuhle dostal?“

„No, dostal. Už je tomu tak a vycouvat se z toho teď jen tak snadno nedá!“

„O co tady jde, prosím tě?“ To se zeptal Dominik, který neměl potuchy o tom, co má Brandon na mysli, který až doposud městem Brisbane projel jen cestou z letiště a v žádném divadle tam ještě nebyl. Já s Valem jsme jen seděli s ústy otevřenými. Brandon zahrabal ve své kabele, vytáhl kus papíru, který položil na stůl.

„Poštěstilo se mi právě dnes podepsat tuto smlouvu. Mám rezervaci na třítýdenní sezónu v Playhouse Theatre. To je, Dominiku, to druhé největší kamenné divadlo v Brisbane, když nepočítám nějaké ty venkovní arény. Pojme asi dvanáct set diváků.“

„Jak se ti tohle povedlo?“

„Jednoduše. Byl jsem na tom pravém místě a v pravý čas. Přijdu za manažerem celého areálu Peterem Crawfordem, který je mým dávným dobrým známým a který ve stejný čas jako já studoval na NIDA, management v jeho případě, právě to, co teď pořád ještě dělá. Zjistil jsem, že milý Peter se nachází v naprostém šoku. Nejen on, ale i ostatní zaměstnanci kulturního centra. Právě se totiž dozvěděli, že jistá americká divadelní společnost zbankrotovala a byla nucena náhle zrušit turné po Austrálii, které se mělo začínat právě v Brisbane. Zhruba za dva měsíce. Měli dávat nějaký muzikál podle jedné z Pucciniho oper, ani nevím které, Pucciniho jsem nikdy rád neměl, mně prostě připadá jako monumentální operní kýč. No a vybuchlo jim to najednou, měli to přitom zamluvené už asi

půldruhého roku. To, jaký jsme my měli úspěch s naším muzikálem, tam mají ještě v čerstvé paměti, takže se mne Peter zeptal, jestli náhodou nevím o něčem, co by mohlo to show nahradit. A představte si, věděl jsem!“

„Tak nás už dál nenapínej a pověz, co tam tedy chceš hrát!“

„To máš tak, Sáro. Musel jsem jim dát nějakou záruku, ovšem kromě dost podstatné peněžní zálohy. To, kdyby se nám to, nedej Bože, nějak zhroutilo, jako těm Američanům. Zaručil jsem se, že jim dodám včas dobrou inscenaci něčeho, co je po divácké stránce zaručeným úspěchem. Žádné experimentování, bezpečnou, divácky prověřenou hru, která se vrací na jeviště už jedno a čtvrt století. Divadelní klasiku *The Importance of Being Earnest*, S upřímností nejdál dojdeš, od starého dobrého Oscara Wildea.“

Že bych tohle byla očekávala, to říci nemohu. Hlavní ale je, že tam bude pro mě role, to bylo to první, co mne napadlo. Dokonce dvě. Ne, spíš jen jedna, naivku Cecilii by se mi moc hrát nechtělo, ledaže by nebylo na vybranou.

„A bude tam role pro mne?“

„Samozřejmě, že bude. Máš to i garantované.“

„Jak to míníš, garantované.“

„Podívej se, tady je to ve smlouvě, že v tom budeš hrát ty. Jedním z důvodů, proč jsem smlouvu dostal, byl ten, že jsem jim to garantoval, že v tom budeš hrát ty. Udělala sis tu v Brisbane jméno s tou tvou Elizou.“

„A to ti to hned odklepli?“ zeptal se nevěřicně Val.

„Hned ne, trvalo to celé dva dny. Musejí se ohánět, času nazbyt moc není a přece v říjnu divadlo na tři týdny nezavřou. To, co jsem jim navrhl, se jim líbilo. Normálně by to muselo projít složitým procesem, než něco přijmou či zavrhnou, tohle je ale krizová situace, takže běžné postupy tu neplatí.“

„Proč jsi nikomu z nás nic neřekl?“

„Sáro, vždyť už jsem ti to přece vysvětloval. Že o takovýchto věcech se prostě nemluví, dokud jsou ve stavu vyjednávání. To by se to také mohlo zakříknout. Oni museli narychlo svolat pětičlennou komisi, která rozhoduje o programech. Naštěstí, tohle se dnes dá dělat elektronicky. Ovšem, moje osobní přítomnost v jejich hlavním stanu byla výhodou. Příštího dne jsem tam tedy znovu jel, předstoupil jsem před tu jejich komisi, tři z nich, včetně Petera, byli se mnou v jeho kanceláři, jedna dáma byla na nás napojena z Londýna, kde chudák měla asi hodinu po půlnoci, někdo jiný zase

odkudsi z Kalifornie, ten měl zase včerejší odpoledne. Předložil jsem jim, co chci dělat. Znají mne a věří mi. Když jsem se zmínil o tom, že jednu z ženských rolí budeš hrát ty, tak byli z toho úplně nadšení a chtěli to mít ve smlouvě. Obsazování rolí je ale jinak na mně. Promiň, že jsem se tě ani nezeptal, věděl jsem ale tak nějak, že bys to neodmítla. Budeme sebou muset hnout, máme jen něco přes dva měsíce!“

Dovedla jsem si představit, jaký ohnivý monolog pronesl ten můj činorodý otec před komisí, které bývají notoricky nevěřící a nenechají se jen tak snadno obalamutit. Jenže, asi opravdu neměli ti lidé na vybranou. Došlo mi ale také, že je ten můj táta mimo jiné i gamblérem, když se přímo na místě rozhodl, že se takovéto příležitosti hned chopí oběma rukama. S tím, že by v tomto divadle mohl dostat sezónu, které zde obvykle bývají dva až tři týdny, pochopitelně původně vůbec nepočítal, protože normálně by musel mít rezervaci minimálně tak dva roky předem, jako ji měli ti Američané. A jako jsme ji měli my s naším muzikálem. Takhle bude mít tento divadelní sál pro dvanáct set diváků pro sebe, a to už jen asi za dva měsíce! Co ale kdyby...? Nedalo mi to, musela jsem se ho zeptat.

„Věřím, že víš, co děláš. Co ale kdyby nám to prostě nevyšlo, kdybychom to včas nezvládli, kdybychom se rozhodli, že to není na požadované úrovni?“

„To nepřipadá v úvahu. První, co musíme udělat, je zařídit vyhlášení konkursu. Budeme potřebovat sedm herců.“

„Promiň, že tě přerušuji,“ vložil se do hovoru Dominik, „o kterou hru to vlastně jde? Slyším něco o Ernestovi, copak Wilde napsal něco takového?“

„Napsal, táto“. Odpověděl mu Val. „Ty znáš tu hru jen z českého překladu, kde se místo Ernesta nachází v názvu Filip... vidím, že už ti to dochází.“

„Jak je důležité...“

„Radší to dál ani nevyslovuj, jen bys s tím jménem narušil ty pozitivní vibrace, které tu máme.“

„Aha, už vím! Je tomu jako s tím překladem Edgara Allana Poea. Někdo si vzal do hlavy, že „raven“ je česky havran, a po něm už to jen opisovali jiní překladatelé.“

„Přesně tak. Tím někým byl první překladatel Šembera, který asi anglicky moc ani neuměl, jenže po něm to zopakovali lidé jako Vrchlický, Nezval, Hrabal a celá plejáda překladatelů. Přitom havran

se anglicky řekne rook a to slovo tam Poe nemá, má tam slovo raven, což značí krkavce. Teprve v nedávné době tohle konečně některým překladatelům došlo, že jednak se tam, kde žil Poe, vyskytují jen krkavci a žánní havrani, a že také ti druzí se nikdy nenaučí mluvit, zatímco krkavci ano.“

„Už vím. Česky by ta slovní hříčka se jménem Earnest v názvu hry nevyzněla, tak někdo vymyslel jinou a prostě toho Ernesta přejmenoval.“

„Tak, a ten překlad se chytil, i když já bych to přeložil jinak,“ řekl Val.

„A jak ty bys to přeložil?“

Jednoduše. Nechal bych to jméno Ernest, někde bych v textu českému divákovi naznačil, že to znamená upřímný, poctivý a tak podobně. Spousta lidí stejně už dnes anglicky umí, hlavně těch vzdělanějších, právě těch, co chodí do divadla. Před sedmdesáti lety, když ten překlad vznikl, tomu tak nebylo. Název by potom mohl třeba znít: S upřímností nejdál dojdeš. Nebo tak nějak. A ještě by se potom daly dělat narážky na viktoriánskou dobu a s ní zaniklou sexuální zdrženlivost.“

„Víte co,“ řekl Brandon, „bavme se anglicky. A hlavně, slušně. Sex do toho zatahovat nechci.“

„Dobře, tak anglicky a slušně,“ řekl Dominik. „Když já jsem v tom také kdysi hrál. Ovšem, hráli jsme to česky.““

„Hrál jsi Algernona Moncrieffa?“

„Ne, Jacka Worthinga.“

„To já jsem kdysi dávno zahrál obě tyhle role, ovšem v různých produkcích.“

„A dáš mi tedy určitě roli Gvendolíny?“ chtěla jsem vědět.

„Ovšem. Případně i Cecílie, kdybys chtěla. Musíš se rozhodnout co nejdřív, nejlépe hned. Abychom věděli, pro kterou roli máme vyhlásit ten konkurs. Hádám ale, že budeš raději hrát Gvendolínu. Je to o něco větší role a není to žádná naivka. A z těch už jsi myslím vyrostla.“

„Definitivně Gvendolínu, pane režisére!“

„Dobře, Tak teď k tomu konkursu. Ten musíme vyhlásit co nejdřív. Myslím, že stačí na internetu, roznese se to rychle a měli bychom dostat ke konkursu dost lidí, aby bylo z čeho si vybrat. Mimočodem, my, kteří tu teď sedíme, utvoříme přijímací komisi.“

„Včetně mne?“ tázal se s překvapením Dominik.

„Ty budeš tím hlasem lidu. A trochu těch hereckých zkušeností máš také. Ještě bych uvažoval o tom, že bych přivedl někoho zvenčí, víc hlav, víc rozumu. Také abychom měli lichý počet, pro případ hlasování. Co si o tom myslíte?“

„Já si myslím, že bys to udělat měl,“ řekl nato Val.

„Také by se nám hodil někdo, kdo by házel repliky, čistě čtené. Já bych to dělat nechtěl a vy dva, Sáro a Vale, byste to také dělat neměli, měli byste se soustředit čistě na herce. Totéž platí pro tebe, Dominiku.“

„Já vím, je to náročná práce. Také jsem to už zažil. Kdysi dávno jsme spolu s Andrewem seděli v jedné přijímací komisi. Jistý náš známý a kolega, který uváděl na jeviště hlavně poezii, přišel náhodou na to, že restriktce, které měl režim v zemi týkající se morality, se v letech předtím, než mělo dojít k invazi vojsk spřátelených zemí, nápadně uvolnily. On totiž recitoval ve svém pásmu poesie jakousi milostnou báseň a napadlo ho, že by se k tomu hodila nějaká ta erotika, že třeba by se za gázovou plentou k té jeho recitaci mohla svlékat nějaká hezká slečna. Zkusil to tak, když své pásmo předváděl před komisí, která rozhodovala o tom, co smí jít před publikum a co ne. To je něco, co vy dva, Brandone a Sáro, neznáte, tak tomu ale bylo, na veřejnost se nesmělo dostat nic vadného, byla prostě cenzura. No a k jeho velkému překvapení, komise mu ten striptýz odklepla. Nejspíš v ní sedělo pár starých páprďů, kterým se to líbilo. Od toho byl potom už jen krůček ke striptýzu skutečnému, bez poezie, jen s hudbou. A i to mu kupodivu schválili. Ozbrojený certifikátem, tím pádem náš přítel přišel na to, že potřebuje ne jednu, ale celý tým striptérek, které by byly trochu na úrovni. Takže se vyhlásil konkurs a my dva, Andrew a já, jsme se ocitli v porotě, která rozhodovala o tom, které z přihlášených dívek se nejlépe hodí k této roli. Uchazeček bylo hodně, byla to těžká práce, ale celkem vděčná.“

„To chápu,“ usmál se Brandon, zatímco já jsem bojovala o to uchovat si neutrální výraz. Val viděl moje nesnáze a pokusil se proto přehodit výhybku.

„To bys chtěl zkusit s celým ansámblem tady v Arden?“

„A proč ne? Může se docela dobře stát, že najmeme někoho, kdo buď bydlí nedaleko, nebo bude z nějakých důvodů raději chtít dojíždět. Dojíždět do práce sem do Arden z Brisbane nebo ze Sunshine Coast není zrovna moc traumatická záležitost. Navíc tu odpadají problémy s parkováním.“

„Na kdy bys chtěl vyhlásit ten konkurs?“

„V době internetu a sociálních sítí se takováto věc rozkřikne rychle. Já bych navrhoval si začít lidi zvat už od příštího pondělí, co nejdřív, pokud možno. Budeme potřebovat někoho, kdo by nám navrhl a zavedl webovou stránku. A rovnou tam můžeme uvést, že celá věc by se zkoušela, no nemusíme přímo jmenovat Arden, dejme tomu v oblasti Sunshine Coast.“

„Tu internetovou stránku klidně udělám sám a pustím se do toho ještě dnes, když mi řekneš, co všechno tam chceš mít,“ přihlásil se Val.

„Ty bys...?“

„Samozřejmě. Takže, potřebovat budeš sedm lidí, tuším.“

„Ano. Velmi mladou dámu, dva mladé pány, ti musejí být opravdu dobří herci tak kolem třicítky, tři starší pány a jednu komickou starou.“

„Počkej,“ řekla jsem. „To mi nějak nevychází. Budeš přece potřebovat dvě starší dámy. Vychovatelku slečnu Prismovou a lady Bracknellovou.“

„Jen slečnu Prismovou. Lady Bracknellovou budu hrát já.“





13. S upřímností nejdál dojdeš

Zašla jsem v pátek ráno do Dominikova ateliéru a zjistila jsem, že právě domalovává velký obraz, převážně v červených a žlutých akrylových barvách.

„Co to představuje, prosím tě?“

„Copak nevidíš? To je přece homunkulus.“

„Jak můžu vidět homunkula, když ho nikdo nikdy neviděl a neví se, jak vypadá.“

„To se mýlíš. Kolem nás jich běhá!“

„Podle čeho se ale dají poznat?“

„Snadno. Mívají v rukách tablety a pořád do nich koukají nebo něco fotí. Jak jde konkurs, přihlásil se už někdo?“

„Brandon nechtěl, abychom byli obtěžováni volajícími, takže to zařídil tak, že si najal jako svou pravou ruku člověka, s nímž už kdysi spolupracoval. Já ho také znám, už z dob, kdy jsem byla v Sydney a bydlela ve sdíleně najatém domě. Elwood McDevitt tam také bydlel.

On je žurnalista na volné noze a dělal tátovi tak trochu... no, „děvku pro všechno“. Dokonce i špicla, když si táta zjišťoval, jestli jsme opravdu příbuzní.“

„Nepovídej! Taková levota!“

„Já to za zlé nemám ani jednomu z nich, nějak to Brandon zařídí musel. Na to, co mu řekla máma Chantal, se spoléhat nemohl, bylo to jen krátce před její smrtí, ona byla prý už skoro nepříčetná, klidně mohla nějak blouznit. Takže si potřeboval to, co mu řekla, ověřit.“

„Aha, a k tomu tu dneska máme DNA.“

„Jenže to DNA musí nejprve někdo nějak získat a k tomu si táta tehdy najal Elwooda, který mu přinesl nějaké ty věci, co jsem použila, pár vlasů z hřebenu, který jsem nechala ležet v koupelně, a podobně. Poslal to do laboratoře, a když dostal výsledky testů, bylo všechno jasné. Jsem jeho dcerou.“

„S tím Elwoodem vycházíš nějak i po tom, co udělal?“

„Mně to nevadí, co udělal. Někdo to pro tátu udělat musel. Nemohl přece jít za mnou a prohlásit, že jsem třeba jeho dcera a ať mu poskytnu nějaké to DNA. Co kdyby to pravda nebyla?“

„Takhle na to jít by ale bylo jen upřímné.“

„Aha, narážíš na tu hru, co budeme hrát. Val řekl, že by to česky nazval ‘S upřímností nejdál dojdeš. Prý tu hru celou znovu přeloží, až bude mít čas.“

„Víš co, ty jsi ohromná! Není to jen ten Křivoklát nebo Okoř, ale tohle jsi také vyslovila česky skoro perfektně.“

„Díky. Říkáš ale ‘skoro’, takže mám ještě na čem pracovat.“

„Ještě jsi mi také neřekla, jak se to má s tím konkursem.“

„To budeme vědět za chvíli. Lidé mají volat na Elwoodovo číslo, Elwood letěl hned ráno prvním letem ze Sydney do Brisbane, Brandon ho jel na letiště vyzvednout, měl přistát v 7.30. Hádám, že tu co nevidět budou. Nemyslím si ale, že by moc lidí volalo hned po ránu. My herci ranními ptáčaty většinou nebyváme.“

„Ani když se inzerují role, a nejen ledajaké?“

„Teď je půl desáté, co nevidět by tu měli být. Půjdu se podívat a dám ti vědět.“

Šla jsem nahoru a netrvalo dlouho, když se objevil tátův Lexus. Už ne najatý, koupil si nedávno nového. Stříbrného, s červeným čalouněním, na model se mně ale neptejte, tyhle věci já neřeším. Nějak se nám ten Brandon začíná usazovat, byt, auto... Vyšla jsem na přední verandu, Táta s autem nezajížděl, asi ještě někam pojedou. Právě vystupoval a zamával na mne – zamával mi také Elwood, který

vystupoval na druhé straně, ale jen krátce. Ucho měl totiž přiříté k mobilu. V jedné ruce kufr, ve druhé ten mobil, vydal se za řeči s gestikulacemi skoro naslepo za Brandonem, který mu ukazoval cestu. Když došli nahoru, Elwood dokončil hovor a chtěl mi něco říci, jenže mobil už zase hrál nějakého Chopina, takže se jen omluvně usmál a věnoval se té věci znovu.

„Kolikátý je to už hovor?“ zeptala jsem se Brandona.

„Ani jsem to nepočítal. Elwood si mobil zapnul hned, jak jsme se sešli na letišti, nebylo ještě osm hodin. Okamžitě to začalo zvonit, tedy hrát tu polonézu. Cestou jsme skoro nepromluvíli slovo, protože když skončil jeden hovor, už se zase někdo hlásil. Elwood se vyptává hlavně na zkušenosti, přesně tak, jak jsem ho instruoval. Když ty tam jsou, a věk je správný, rovnou jim dává místo a čas konkursu. Zatím na pondělí nebo na úterý. Středu, případně čtvrtek, si ještě necháváme v záloze. Od deseti ráno, po půl hodině. Dvě půlhodinky si necháváme na jídlo, jinak pojedeme aspoň do šesti nebo sedmi večer. Aspoň patnáct, možná dvacet lidí denně v pondělí a v úterý, potom se ještě uvidí. Mohla bys ho prosím tě nějak nakrmit, já ten telefon za něho na chvíli vezmu, až s tímhle hovorem skončí.“

Elwooda jsem nakrmila vejci se slaninou a uvařila mu silné káfé, vypadal chudák celý utahaný a nevyspalý, vždyť musel hned asi ve čtyři ráno vstávat a hnát se na letiště. Dostane zatím jednu z ložnic, Brandon říkal, že si ho ale vezme k sobě do bytu, jakmile se dokončí převod majetku a on se bude moci nastěhovat. Možná, že už to prý bude někdy příští týden, jeho právním zástupcům se zdařilo to dost popohnat.

Po chvíli se nahoře objevil zvědavý Dominik, který viděl, že naše věc neusnula, ale zdárně se rozvíjí. Val shání místo pro svou ordinaci ve městě, rozhodl se, že to bude lepší než mít ji doma, o moc lépe to tak bude vypadat. Nikdy by mě nenapadlo, že otevřít si ordinaci je takhle složitá záležitost. Po Brandonovi jsem telefon brala chvíli já, aby si nevyspalý Elwood mohl trochu odpočinout, brzy si to ale zase vzal, nejspíš aby tátovi předvedl svou píli a svědomitost. Za to ten ho přece jen platí. Odpoledne už jsme měli pondělek téměř úplně obsazený až do sedmi večer, a úterý asi tak z poloviny. Elwood počítá s tím, že mobil vypne až tak v osm, aby dal šanci těm, kteří nemají čas k volání v denní době. Vypadá to, že si v příštím týdnu pěkně zapracujeme.

Val se vrátil z lovu prostoru pro svou budoucí ordinaci a tvářil se celkem spokojeně. Našel prý něco, co by se mu snad hodilo, ale tu

místnost může mít k dispozici nejdřív asi za měsíc, kdy současnému nájemníkovi vyprší smlouva, kterou nehodlá obnovovat. Je to dokonce na hlavní ulici, ale v prvním patře. Což by mu celkem vyhovovalo. Usadili jsme se k odpolední kávě, zatímco Elwood stále ještě odpovídal na dotazy, i když těch hovorů už přece jen, zdá se, ubývalo. Zeptala jsem se Brandona.

„Máš už nějaký přehled o tom, kdo se nám hlásí ke konkursu, tedy o které role je největší zájem?“

„Právě na to jsem se před chvílí ptal Elwooda. Prý mu doposud nejčastěji volají zájemci o ty dvě mladé mužské role. Což je dobře, protože tam chceme mít pokud možno co největší výběr, jsou to přece jen klíčové role, každá dost jiná.“

„Neuvažoval jsi o tom, zkusit oslovit pár známých herců pro tyhle role?“

„Vale, já se na to dívám takhle. Jednání s některou hvězdou by se nejspíš vlekle a většinou stejně nejsou k mání narychlo, jak to potřebujeme my. S trochou štěstí ale kápneme na někoho, kdo si z jedné z těchto rolí udělá odrazový můstek k pěkné kariéře. Ještě je tu další věc – chceme vybrat dva hráče, kteří by si vzájemně vyhovovali.“

„Jak to chceš poznat, že si budou sedět,“ chtěl vědět Dominik.

„Pokud to půjde, chtěl bych zúžit výběr tak na šest lidí a potom je pozvat k dalšímu kolu konkursu, kdy by hrál každý z nich s těmi ostatními. Potom bych chtěl vybrat tři, možná i čtyři z nich. Ti druzí dva by mohli hrát sluhu, ale být také připraveni na záskoky.“

„Anglický butler bývá přece stařík nad hrobem, či snad ne?“ ozvala jsem se já.

„V tom nemusíme být příliš konvenční. I když můžeme mít jednoho staršího sluhu a jednoho mladšího, proč ne? To podle okolností, záleží na tom, kdo se nám přihlásí.“

„Jak si představuješ Cecílii?“ chtěla jsem ještě vědět.

„Víš, jsem rád, že chceš hrát Gvendolínu. Malou sladkou Cecilkou bys určitě také zahrála dobře, ale Gvendolína je přece jen trochu sofistikovanější, víc se vyzná ve společnosti a tak. Doufám, že nám přijde ke konkursu nějaká hodně mladá a talentovaná slečna. Vždyť se ve hře přímo říká, že je jí osmnáct. Elwoode, přihlásila se ti nějaká mladá holčice?“ Elwood, který právě skončil hovor, si přisedl k nám. Nalila jsem mu kávu.

„Mám tam jednu mladičkou, ani osmnáct jí snad ještě úplně není. Volala mi její maminka. Holka ale už měla několik menších rolí v

televizních pořadech pro mládež, takže hrát snad trochu umí. A má za sebou roční kurz. Má přijít v pondělí odpoledne. S maminkou, bezpochyby.“

„Mně se nejvíc líbí ten moment, kdy Algernon objeví, že si Cecílie píše deník a prosí ji, aby mu dovolila do něho nahlédnout. A ví někdo z vás, co mu ona odpoví?“ Nevěděl nikdo, kromě mne.

„Kdepak, to nejde! Jsou to záznamy nápadů a dojmů velice mladé dívky, a jako takové jsou určeny jen k zveřejnění. Až vyjdou knižně, předpokládám, že si objednáte výtisk.“

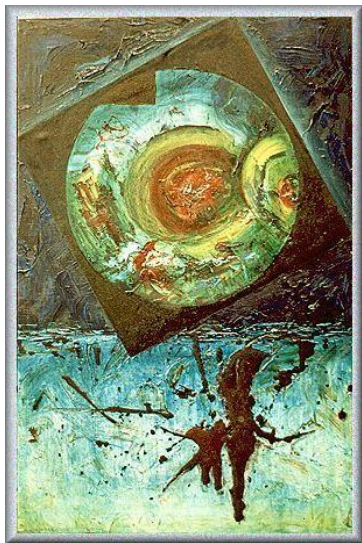
„Výborně! Tohle nechám říct všechny kandidátky, pokud jich ovšem budeme mít víc.

„Už je tam aspoň pár jiných.“

Telefon na stole zahrál polonézu, Elwood jej zvedl. Promluvil pár vět a už nám se zvednutým palcem němými ústy naznačoval ‘Další!’ Další mladice?



14. Konkurs



Konkursů jsem zažila dost a dost. V jistý čas nebylo skoro dne, abych při nějakém nebyla. Obvykle na to padla větší část dne, znamenalo to také často, že jsem musela jet někam hodně daleko – málokdo si může dovolit najmout pro konkursy sál ve středu města – a to v sydneyjském dopravním ruchu, který nemá na světě moc konkurence. Ve společném domě v Surry Hills nás žilo obvykle osm, skoro sami herci či spíš mladí lidé s hereckými ambicemi, takže není divu, že jsme se skoro o ničem jiném ani nebavili než o konkursech. Každý z nás měl nějaké zážitky a o ty se chtěl s ostatními podělit. Většinou se ale

nekončily ‘hollywoodským happyendem’, spíš nově pojatým předsevzetím, že příští den nebo týden se půjde zase někam jinam.

Tentokrát se to se mnou mělo jinak! Ke konkursu jsem šla ne proto, že bych musela, ale proto, že jsem při tom chtěla být. Navíc jsem věděla, že tentokrát to nebudu já, kdo se bude potit a snažit se zalíbit zkušební komisi, protože sama budu jejím členem. No, příznějme si, že moje slovo moc velkou váhu asi mít nebude, přece jen ale, kdybych usoudila, že s někým bychom si na jevišti mohli jen vzájemně překážet, budu snad moci využít práva veta. Nechtěla bych ale někomu zkazit kariéru svou svéhlavostí – skoro všichni kdo tam přijdou, se budou snažit prorazit na světlo právě tak, jak jsem to kdysi, vlastně ne tak dávno, chtěla já. Když jsme skoro před dvěma a půl roky začali zkoušet *My Fair Lady*, i když jsem byla Elizou Doolittle v záloze, měla jsem vedle té zástupkyně Elizy v tom muzikálu i malé role, spíš roličky, v komparzu, třeba jako služka nebo dáma při dostizích, a tak podobně. Náš producent i režisér na tomhle oba trvali. Ty role se také musely zkoušet, i když mě přítom neslo vědomí, že jednoho dne ... A ten vysněný den „D“ se opravdu dostavil! Bylo to ve Woolongongu, když Wendy Seymour najednou ztratila hlas. To se stává všem zpěvákům, čas od času, i když lady

Bracknellová by to jistě nepříznivě okomentovala tím, že to zavání nedbalostí, nebo tak nějak. O Wendy se ale vědělo, že se jí tohle stává snad o něco častěji než jiným hercům. Lidé kolem, kteří ji znali, mi říkali, buď připravena, buď připravena, Wendy ten její hlas jednoho dne zradí!‘ A zradil ji, vůbec se na něj nehněvám, je to můj malý drahoušek, ten její perfidní hlásek! Hvězdné konstelace mi vůbec ten týden přály – stalo se, že Jonelle Mathews, která s Wendy alternovala, také nebyla k dispozici – nacházela se totiž kdesi v Evropě, na druhém konci světa. Takže jsem toho večera a ještě i těch několik příštích, hrála Elizy já. A měla jsem náramný úspěch u diváků. Takový, že o tom vyšly články v novinách, byla jsem pozvaná na ranní televizní show, pročež o tom přivolat Jonelle z Evropy se už nikdo ani nezmiňoval. Ona se tam někde ve Španělsku brzy nato stejně vdala za nějakého bohatého fotbalistu a divadla pak už úplně zanechala. Když jsem tohle všechno ráno vykládala v jeho ateliéru Dominikovi, kterému jsem slíbila, že ho odvezu do města ke konkursům, při nichž on měl také být, řekl:

„Tohle se stává. Dokonce i v Hollywoodu. Hádám, že je hezká a že ten její fotbalista je o nějaký ten pátek mladší než ona. Že má hodně moc tetování, a že spolu chodí na býčí zápasy.“

„Přesně tak. Ani se nebudu ptát, jak to víš. Životní zkušenosti?“

„Jak ses ale zbavila té Wendy Seymour? Arzenik?“

„Ta za nějaký čas odpadla přirozeným způsobem. Když jsme odehráli ty větší štace, Melbourne, Sydney a podobně, přišly na řadu ty menší, jako právě ten Woolongong, a to jí začal ten hlas zlobit častěji. To už jsem hrála ve všech představeních původně určených pro Jonelle a přibývala mi ta, co měla dělat Wendy. Začínala jsem mít větší úspěchy než ona, a jí to neuniklo. Nakonec přišla sama za Brandonem, že jí byla nabídnuta role v Mamma Mia, jestli by ji pustil ze smlouvy. Samozřejmě, že jí moc nepřemlouval a jeho obchodní společníci také ne. Vlastně měl myslím tehdy táta už jen jednoho společníka, Grigorije Rodiona, toho Thajce, Purnamu Somsaka, už předtím vyplatil.“

„A dostala jsi ty někoho na záskok?“

„To víš, že dostala, Corinne Hardwick. Zahrála si ale jen pár odpoledních představení, chudák holka. Já jsem se své těžce dobyté role jen tak vzdát nehodlala a hlas se mě držel jak klíště. Nepojedeme už?“

„Počkej ještě vteřinku.“

Na rozmalovaný obraz, na němž byl na temném pozadí veliký černý čtverec nesoucí uvnitř kruhovitou abstraktní malbu, mírně nakloněný a nořící se jedním svým úhlem do převážně světle zelené roviny pod ním, zamířil Dominik velkým plochým paletovým malířským nožem. Ten předtím už měl namočený do převážně černé barvy a nyní jej držel v jedné ruce, zatímco pod ukazováčkem té druhé jej měl ohnutý tak, že jsem se bála, že tenká ocel, dozajista křehká, by mohla přitom prasknout. Nepraskla a Dominik přimhouřenýma očima odhadující, kam má asi obsah svého takto improvizovaného praku vypálit, tak náhle učinil. Barva se rozprskla na obraze a začala pomalu stékat dolů. Malíř rychle pozvedl celý obraz a naklonil jej na jednu, potom i na druhou stranu, přičemž neustále měnil úhel sklonu. Když části barvy stekly do pozice, která mu vyhovovala, položil obraz naplocho na stůl. Vzal si jiný nůž, menší, namočil jej párkrát do jiných barev, které měl na paletě a cvrnkl menší množství barvy do několika jiných míst. Také do místa, kde se nacházela ta největší louže rozlité tmavé barvy, aby této se dostalo větší struktury. Ještě po celém díle přešel několikrát zrakem a vypadal spokojeně. Celá akce netrvala snad ani tři minuty. Paletu dal do lednice, kterou tam má v tomto podnebí asi pro tento účel, ale také pro z Česka dovezené pivo, omyl si v umyvadle ruce od akrylových barev, které se dají poměrně snadno smýt vodou a mýdlem, svlékl si zástěru a pověsil ji na hák na stěně. Potom už jsme mohli jít k mému autu.

Do sálu kulturního domu jsme dorazili za několik minut a usadili jsme se ve čtvrté řadě – na tom trval Brandon, který tento fetiš jistě pochytil od britských režisérů, i když podle Vala ten je spíš mezinárodně rozšířený a vyskytuje se i u režisérů v Česku. Zeptala jsem se na tohle také Dominika a i on mi to potvrdil. Všichni si budeme psát poznámky, kromě Dominika, který si nedělá nároky na to být v tomto klání rozhodčím a rád to nechal na nás, na odbornících, jak se vyjádřil. Ovšem, co by se stalo, kdyby došlo k tomu, že my čtyři bychom měli hlasovat o některém z uchazečů a bylo by to dva ku dvěma hlasům? Počítal by se Brandonův hlas dvakrát? Nebo bychom šli za Dominikem? Na konci dne uvidíme a uslyšíme celkem čtrnáct uchazečů. Na zítřek jich máme naplánováno patnáct, na středu také patnáct, na čtvrtek už jen pět. Celkem čtyřicet devět lidí, z nichž pár se jich nejspíš nedostaví, jak už tomu bývá. Rolí, o něž se budou ucházet, je celkem sedm. Takže každý z nich bude mít šanci jedna ku sedmi. Není příliš pravděpodobné, že by se ještě

někdo nový přihlásil, protože Elwood už stránku s konkursem zlikvidoval.

Po Brandonově pravé ruce seděla Patsy Sherburne, starší dáma, která si získala velmi dobré jméno jako režisérka a která se ke konci kariéry prosadila i jako producentka. Nevím, jestli jí táta něco platí, nebo jestli to pro něho dělá zdarma, snad mi to Brandon poví. V každém případě se dalo vycítit, že si Brandon pomoci Patsy váží. Mne si posadil po své levé straně, vedle mne seděl Val, Dominik na opačné straně pětičlenného panelu. Před každým z nás ležel nový čistý blok papírů na poznámky spolu s tužkou, o což se postaral Elwood.

Hned první z uchazečů o roli Jacka nebo Algernona mi připadal povědomý. Já jemu také, protože na mne lehce kývl a usmál se. Vzpomněla jsem si, že jsme se potkali hned u několika konkursů, jméno jsem si ale nepamatovala, pokud jsem jej kdy znala. Ukázalo se nyní, že dotyčný se jmenuje Gilbert O'Sullivan, nebo si spíš tak říká, to jméno vypadá trochu příliš vyumělkované, nejspíš aby zaujalo producenty muzikálů. Po malé chvíli jsem ale začala tušit, že si to jméno bych si zapamatovat měla, což asi nebude těžké. Už podle toho, jak na sebe Brandon s Patsy hleděli, mi bylo jasné, že Gilbert bude přinejmenším na kratším seznamu a třeba bude i na konci týdne, kdy hodláme vyhlásit výsledky, oslavovat.

Toto se opakovalo ráno ještě pětkrát. Na začátku vždycky krátký pohovor, Brandon chtěl vědět, co herec či herečka před námi stojící už má za sebou, Potom je často nechal krátce něco improvizovat, načež přišla některá ze scén naší hry. Text si mohli stáhnout z webové stránky a natisknout, což většina z nich zřejmě udělala. Pokud šlo o dialogy, text, na který měli reagovat jim předčítal Elwood, který tak prokazuje až překvapivou všestrannost. Všem uchazečům bylo dáno na srozuměnou, že někteří z nich budou možná ještě přijít ke druhému kolu konkursu, pravděpodobně ve čtvrtek nebo v pátek. Všem bylo také řečeno, že zkoušet se bude zde, s čímž nikdo problém neměl, jak se aspoň zdá. Nedivím se, už jen to snadné parkování! Kandidáti byli propuštěni s těmi třemi vždy a všude stejně se opakujícími slovy 'Dáme vám vědět', která jsem slyšávala tolik často. Odpoledne nás čeká něco podobného, tentokráte s osmi lidmi, pokud se všichni dostaví. Šli jsme do kavárny naproti přes ulici něco zakousnout a popít. Brandon otevřel konverzaci.

„Aby bylo jasno, co chci teď slyšet je, jak vám tu chutná kafe, nebo co jste dělali v neděli. Co jste viděli a slyšeli dneska ráno, si nechte

pro sebe, hlavně, a to důrazně opakuji, hlavně si udělejte o tom poznámky, pokud jste tak ještě neučinili.“

Následkem toho jsme se všichni věnovali jídlu a pití, s konverzací rázu společenského. Toho času nebylo zas tak moc – za chvíli jsme museli stejně jít. První z odpoledních uchazeček už na nás čekala, když jsme se vrátili do sálu. Ukázala se být solidní, nic skvělého, Cecílii jsem v ní ale rozhodně neviděla. Po ní přišla jiná, řekla bych, že o něco lepší. Patsy i Brandonovi se Rose Eryn zřejmě líbila, já jsem si ji pořád ještě neuměla tak docela představit jako malou Cecilku, s níž se budu kamarádit, potom hádat, a nakonec zase spolčovat v projevu ženské solidarity. Už když jsem viděla jméno dalšího uchazeče, jímž byl Vaughn Platt, byla jsem si skoro jistá, že ho musím znát z našeho sydneysekého domu. O pár let starší než já, příjemný kluk, vyšší postavy, myslím, že studoval herectví na sydneyseké škole dramatických umění, bere divadlo vážně. A byl to on! Tehdy jsme se s Vaughnem většinou jen mýjeli, teď jsem ale byla ráda, že vidím známou tvář. On asi také, dal to jasně najevo. Brandon se mne zeptal, jestli Vaughna znám, řekla jsem mu, že ano a odkud. Už to, že po víc než třech letech byl stále ‘in business’, poukazovalo na to, že přes své poměrné mládí bude asi dobrý a už i trochu zkušený. Což se také ukázalo. Myslela jsem si, že je tu dobrá šance, že se budeme s Vaughnem vídat často.

Katherina Tamsyn, kterou přivezla její maminka, se vskutku ukázala být pohlednou mladou dívenkou a hned jakmile ze sebe shodila počáteční nervozitu, aby se ponořila do dialogu s Algernonem, kterého jí přihrával Elwood, věděla jsem, že tu máme naši malou Cecilku! Nebo aspoň její alternativu.

ALGERNON:

Jack ať se zlobí, jak chce, to je jedno. Na ničem mi nezáleží, jen na vás. Cecílie, miluji vás. Vezmete si mne, že ano?

CECÍLIE:

Ale ty hlupáčku! Samozřejmě, že si tě vezmu. Vždyť už jsme zasnoubeni po tři měsíce.

ALGERNON:

Po tři měsíce?

CECÍLIE:

Ano, přesně tři měsíce tomu budou ve čtvrtek.

ALGERNON:

Jak k tomu zasnoubení došlo?

CECÍLIE:

Inu, od té chvíle, kdy se nám drahý strýček Jack poprvé svěřil s tím, že má mladšího bratra, který je hříšný a prostopášný, jsme ovšem se slečnou Prismovou o ničem jiném nemluvíly než o tobě. A o kom se mluvívá, nedaleko bývá, jak by ona řekla. A když se o někom takhle mluví, stane se atraktivním. Člověk prostě cítí, že na něm musí přece jen být něco. Asi to ode mne bylo hloupé, ale já jsem se do tebe zamilovala, Erneste.

ALGERNON:

Miláčku! Jak a kdy ale došlo k tomu našemu zasnoubení?

CECÍLIE:

Letos, na svatého Valentýna, čtrnáctého února. Byla jsem celá nešťastná z toho, že o mně vůbec nevíš, byla jsem ale rozhodnutá s tím něco udělat, takže po dlouhém boji sama se sebou, jsem se rozhodla tě vyslyšet zde, pod tímto milým starým stromem. Den nato jsem si koupila tenhle prstýnek ve tvém jméně, a tenhle náramek, v podobě mašličky, symbolu to věčné lásky, který budu neustále nosit, jak jsem ti slíbila.

ALGERNON:

Ten, že jsem ti dal? Je hezký, vid' že ano?

CECÍLIE:

Samozřejmě. Máš přece náramný vkus, Erneste. Tímto také vzdycky omlouvám to tvé nezdárné počínání v životě. A tady v téhle krabici mám uloženy všechny tvé drahé dopisy.

Katherina žvatlala jako zamilovaná dívenka, ale rozumět jí přitom bylo dobře, musí mít za sebou dobré školení, bylo to všechno tak, jak to má být, rozkošné, naivní mladičké stvořeníčko. Takže jsem byla ráda, že se Val ve hře kromě členství v této porotě nijak neangážuje. Nejspíš bych uschla žárlivostí!

Kupodivu se dostavili všichni ohlášení, což se moc často nestává. Většinou se někdo omluví, nebo i prostě nepřijde. Na konci dne jsme všichni měli popsané stránky v našich blocích týkající se čtrnácti herců a hereček, které jsme viděli. Vykřičníky jsem, měla celkem u asi pěti z nich, takže budoucí soubor už se mi skoro začínal rýsovat. Ovšem, nemám potuchy o tom, jak to vidí moji společníci. Ani kdo před nás předstoupí zítra. Kdosi mi jednou vyprávěl, jak tomu bylo,



když byl vybrán do poroty při jakémsi soudním případě. Prý také mimo místnost poroty, kde je soudní zřízenec uzamkl, její členové dbali pokynů soudce, a o případu se zásadně mezi sebou ne bavili, i když by k tomu byli měli hodně příležitostí. Teď jsem se všimla, že moji společníci v konkursové komisi se chovají přesně stejně a že poctivě dodržují zásady, která nám Brandon vytyčil. To zahrnuje i mého manžela. Výsledek byl, že nepadlo mezi námi ani slovo o tom, co jsme za celý den viděli a slyšeli. Potlačila jsem tedy také, musím doznat, že s nemalými potížemi, své přirozené pudy a o konkursu jsem se vůbec nezmněla.

V úterý to bylo podobné. Jedna z kandidátek se nedostavila, takže jsme měli na ten den stejný počet jako v pondělí – celkem čtrnáct lidí. A výsledek byl, že jsem měla ve svém bloku vykřičníky u dalších čtyřech z nich. Takže nevím, co budu dělat, jestli mezi těmi středečními a čtvrtečními celkem dvaceti, kteří nám ještě zbývají, budou nějací opravdu dobří. To ale budu řešit, až a jestli k tomu dojde.

Když jsme ve čtvrtek kolem poledne skončili a Kasper Fingal, který se uchází o roli reverenda Chasublea, si vyslechl to svoje ‘Dáme vám vědět’, bylo mi celkem jasné, že všech těch sedm rolí obsadíme, a to bez větších problémů. A navíc, obsadíme je dobře, což také byla první slova Patsy Sherburne, která až doposud byla velice zdrženlivá. Spolu s Elwoodem, kterého bude zapotřebí k tomu spojit se ještě s několika kandidáty, jsme si šli sednout do naší oblíbené kavárny – padl sice návrh jít do hostince, to ale Brandon okamžitě zavrhl. Pokušení by bylo velké dát si pivo, aspoň v některých případech, a my musíme jednat zodpovědně. To znamená nad šálkem kávy. Do hospody že můžeme jít až potom.

Brandon se rozhodl předkládat nám postavy hry v obráceném pořadí, než jak se objevují v seznamu osob na začátku hry. Takže první přišla na řadu slečna Prismová. Měli jsme celkem čtyři uchazečky a z nich podle mne jasně vynikala Judi Desiree, statná padesátice, která má za sebou řadu podobných rolí, v Brisbane i v Sydney, kde hrála asi patnáct let. Její postava ke konci hry má klíčový monolog, o který si jí Brandon žekl:

Slečna Prismová: Propadám se hanbou, lady Bracknellová, musím se ale přiznat, že nevím. Kéž bych mohla vědět! Holá fakta tohoto případu jsou takováto: Onoho rána, o němž se zmiňujete, dne, který navždy zůstane vryt do mé paměti, jsem se jako obvykle vydala vzít dítě v kočárku na procházku. Měla jsem sebou také

poněkud starou, ale prostornou příruční brašnu, do níž jsem hodlala uložit rukopis literárního díla, které jsem napsala v oněch pro mne vzácných chvílích volna. Ve chvíli roztržitosti, kterou si nikdy neodpustím, jsem uložila rukopis do kočárku a dítě do příruční brašny.

Judi pronesla svůj monolog naprosto suverénně a s patřičnou dávkou patosu, přesně tak, jak si to hra vyžaduje. Jiný monolog o kousek dále, když je jí předložena taška, v níž byl Jack nalezen, také zvládla dobře:

PRISMOVÁ: (S klidem.) Vypadá, jako by byla moje. Ovšem, tady je ta rýha, kterou utrpěla, když se převrátil omnibus v Gover Street, v době, kdy jsem bývala mladší a šťastnější. Tady je na podšívce skvrna, která vznikla po výbuchu lahve lihuprostého nápoje, to byla nehoda, k níž došlo v Leamingtonu. A tady, na zámku, jsou mé iniciály. Úplně jsem zapoměla, že jsem si je tam kdysi, v záchvatu marnotratnosti, nechala vyrýt. Ne, nemám sebemenší pochybnosti o tom, že tohle je ta moje brašna. Jsem nesmírně potěšena tím, že mi byla tak nečekaně navracena. Bylo to krajně nepříjemné, muset se po celá ta léta bez ní obejít.

Brandon nejprve ukázal na Patsy, aby se k tomu vyjádřila.

„Jednoznačně Judi Desiree. Neřekla jsem vám o tom nic, abyste nebyli případně zaujatí, ale pracovala jsem s ní párkrát v Sydney. Ona to ani nedala najevo, že se známe, proč asi?“

„Protože je to profesionálka?“

„Ano, Brandone. Tou je Judy až do morku kostí, jak by se asi vyjádřila ta její postava ve hře. Navíc by mohla hrát i lady Bracknellovou, kdybys ty onemocněl. Doporučuji.“

Němě jsem přikývla, totéž Val i Dominik. Brandon se ještě pro jistotu zeptal:

„To zní rozumně, jakkoliv nemám v úmyslu onemocnět. Přece jen, slovy lady Bracknellové – Nemoc jakéhokoli druhu by se neměla podporovat. Naší přední povinností v životě je být zdrav. – Mám o tom dát hlasovat, či to není potřeba? Nikdo se nehlásí? Elwoode, mohl bys prosím tě zavolat Judy s tou dobrou zprávou? A poslat esemesku těm ostatním třem s tou špatnou? No a teď tu máme roli Cecílie Cardewové.“

„Můžu, Brandone,“ ozvala se znovu Patsy. „Tady se musíš rozhodnout, jakým směrem se dáš. Chceš-li mít slušnou profesionální úroveň zaručenou, potom je tu Dina Solène. S ní jsem

sice nepracovala, ale vidím, co vidím. Ovšem, jestli je v tobě tak trochu zašitý gambler, můžeš vzít Katherinu Tamsyn. Ta je mladičká, nezkušená, má ale právě to kouzlo mládí, které se prostě jen tak zahrát nedá. Jak říkám, je to na tobě.“

„Já jsem přesně takhle uvažoval a Patsy, jsem tím gamblerem!“
Nemohla jsem odolat a přidala jsem se:

„Ber ji, táto, ber! Mně se s ní bude hrát dobře, to už cítím. Vyjádřím to slovy mé postavy:

„Něco mí říká, že z nás budou náramné přítelkyně. Už teď se mi tolik líbí, že to ani nedokážu slovy vyjádřit. První dojmy, které o lidech mívám, mě přitom nikdy neklamou.“

Val i Dominik mi zatleskali, Patsy se přidala, potom ale řekla.

„Brandone, mohl by sis také nechat zadní vrátka otevřená – řečeno opět slovy slečny Prismové – a najmout obě tyto dámy. Můžeš je nechat alternovat a Dinu bys mohl užít i jako Gvendolínu, v případě nutnosti, nebo i jako slečnu Prismovou. Dala by se jistě nalíčit jako starší a roli by zvládla. Mohla by také hrát služku ve druhé části, když se prostírá stůl.“

„Tak o tomhle bych vás asi měl všechny nechat hlasovat. Dina nebo Katherina, Vale?“

„Dina.“

„Sáro?“

„Katherina.“

„Patsy?“

„Dina.“

„Já jsem pro Katherinu. Dominiku, nevyhneš se tomu, budeš muset podat svůj rozhodující hlas. Dina nebo Katherina?“

„Ta mladší, Katherina.“

„Povíš nám proč?“

„Jistě. Viníkem jsou ty vilné pohledy starého dědka, jímž bezpochyby jsem, a jímž se musí dostávat patřičného cíle. A mně podobných budeš mít v obecnstvu asi hodně, hádám. Což ze mne sice činí voyera, zároveň mi ale poskytuje rozhřešení.“

„Pane Klimte, vaše logika je odzbrojující a skláním se před vámi!“
prohlásila se strojenou vážností Patsy.

Brandon dal instrukce Elwinovi, který pooděšel, aby šťastné výherkyni, či spíš její mamince, zavolal. A také Dině, že bychom ji brali jako náhradnici pro ženské role. Potom pokračoval.

„Následující dvě ženské role jsou již obsazeny, role sluhů bych zatím ještě nechal stranou, takže přejdeme na kanovníka Chasublea.

Máme tu pět jmen. Anders Ludovic, Evander Gaubert, Casper Fingal, Codie Mead nebo Izaäk Duško?“

„Casper Fingal,“ řekla jsem tiše, když se chvíli nikdo nehlásil.

„Proč myslíš?“ chtěl vědět Brandon.

„Připadá mi takový nej... když já nevím, jestli má být ten kanovník důstojný, možná, že spíš ne, on je to vlastně v podstatě šejdíř, třeba když tam mluví o tom svém kázání o symbolice many v poušti, jak to se dá přizpůsobit téměř ke každé příležitosti, že jej proslovil při dožínkách, křtinách, biřmování, u příležitostí radostných i smutných. No a Casper to podle mne podal tak, že je to hochštaplerství tam pod tím textem schované.“

„Také bych řekla,“ ozvala se Patsy. Val mlčel. Brandon prohlásil.,

„Je to myslím mezi ním a Codie Meadem. Hlasujeme?“

„Pat?“

„Casper.“

„Sára?“

„Casper.“

„Dál už jít nemusíme, jsem také pro něho. Komu dáme roli Merrimana? Může ji mít jeden z těch, co se hlásili na kanovníka Chasublea.“

„Mně by tam nejlépe seděl Evander,“ řekla Patsy.

„Mně také,“ souhlasil Brandon. „Má někdo nějaký jiný návrh? Nikdo neměl.“

Elwoode, zavolej prosím Casperovi, že může hrát kanovníka Chasublea a Evanderovi, že mu nabízíme roli Jackova sluhy Merrimana. S případným záskokem kanovníka nebo Lanea.“ Elwood poodešel stranou, Brandon pokračoval.

„Takže nám zbývají ti dva protagonisté. A Algernonův sluha Lane. Tady nebude výběr snadný, na těch rolích hra dost stojí. Naštěstí máme z čeho vybírat. Já si to představuji takhle. Vybral bych dva nejlepší pro Jacka a Algernona a navíc třetího, který by uměl obě role, normálně ale by hrál sluhu Lanea, nalíčený jako trochu starší. Co tomu říkáte?“

„To není špatné,“ řekla Patsy.

„A ušetřily by se peníze za gáži,“ mínil Dominik.

„Takže to zkusíme?“ Brandon vytrhl pět listů z bloku, který měl před sebou a rozdal nám je. „V tom případě vás požádám, abyste napsali každý dvě jména z těch, co tu máme, je jich požehnaně. Spočítal to někdo?“

„Ano, řekla jsem. Je jich dvaadvacet.“

Všichni jsem tak učinili, trvalo to pár minut, než se listy dostaly do rukou Brandonových. Ten je rozložil po stole do řady před sebe a pokynul Valovi a mně, abychom si přitáhli židle a sedli si vedle něho. Přelétla jsem zrakem lístky.

„Alwin Masterton je tu třikrát, Igor Volkoff a Vaughn Platt dvakrát, Kieran Travers, Basil Madison a Gilbert O’Sullivan po jednom,“ oznámila jsem. Brandon opsal jména na jiný kus papíru, vzal si zbývající lísky, přeložil je a vsunul do svého sešitu. Papír nám ukázal.

„Tady máme jména našich šesti laureátů. Až Elwood skončí tento hovor, dostane se mu dalšího úkolu. Zavolá těm šesti a domluví se s nimi na zítřek. Nejlépe dopoledne, co myslíte? A řeknu mu, aby každému z nich pověděl, že mají šanci jedna ku dvěma dostat jednu z rolí. To jim dodá křídla, aby sem určitě doletěli.“



15. Andělé

Do hospody jsme nakonec nešli, nikomu se už moc nechtělo. Pivo bylo doma lahvové a ve velkém množství, o což se postaral už dříve Dominik. Samozřejmě, že objednal české, prý je nejlepší, tu věc tam podle něho prakticky vynalezli! Chutnalo nám rozhodně lépe, než to včerejší irské ginness, dokonce i Elwoodovi. A večeri jsme si nechali poslat z čínské restaurace. Nebylo ani nutné o tom hlasovat.

„Připadám si, jako nějaká andělská bytost, když tlumočím lidem kladné výsledky konkursu,“ prohlásil Elwood.

„Andělé jsou přece všude kolem nás,“ ozvala se Patsy, která přijala naše pozvání a přespí dnes večer v našem domě. Odpověděl jí Val.

„Před časem jsem si jen tak ze zvědavosti „nagoogloval“ anglicky slovo angels. Dostal jsem přibližně 1.9 miliard odkazů, jak si vzpomínám. Dnes by jich asi bylo víc. Samozřejmě, že hodně z nich se týkalo nějaké pop music group, o níž před několika lety nikdo nic nevěděl a na kterou si nikdo za pár let už nikdo nevzpomene. Andělé, ti praví, tu ale byli vždycky a navždycky tu zůstanou.“

„Ty ses tímto tématem hodně zabýval, vid’,“ řekla jsem mu. Co kdybys nám o tom něco pověděl, jako jsi mi už tolikrát řekl spoustu

věcí, o nichž jsem dřív nevěděla. Kdo, či snad co, jsou vlastně tihle andělé?“

„Tak dobře, proč ne? V Bibli se se užívá několik výrazů, které všechny znamenají totéž. Nejčastěji to je malach Elohim, jindy malach Adonai, což obojí značí posel Boží. Něco, jako právě dnes Elwood přinášející některým lidem dobré zprávy. Někdy se také píše benai Elohim, synové Boží. Snad každé náboženství má někde v nějaké formě anděly, a to včetně náboženství zvaného UFO. Je dosti podivné, že na úplném začátku Starého zákona o andělech žádná zmínka není; tu první nalezneme až v souvislosti s Hagar, Abrahámovy konkubíny.“



Obraz, na němž je Abraháмова konkubína a otrokyně mé jmenovkyně Sáry, Hagar s malým Išmaelem, jsem skoro okamžitě našla a promítla jej na naši velkou televizní obrazovku, kterou mám přes wi-fi propojenou se svým laptopem.

Val si mezitím vyhledával na tom svém vhodné citáty, aby nám je mohl přečíst.

„Také mohl toho anděla udělat malíř trochu viditelnějšího!“ poznamenala k tomu Patsy.

„Oni přece moc viditelní být nechtějí,“ řekl Brandon.

„To je pravda,“ usmál se Val. Přečetl pasáž z Bible, které se zatím dopátral:

„U pramene vody v poušti, u onoho pramene při cestě do Šuru, ji našel Hospodinův anděl.

Řekl: „Hagar, Sarajina otrokyně, odkud jsi přišla? Kam jdeš?“

Odpověděla: „Utíkám od své paní Saraj.“

Hospodinův anděl jí řekl: „Vrať se ke své paní a pokoř se pod její ruku.“

Hospodinův anděl jí řekl: „Nesmírně rozmnožím tvé símě. Bude ho tolik, že nepůjde sečíst.“

Hospodinův anděl jí řekl:

„Hle, jsi těhotná a porodíš syna.

Dáš mu jméno Izmael, Bůh slyší,

neboť Hospodin slyšel tvé trápení.

„Tohle je vlastně poprvé, kdy v Bibli na scénu přichází anděl. Potom už se na ní objevuje mnohem častěji. Ve Starém zákoně se nachází zmínka o andělech 108-krát, V Novém zákoně 175-krát, v celé Bibli tedy celkem 283-krát.“

„Snad jsi to nepočítal?“ ozval se Dominik.

„Ne, o to se postarali jiní a já jsem si to kdesi našel, doufám, že je to správně. V každém případě je těch zmínek o andělech myslím trochu příliš mnoho, než abychom je jen tak ignorovali. Což ale velká část současného světa s úspěchem dělá. Andělovým posláním tady zjevně bylo zabývat se záležitostí Abrahámovy nelegitimního syna, ale teprve když si promluvil s Išmaelovou budoucí matkou Hagar, otrokyní jeho ženy Saraj, aby ji přiměl k tomu vrátit se ke své paní, zašel také za samotným patriarchou. Brzy nato následuje scéna, v níž tři muži-andělé navštíví Abraháma. Tím andělem v první knize Bible nekončí, protože potom se dostaneme k místu, kde se popisuje oběť, kterou se chystal učinit Abrahám, Genesis 22:9-12:

Když přišli na místo, jež mu Bůh určil, Abraham tam postavil oltář a narovnal dřevo. Pak svázal svého syna Izáka a položil ho na dřevo na oltáři. Abraham vztáhl ruku a vzal nůž, aby svého syna podřízl.

Vtom na něj z nebe zavolal Hospodinův anděl: „Abrahame! Abrahame!“

„Zde jsem,“ odpověděl.

„Nevtahuj ruku na chlapce!“ řekl on. „Nic mu nedělej! Už jsem poznal, že jsi bohobojný – vždyť jsi kvůli mně neušetřil svého syna, svého jediného.“

Na obrazovku jsem promítla známý Caravaggiův obraz.



„Drastické,“ poznamenal nato Dominik.

„Mně tahle pasáž v Bibli vždycky dost vadila,“ ozvala se Patsy.

„Nejste sama,“ odpověděl Val. „Přiznám se, že i já s tím mívám docela problém. Možná, že by to mohlo být tím, že žádný z nás nejsme Židé.“

„Myslíte? Že by přece jen pomáhalo při studiu kabaly, kdyby člověk tím Židem byl?“

„Třeba ale tím Židem jsi,“ oznámil Dominik. „Tvoje prababička z matčiny strany se přece jmenovala původně Ladendorf. To by z tebe mohlo krásně udělat aspoň osminkového žida.“

„A našeho případného potomka Žida šestnáctinkového?“ zasmála jsem se.

„A co když i ty máš nějaké ty židovské předky? Ty má přece kdekdo.“ nedal si ještě pokoj Dominik.

„Ti moji jsou ryzí Australané, s irskými kořeny. Tohle si ověřil právě tamhle ten tvůj syn!“

„Nemyslíte, že tohle by stačilo?“ zastavil nás Val. „Zpátky k Abrahámovi a k té jeho zamýšlené oběti syna. Kdykoliv čtu tuto pasáž, nemohu se ubránit silnému mražení v zádech. Jistě, je to zkouška a asi ta nejtěžší zkouška jakou si Bůh mohl vymyslet, ale tím, jak Abrahám jedná, si mě osobně příliš nezískává. Pro Žida by nejspíš

bylo rouháním pochybovat o této kruté demonstraci neochvějné víry v Boha, jako nehebrejce mě to ale nijak zvlášť nepřesvědčuje, spíš odpuzuje, k tomu se musím přiznat. Jenže, v Bibli je to tak. Pro mne přesto otázkou zůstává, kdyby byl Abrahám řekl něco jako 'tak s tímhle na mne Panebože nechod', takovou věc já neudělám', zda by to nebyl Stvořitel právě tak ocenil... Podle kabalistické tradice byl ale Abrahám prvním člověkem, jemuž se dostalo daru kabaly, i když jiní tvrdí, že jejím prvním příjemcem byl samotný Adam. Abrahámovi se údajně dostalo kabaly od andělů a byl to právě anděl, který ho zastavil, když se chystal svého syna obětovat. Takže se znovu musíme ptát: kdo jsou vlastně andělé?“

„Není snad těch andělů víc druhů?“

„Ano, Brandone. Zdá se, že se andělé, aspoň do značné míry, specializují. Někteří se snad zabývají pouze přírodními úkazy, jako třeba tvorbou dešťových mraků, sopečnou činností a tak podobně. Jiní mají mít na starosti rostliny, zvířata. Jsou zde také úkoly a povinnosti permanentního charakteru, jimiž může být ochrana nějaké sféry, dohled nad určitou částí rostlinné či živočišné říše, nad jistým druhem zvířat, rostlin a minerálů atp., což vše by nejspíš bylo úkolem andělů nižších hodností. Podle všeho panuje ve světě andělů velice složitá a přísná hierarchie.

„A co strážní andělé?“

„Ovšem, Patsy, máme zde proslulé strážné anděly! Pověsti o nich a o tom, jak zakročili, nejčastěji v různých pro člověka nebezpečných situacích, je tolik a táhnoucích se hluboko do minulosti, že je prostě nelze ignorovat. To, že aspoň někteří z andělů se starají jen o nás a o naše bezpečí, snad také o náš duchovní vývoj, se zdá být rozumně přijatelné. Možná, že každý máme svého strážného anděla, přiděleného jen nám a od dětství jen námi se zabývajícího, snad i na plný úvazek!“

„V tohle jsem vždycky věřila!“

„Já také,“ přidala jsem se k Patsy. Ta ještě pokračovala.

„Lidí, kteří věří v anděly, musí být moc. Sama k nim patřím už od malička, a nejen proto, že by mi to byl řekl farář v kostele. Měla jsem a pořád mám prostě takový pocit.“

Slova se znovu ujal Val.

„Mnozí z lidí, kteří mají nějaké psychické či mediální schopnosti tvrdí, že je buď učily, nebo nějakým způsobem na ně dohlížely bytosti, které nejsou z tohoto světa. Někteří z mých psychologických kolegů nicméně prohlašují, že to, čemu říkáme 'andělé', jsou ve

skutečnosti aspekty naší osobnosti, které jsou součástí našeho vyššího já.“

„Jak to vidíš ty, cizí bytosti nebo aspekty osobnosti?“

„Brandone, když mě zaženeš takhle do kouta, přiznám se, věřím spíš v ty bytosti z jiného světa. To, že všechno máme jen v mysli, mi prostě nesedí. Už třeba proto, že jsou tu lidé, kteří jsou pevně přesvědčeni, že se s andělem setkali, a to v hmotném těle, na tomto světě. Ostatně, podobná setkání jsou právě popisována v Bibli, na příklad případ, kdy tři muži navštívili Abraháma a on je ve svém táboře hostil – tady jej máme – Genesis 18:6-8:

Abraham odspěchal do stanu za Sárrou a řekl: „Rychle vezmi tři míry jemné mouky, zadělej těsto a upeč chleba!“

Odběhl ke stádu, vzal pěkné útlé tele a dal je služebníkovi, který je odspěchal připravit.

Potom vzal maslo, mléko a dobytče, které připravil, a položil to před ně. Sám pak stál u nich pod stromem, zatímco jedli.

Tato pasáž je přímo nabitá klíči nebo vodítky, které nám ukazují, jak by se to s těmi anděly mohlo mít. ‘Muži’ se chovají docela lidsky, jedí pečené tele a chléb, nejspíš i vedou všeobecnou konverzaci, onen proslulý ‘small talk’, s Abrahámem. Jsou to tedy buď lidé z masa a kostí, kteří jsou andělskými bytostmi ovládány, nebo mají tu moc se v lidi podle potřeby proměnit. Případně to může být iluze, Abrahám je ale přesvědčen o tom, že jedná se skutečnými muži. Má k tomu přece dost a dost času, aby si je dobře prohlédl, musí se nejprve porazit tele, připravit je, také upéct chléb, tohle přece muselo trvat celé hodiny! A on přitom nejspíš s nimi seděl a rozmlouval, zatímco o porážení a přípravu telete se asi starali jeho sluhové.

Sára nám tu našla Rembrandtův obraz, na němž máme tři muže – anděly. Malíř, který byl silně přemýšlivým typem a nad tímto obrazem jistě musel také dost uvažovat, to rozřešil tím, že jednomu z nich namaloval křídla, ale tak, aby z Abrahamova úhlu pohledu ta křídla nebyla příliš nápadná. Ti druzí dva ale žádná viditelná křídla na zádech nemají. Nejspíš se baví nejprve všeobecně, běží tu taková ta normální společenská konverzace, jenže nelze pořád obcházet kolem toho, s čím andělé skutečně přišli.“

„Oznámit Abrahámovi, že Sára bude mít dítě.“

„Ano, Brandone. Ale potom, když jim to oběma řeknou, následuje snad to nejlepší vodítko k vysvětlení záhady andělů a toho, jak se to má s tou jejich specializací.“



Tři muži hned po jídle vyrazí směrem k Sodomě. Abrahám jde s nimi, po chvíli se ale dá do řeči s Hospodinem — opět předpokládáme, že se tak děje za pomoci tlumočníka, jednoho z andělů. Debata je o tom, zda má Hospodin zničit Sodomu, či zda deset spravedlivých by stačilo k tomu, aby město od zkázy ušetřil. Mezitím muži pokračují na cestě k Sodomě.

(Genesis 19:1) Večer dorazili ti dva andělé do Sodomy. Lot seděl v sodomské bráně, a jakmile je spatřil, vstal a šel jim naproti. Poklonil se tváří k zemi.

Teď už tu máme zcela jasně psáno, že dva andělé a už ne muži, dorazili do města. Kam se poděl ten třetí?“

„Byl to přece ten posel, ne? S Abrahámem se dohodli, tedy nedohodli, tak odešel, odletěl...“ ozval se Elwood.

„To je jediné logické vysvětlení, že ano? Poté kdy se rozhovor Hospodinův s Abrahámem jeho prostřednictvím skončil, a osud Sodomy byl zpečetěný, už ho tu nebylo zapotřebí. Takže se mohl vrátit tam, odkud přišel, protože byl božím poslem, tlumočníkem, což bylo jeho funkcí, jeho specializací. Čím ale byli ti druzí dva muži-andělé?“

„Byli to andělé zkázy?“ To byl Brandon, můj otec. Tvářil se přitom, jako by mu náhle došlo něco, čemu třeba i dlouhá léta nerozuměl. Val na to reagoval:

„Přesně tak. Ti dva andělé byli prostě na Zemi vysláni s tím jediným úkolem, a sice aby zničili hříšnou Sodomu. Což nás ale přivádí k jiné otázce – jsou všichni andělé dobří? Co myslíte?“

„Někteří třeba nejsou. Nebo třeba nejsou z našeho hlediska, podle toho, na čí jsou straně. Mohou být prostě jako vojáci, kteří půjdou tam, kam jsou posláni, a na nic se neptají.“

„Přesně tak, táto, částečnou odpověď nalezneme již v tom předchozím textu; andělé, kteří se zúčastní zkázy Sodomy i Gomory, se zpočátku chovají jako normální hosté, takže musejí nutně být přinejmenším neutrálními mocnostmi. Tedy snad něco jako jednotky OSN, které jsou vyslány někam, kde jsou nějaké vážné problémy, aby tam udržovaly příměří. Což se ovšem může v krajním případě rozrůst, vznikne nějaká hádka či šarvátka a výsledkem může také být i pořádná zkáza. Pokud v průběhu akce přijde někdo o život, není to ovšem chyba těch jednotek, ty činily jen to, co jim bylo nařízeno. Je třeba si také uvědomit, že pokud tu jsou andělé, kteří mají nějak na starosti přírodní jevy, tak i ti by nám mohli připadat při nejmenším jako nevlídní, ne-li přímo nepřátelští. Takový sopečný výbuch, zemětřesení, tsunami, nebo zlý tajfun, to všechno přece může zabít hodně lidí.“

„Zmínil jste se prve o UFO. Co si o tom myslíte?“

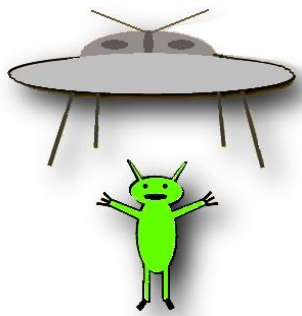
„Ano Patsy. Sáro, promítni tam tu moji kresbu, prosím.“

Na obrazovku jsem promítla kresbu zeleného ufona, kterou kdysi udělal a dal mi můj manžel. Mám ji moc ráda, takže jsem okamžitě věděla, kde ji mám hledat. Je krásně jednoduchá a myslím, že se všem také líbila. Val na ni ukázal.

„Viděl někdo z vás UFO? Ne ovšem takové, jaké jsem kdysi v žertu nakreslil, ale něco, co vás prostě naplnilo pocitem tajemného světa, o něž jste se nějak otřeli?“

Nejprve Brandon, potom o něco váhavěji Dominik zvedli ruce. Val se usmál.

„Já se k vám přidám, ale také si s tím nejsem tak úplně jistý. To už asi nemůže



být skoro nikdo.“ Brandon, který prve zvedl ruku jako první, ale prohlásil:

„Tak to já si s tím jistý jsem. Dokonce jsem si udělal krátké video toho, co bylo na obloze. Bylo to ve Stratfordu, asi před pěti lety. Mám k tomu i svědky, bylo nás tehdy několik, co jsme se na ten úkaz společně dívali. Podívám se po něm a někdy ti ho ukážu.“

„Hádám, že ale nemáš nic konkrétního, na co by dalo sáhnout, kromě toho videa?“

„Ne to nemám, jen to video. A moc jasné není. Pro mne to ale důkaz je, protože jsem to všechno viděl na vlastní oči. Jako vědecký důkaz by to ale asi neplatilo.“

„V dnešní době už určitě ne, ve Photoshopu se dají dělat divy, o jakých se nikomu ještě nedávno nesnilo a různých podvrhů je všude spousta. Otázka zní: Jsme na jiném poli reality, nebo nejsme? Nemá se to s UFO podobně, jako s těmi anděly? Mohli bychom se tu o UFO bavit hodiny a asi by to nikam nevedlo, pokud bychom neměli mezi námi někoho, kdo měl tu tak zvanou ‘zkušenost třetího druhu’, což se ujalo podle názvu toho filmu. Nebo kdo byl přímo unesen nějakými bytostmi, které by do takové definice zapadaly. Nebo by aspoň byl o realitě takového únosu skálopevně přesvědčený.“

„O tom přece už je spousta knih.“

Ano Patsy, a proto bych se tímto tématem zabývat příliš nechtěl – každý si o tom může něco přečíst. Když si zajdete v Arden do některého z antikvariátů, najdete tam nejspíš aspoň tucet knížek na toto téma. Rád bych jen řekl, co si o tom myslím — že totiž co je z Bible i odjinud známo jako andělé, by mohlo docela dobře být i manifestací stejných či podobných sil. Přibývá neustále lidí, kteří tvrdí, že se setkali s mimo-pozemšťany, že byli jimi uneseni a podrobeni různým laboratorním testům atp. Sám jsem kdysi měl podobný sen, který byl nesmírně živý a který se velice moc podobal tomu, co bývá popisováno jako reálná událost. Takže nevím, možné je obojí.“

„Také jsem měla podobný sen,“ ozvala jsem se. „Tohle je snad poprvé, kdy se o tom zmiňuji před někým jiným než před Valem.“ Ten přikývl.

„Ano, lidé se s takovými věcmi často tají, podobně jako s tzv. zážitkem blízké smrti, nebo s OBE, out of body experience, výlety z těla. O těchto věcech se mluví málo, protože lidé většinou nevěří, že by je ti, jímž by to třeba chtěli říct, brali vážně. Tak raději mlčí. Ti, kteří o tom pověděli různým výzkumníkům tohoto fenoménu, a

jejichž případy byly podrobněji zkoumány, se zdají být pevně přesvědčeni o tom, že se jim to skutečně stalo. Přečetl jsem slušné množství knih o UFO a jsem si prakticky jistý tím, že tyto fenomény existují, nevěřím ale, že by se jednalo o nějaké návštěvníky z hvězd. Spíš si myslím, že zde na Zemi bylo něco takového odjakživa; pouze to, jak tyto jevy lidé vnímají, se mění a to podle toho jaké je jejich náboženské přesvědčení, celkový psychologický stav, i stav kolektivního nevědomí lidstva.

To už z tebe mluví psycholog,“ řekl Brandon.

„Ano. Jungovský psycholog. Jung se sám hodně zabýval otázkou UFO, hlavně ke konci svého života. Vidí to hlavně také jako výtvar naší mysli.“

„A co takové video? Ty přece za jeho času ještě nebyly a kameru, aby mohl udělat obrázky, měl právě u sebe málokdo. Dnes máme jinou technologii, kdekdo má tablety a může fotit skoro okamžitě cokoliv.“

„Jistě Brandone, na tom ale, v jaké v jaké historické době k tomu jevu, který někdo pozoruje a na tom, jakého stupně vývoje dosáhla technologie, hrozně moc záleží. Tak někdo v dávné minulosti mohl být svědkem přistání kočáru s okřídlenými koňmi, jiní o nějaké to století později uvidí vzdušný koráb, další jsou svědky přistání balónu, vzducholodi, či v dnešní době, létajícího talíře. Setkají se přitom s bytostmi oblečenými podle módy té které doby nebo, v našich časech, v nějakých těch lesklých stříbrných skafandrech. Případně uvidí zelené mužíčky. Podstatné je, že ti návštěvníci přicházejí odkudsi shora a že zanechávají patřičný dojem.“

Zajímavé podle mne je to, že také tady se dají rozlišit různé způsoby chování těchto tvorů, nebo snad snových postav, prostě toho, co tu s námi má nějaký kontakt. Když totiž člověk pročítá stránky a stránky knih, v nichž lidé popisují, jak byli těmito návštěvníky uneseni, setká se s celou škálou reakcí a výkladů. Někteří trvají na tom, že tito „ufoni“ nejsou nijak nebezpeční, že naopak se lidem snaží pomoci. Takový pocit jsem měl i já, v tom svém snu. Že to, co dělají — typicky na lidech provádějí různé laboratorní testy a lékařské prohlídky — činí pouze pro dobro toho člověka, případně veškerého lidstva a pro jeho budoucnost atp. Jsou zde ale jiní lidé, a není jich málo, kteří i když popisují velmi podobné situace, mají na to naprosto odlišný názor. Tvrdí třeba, že tyto bytosti se k nim chovaly vyhýbavě, případně i výhružně, že prohlídky, které na nich prováděly, byly nepříjemné a bolestivé a celkový zážitek považují za

negativní, dokonce i hrozivý. Pokud přijmeme to, že přistávající UFO a andělé navštěvující či unášející lidi jsou v zásadě jen variacemi toho stejného fenoménu, podobá se to celkem dosti tomu, co je popsáno v Bibli o návštěvnících, kteří přišli k Abrahámovi. Když čteme pozorně, i zde nacházíme dva póly, kladný a záporný. Tři muži-andělé na jednu stranu přinesli dobrou zprávu o tom, že se jejich hostitel stane do roka otcem dítěte, z něhož vzejde celý národ. Na druhou stranu, ti dva z nich, kteří potom přišli za Lotem, aby následně zničili Sodomu, se docela jistě nechovali jako nějací mírumilovní holoubci.

„Není už na čase jít spát?“ zeptala jsem se svého neunavitelného životního druha.

Ano, máš pravdu, asi je. Nemám to ale rád, když se debata či snad přednáška, nějak neuzavře. Dnes možná s tím, že andělské bytosti bychom mohli nejlépe definovat jako božské síly neboli rámě Boží, které zůstává vždy a za jakýchkoliv okolností naprosto loajální. Jejich reason d'etre se zdá být pomáhat lidstvu v jeho vývoji, možná ale, že mají i jiné úkoly, o nichž toho moc nevíme.“

„A není nám souzeno vědět?“ nechal se slyšet Brandon.

„A asi opravdu není. Snad až v nějaké pozdější fázi duchovního vývoje lidstva.“

„Takže, uznáte, že je docela dobře možné, že naši strážní andělé se kolem nás vyskytují? Že třeba jsou tu a poslouchají nás, baví se spolu o nás?“

„Nevím, Patsy. Rozhodně bych to ale nevylučoval.“

„Copak si asi o nás říkají?“

„Proč ti lidé nejdou už raději spát!“

To jsem místo Vala odpověděla já.



16. Druhý konkurs

Elwoodovi se podařilo dojednat druhý konkurs hned na druhý den, na pátek v 11 hodin dopoledne. Jak Brandon předpokládal, když naši vybraní kandidáti uslyšeli, že ze šesti pozvaných, třem se jim dostane angažmá, nebyl problém je sem dostat. Všem aktérům, kromě těch úspěšných, jimž se později dostalo privilegia osobního telefonního hovoru s Brandonem, poslal Elwood esemesku s poděkováním za účast a litujeme, že...

Dominik se ráno ještě odsunul do svého ateliéru, kam jsem za ním zašla poté, kdy jsem usmažila skoro kilo slaniny a nasázela na pánev aspoň deset vajec, což představovalo normu pro mé strážníky. Dominika ráno krmit netřeba, protože jí v ten čas jen ovoce a nějaké ořechy. Ocenil ale to, že jsem mu přinesla čerstvou kávu z kávovaru. Zeptal se.

„Co andělé? Myslíš, že nás dovedou ke správným rozhodnutím při tom konkursu?“

„Doufám, doufám. Nebude to snadné vybírání.“

„Co ty si o tom myslíš?“

„Tohle bude klíčové k úspěchu hry, či neúspěchu.“

„Souhlasím. Myslíš, že jsme těch šest vybrali dobře?“

„Řekla bych, že ano. Dokonce si myslím, že vím, kteří tři to asi budou, co role dostanou.“

„A kdo to bude?“

„To ti nepovím. Mohlo by to ovlivnit výsledek, kdyby mělo dojít zase k hlasování.“

„To máš pravdu, raději nic neříkej.“

„Půjdeme?“

„Jen mě, prosím tě, nech dopít tu kávu.“

Všech šest laureátů, jak jim Brandon s oblibou říká, se dostavilo. Docházka vůbec byla dobrá – k první fázi konkursů se nedostavili jen dva z celkových asi padesáti. Také si ale pamatuji, že ke konkursům jsem vždycky chodila, že jsem nešla jen jednou, a to jsem opravdu měla dost zlou chřipku. Patsy už tam také seděla; odvezl ji Brandon. Zjistila jsem, jak k ní táta přišel – ona studovala režii na NIDA, stejné škole, kde on studoval herectví. Kdoví, jestli spolu dokonce něco neměli, ale nemyslím si, to by se tam nějak projevovalo. Oni si jednoduše váží jeden druhého. Přátelství mezi mužem a ženou je přece možné, i když někteří tomu nevěří. Dominik a já, nebo Elwood a já, jsme přece také přáteli, i když někdy je oba přistihnu při tom, jak se mi dívají na prsa, zejména když mám na sobě jen těsné tričko a jsem bez podprsenky. I když bych zrovna neřekla, že by toho tam bylo hodně ke koukání...

Jediné rekvizity, které na jevišti stály, byly jednoduchý stůl a dvě židle. Brandon vysvětlil na jeviště nastoupivším pánům, že se bude jednat o role Jacka a Aldernona, že dva z nich dostanou tyto role, třetí vybraný potom bude náhradníkem pro obě role, bude ale regulérně hrát sluhu Lanea. Že nyní si chce vyzkoušet některé kombinace. Začínat budou Alwin, jako Jack a Gilbert, jako Algernon. Text mohou oba mít v ruce.

JACK:

Já přece Gvendolínu miluju. Přijel jsem jen z toho důvodu, abych ji požádal o ruku.

ALGERNON:

Myslel jsem, že jsi přijel se trochu povyrazit ... Tohle bych spíš nazval obchodní záležitostí.

JACK:

Nemáš v sobě sebemenší smysl pro romantiku!

ALGERNON:

Na žádosti o ruku nic romantického nevidím. Velmi romantické je být zamilovaný. Ale na skutečné nabídky k sňatku nic romantického neshledávám. Vždyť hrozí to, že by mohla být přijata. A nezřídka snad i bývá. A rázem nám tu vyprchá to nádherné vzrušující napětí. Základem romantického vztahu je přece právě ta nejistota. Pokud já se někdy ožením, určitě se pokusím zapomenout na to, že jsem ženatý.

JACK:

Tak o tom nepochybuji, můj milý Algy. Rozvodové soudy byly zřízeny právě pro lidi s takto neobvykle utvořenou pamětí.

ALGERNON:

O tom nemá význam se dohadovat. Rozvody jsou požehnáním shůry. (JACK natáhne ruku po okurkovém sendviči. ALGERNON ho zastaví.) Prosím, nedotýkej se okurkových sendvičů. Ty byly speciálně připraveny pro tetu Augustu. (Vezme si jeden a sní jej.)

JACK:

Vždyť ty neděláš nic jiného, než že je jíš!

ALGERNON:

To je něco úplně jiného. Je to moje teta. (Sáhne po talířku.) Vezmi si tyhle chlebičky s máslem. Ty jsou pro Gvendolínu. Gvendolína přímo zbožňuje chlebičky s máslem.

JACK:

(přejde ke stolku a nabídne si) A ty chlebičky s máslem jsou vskutku výtečné!

ALGERNON:

Nuže, můj nejdražší příteli, to ještě neznamená, že je musíš hned sníst všechny. Chováš se, jako bys s ní už byl ženatý. Ještě sis ji ale nevzal – a podle všeho si ji nikdy ani nevezmeš.

JACK:

Proč mi tohle proboha říkáš?

ALGERNON:

Za prvé, dívky si nikdy neberou muže, s nimiž flirtují. Prostě si nemyslí, že by to bylo na místě.

JACK:

To je přece hloupost!

ALGERNON:

Není. To je svatá pravda. To vysvětluje, proč člověk všude kolem sebe vidí hordy starých mládenců. No a za druhé, já to nedovolím.

JACK:

Cože nedovolíš?!

ALGERNON:

Můj milý příteli, Guendolína je přece moje přímá sestřenice. A mé svolení nedostaneš dřív, dokud mi nevysvětlíš, co máš s Cecílií. (Zazvoní.)

„Výborně, to prozatím stačí,“ zastavil je Brandon. „Teď bych prosil ještě jednou to stejné, ale ty role si prohodte.“

Alwin a Gilbert zahráli totéž. Vyznělo to myslím lépe, zejména Gilbertovi to lépe sedělo, a to jsem si také poznamenala. Ostatní členové poroty si rovněž pilně psali poznámky. Na jeviště přišli Vaughn a Kieran, ti pokračovali ve čtení textu, který jsem pro ně předem měla natištěný. Ve všech případech až doposud, v tom byla už docela hezká dávka hraní, aspoň s jednou gestikulující rukou, zatímco v té druhé drželi text.

JACK:

S Cecílií? Proboha Algy, s jakou Cecílií? Já ti nerozumím. Já žádnou Cecílii neznám.

(Vejde LANE.)

ALGERNON:

Přineste mi to cigaretové pouzdro, které pan Worthing nechal v kuřáckém salonku, když tu u nás posledně večerel.

LANE:

Jak si přejete, pane.

(LANE odejde.)

JACK:

Takže, po celou tu dobu jsi měl to moje cigaretové pouzdro ty? Měl jsi mi o tom říct. Psal jsem kvůli tomu zoufalé dopisy Scotland Yardu. Málem už jsem nabídl vysokou odměnu.

ALGERNON:

No, odměna, ta by se mi hodila. Jsem víc na dně, než kdykoliv jindy.

JACK:

Nemělo by význam nabízet vysokou odměnu teď, když už se ta věc našla.

(Vstoupí LANE s cigaretovým pouzdem na tácku. Algernon si je okamžitě vezme. LANE odejde.)

ALGERNON:

To od tebe hezké není, Erneste, to mi tedy promiň. (Otevře pouzdro a prohlíží si jej.) Stejně na tom teď už nezáleží, protože jak se tak dívám na to věnování uvnitř, vidím, že ta věc ti vlastně nepatří.

JACK:

Jistěže mi patří. (Přejde k němu.) Viděl jsi ji u mne už stokrát, a nemáš ani sebemenší právo k tomu číst, co je vyryto uvnitř. Opravdový džentlmen si nečte v soukromých cigaretových pouzdrech.

ALGERNON:

Á! Takže teď tu máme přísná a pevná pravidla o tom, co se smí a co nesmí číst. Víc než polovina moderní kultury stojí na tom, co člověk číst nemá.

JACK:

Toho jsem si plně vědom, avšak o moderní kultuře se bavit nehodlám. O takových věcech by se soukromé hovory jednoduše vést neměly. Chci prostě zpátky své cigaretové pouzdro.

ALGERNON:

Jistě, ale tohle tvé cigaretové pouzdro není. Toto cigaretové pouzdro je dárek od kohosi jménem Cecílie, a ty jsi popřel, že bys znal někoho tohoto jména.

JACK:

Tak dobře. Když už to musíš vědět, tak Cecílie je moje teta.

ALGERNON:

Tvoje teta!

JACK:

Tak. A je to moc milá stará dáma. Bydlí v Turnbridge Wells. A teď už mi vrať to pouzdro, Algy.

ALGERNON:

(odsune se na opačný okraj pohovky) Proč si ale říká malá Cecílka, když je to tvoje teta a bydlí v Turnbury Wells? (čte) Od milující malé Cecílky.

JACK:

(přejde k pohovce a klekne si na ni.) Můj drahý příteli, co na tomhle proboha vidíš? Některé tety vyrostou, jiné nevyrostou. To bychom přece jen měli nechat na samotných tetách, aby si to pro sebe vyřešily. Ty si zřejmě myslíš, že každá teta by měla vypadat přesně tak, jako ta tvoje teta. To je hloupost! Pro Krista pána, vrať už mi to pouzdro.

(Chodí za ALGERNONEM po pokoji.)

ALGERNON:

Tak dobře. Proč tě ale tvoje teta nazývá svým strýčkem? „Od milující malé Cecílky s láskou drahému strýčkovi Jackovi“. Uznávám sice, že teta může být vzrůstu nevelkého, proč by ale teta,

ať už dosáhla jakékoli tělesné výšky, měla zvát vlastního synovce svým strýčkem, tohle mi jaksi nesedí. Navíc, ty se nejmenuješ Jack; jsi přece Ernest.

JACK:

Nejsem Ernest, jsem Jack.

Brandon je v tomto místě opět zastavil a také i je požádal, aby si role prohodili. Případalo mi, že poprvé to vyznělo o trochu lépe. Třetí dvojice, Basil s Igorem potom nahradila Vaughna a Kierana. Igor ale role Jacka i Algernona znal z paměti, hrál ve hře kdysi, prý ještě jako amatér.

ALGERNON:

Mně jsi vždycky říkal, že jsi Ernest. Vždycky jsem tě každému představoval jako Ernesta. Slyšíš na jméno Ernest. Na Ernesta i vypadáš. Jsi tím nejseriózněji vyhlížejícím člověkem, jakého jsem kdy potkal. Bylo by absurdní tvrdit, že nejsi Ernestem a tím, co toto jméno v našem anglickém jazyce značí, vážným, seriózním, upřímným, poctivým člověkem. Máš to tak i na navštívenkách. Vida, zde jednu mám. (vytahuje ji z pouzdra) „Pan Ernest Worthing, B. 4, The Albany“. Tu si ponechám jako důkaz, že se jmenuješ Ernest, pro případ, že bys to náhodou chtěl někdy popírat, ať už přede mnou, před Gwendolínou, nebo před kýmkoli jiným.

(Zastrčí navštívenku do kapsy.)

JACK:

Tak dobře. V Londýně se jmenuji Ernest, na venkově jsem Jack, a to cigaretové pouzdro jsem dostal darem na venkově.

ALGERNON:

Ano, to by ale pořád nevysvětlovalo, proč tě tvoje nevzrostlá teta Cecilka, která žije v Turnbridge Wells, nazývá drahým strýčkem. No tak, vzmuž se kamaráde, přiznej se rovnou, ta věc stejně musí přijít ven.

JACK:

Milý Algy, teď mluvíš jako zubař. Je impertinentní mluvit jako zubař, když zubařem nejsi. Vytváříš tím falešný dojem.

ALGERNON:

Tohle právě zubaři vždycky dělají. No tak, už to všechno vyklop! Abys věděl, já jsem tě vždycky podezíral z toho, že potají jsi oddaným bunberistou, teď jsem si tím ale už docela jistý.

JACK:

Bunberistou? Co proboha je podle tebe bunberista?

ALGERNON:

Význam tohoto jedinečného výrazu ti odhalím, až když mi laskavě povíš, proč jsi ve městě Ernest a na venkově Jack.

JACK:

Nejdřív mi vrať to pouzdro.

ALGERNON:

Tady ho máš. (podá mu cigaretové pouzdro) Tak a ven s tím vysvětlením a prosím, vynasnaž se, aby znělo hodně nepravděpodobně. (Posadí se na pohovku.)

JACK:

Můj drahý příteli, obávám se, že na mém vysvětlení nic nepravděpodobného neshledáš. Je totiž naprosto triviální. Starý pan Cardew, který mne jako malého chlapce adoptoval, mne ustanovil ve své závěti poručníkem své vnučky, slečny Cecílie Cardewové. Cecílie, která mne nazývá strýčkem, protože si mne váží a to z důvodů, jaké ty nikdy pochopit nemůžeš, žije na mém venkovském sídle, pod dohledem znamenité vychovatelky, slečny Prismové.

A znovu prohoz rolí. Napsala jsem si potom, že Igor mi připadal v obou rolích nejlepší ze všech. A nebylo tomu tak jenom proto, že už role znal a text v ruce mít nemusel. Nevím, co si myslí ti druzí, mně to ale je celkem jasné. Nastal čas k menšímu oddechu. Brandon poslal Elwooda, aby objednal a rovnou zaplatil z vedlejší kavárničky celkem dvanáct kelímků s kávou. Polovinu z nich černé, druhou půlku s mlékem. Bez cukru, ten ať nějaký přinesou, také ať k tomu přidají nějaké sušenky. Nápoje tu byly do deseti minut. Káva a sušenky zkonsumovány, mohlo se pokračovat. Všech šest laureátů dostalo za úkol přečíst nebo říci následující Algernonův krátký monolog:

ALGERNON:

To právě nemám v sebemenším úmyslu. Za prvé, večeřel jsem tam v pondělí a večeřet jednou týdně u příbuzných je zcela postačující. Za druhé, kdykoli tam večeřím, chovají se ke mně vždycky jako k členovi rodiny, a teta buď ke mně neposadí žádnou ženu, nebo hned dvě. Za třetí, vím docela přesně, koho by vedle mne posadila dnes večer. Mary Farquharovou, která pokaždé flirtuje jen se svým manželem naproti přes stůl. To není moc příjemné. Vlastně to není ani trochu slušné ... a takovéto způsoby se šíří kolem nás jako neštovice. To, kolik žen v Londýně flirtuje se svými vlastními manžely, je už přímo skandální. Vypadá to, jakoby si ti lidé prali vlastní prádlo na veřejnosti. Teď když vím, že jsi praktikující

bunberista, rád bych si ale s tebou o bunberismu pohovořil. Chtěl bych ti vyložit pravidla.

Šest pánů se vystříдалo na jevišti. Nejlepší mi připadal být opět Igor, po něm Vaughn a Gilbert, v tom pořadí. Přišla řada na poslední test, a sice Jackův monolog, který se pro tentokrát sestával ze dvou částí v závěrečném dějství:

JACK:

Obávám se, že o tom lze stěží pochybovat. Dnes odpoledne, zatímco jsem se kvůli jisté intimní záležitosti vyskytoval v Londýně, vetřel se do mého domu pod záminkou, že je mým bratrem. Jak mi také oznámil můj komorník, pod přijatým jménem vypil celou láhev Perrier-Jouetu ročník 89, vína, které jsem měl pečlivě uschované pouze pro sebe. V nechutném podvodném jednání pokračoval v průběhu odpoledne, kdy dokázal poplést hlavu mé jediné schovance. Pozval se potom sám k čaji, přičemž zhltl veškeré vdolky, které byly na stole. Jeho chování je o to bezcitnější, poněvadž si byl po celou tu dobu naprosto vědom toho, že nemám žádného bratra, že žádného bratra jsem nikdy neměl, a že nemám v nejmenším úmyslu si v budoucnu jakéhokoli bratra pořizovat. Přesně takto jsem ho o tom včera odpoledne informoval.

A ten druhý monolog:

JACK:

Algyho starší bratr! Takže mám přece jen bratra. Věděl jsem, že mám bratra! Vždycky jsem říkal, že mám bratra! Cecilie, jak jsi vůbec mohla kdy pochybovat o tom, že mám bratra? (Uchopí ALGERNONA za ruku.) Doktore Chasuble, tohle je můj nešťastný bratr. Slečno Prismová, můj nešťastný bratr. Gvendolíno, můj nešťastný bratr. Algy, ty mladej mizero, teď už se ke mně budeš muset chovat s větší úctou, rozumíš mi? V životě ses ke mně jako správný bratr nechoval.

Brandon všem zúčastněným poděkoval a řekl jim, že si mají své mobily nechat zapnuté, protože během několika hodin se dozvědí, jak dopadli. Odebrali se ke svým autům a my znovu do naší kavárny. Byly dvě hodiny odpoledne.

„Tak nás čekají těžká rozhodnutí,“ prohlásil Brandon, když jsme se usadili a objednali si.

„Já to vidím poměrně jasně,“ pověděl Dominik. Asi má pravdu, myslela jsem, neřekla jsem ale nic.

„Pobavíme se o tom trochu dřív, než budeme hlasovat?“ zeptal se Brandon.

„Promiň, ale já bych měla návrh,“ ozvala se Patsy. „Co kdybychom nejdřív vyloučili ty tři, a potom se rozhodli, kdo bude hrát co? Tuhle metodu jsem užila už víckrát a funguje dobře.“

„Já jsem pro,“ oznámil Val.

„Já také,“ přidala jsem se.

„To už máme tři.“

„Čtyři, Brandone.“

„Dobře Dominiku, tak tedy pět, jednohlasně, jako při volbách v Severní Koreji. Stejná metoda hlasování? Prostě napíšeme tři jména těch, kteří se podle nás nekvalifikují.“

Mezitím byla doručena káva nám všem, kromě Patsy, která si opět objednala a dostala bylinkový čaj, takže jsme se mohli k tomu odpovědnému úkolu posilnit. Napsala jsem: Basil, Kieran, a po nějakém tom váhání jsem přidala: Alwin. Brandon si vzal lístky, rozložil je před sebou. Po chvíli řekl:

„Kieran je tu pětkrát, Basil čtyřikrát, Alwin třikrát. Ještě to prosím zkontrolujte.“

Bylo to správně. Můj hlas tedy rozhodl o tom, že Alwin, který byl jednoznačným vítězem původního hlasování, tentokrát neuspěl. Už proto mám ráda divadlo. Vždycky má pro nás nachystáno nějaké to překvapeníčko, nikdy se nic nedá s jistotou předvídat. Naštěstí se naši k smrti odsouzení aktéři nikdy nedozvědí, co se dělo v síni poroty. Jejich kat táta Brandon si opět vzal slovo.

„Takže nám tu zbývají Gilbert, Vaughn a Igor. Jak ty role rozdělíme?“ Který z nich bude náhradníkem?“

„To by sis měl asi rozhodnout ty sám. My tě buď podpoříme, nebo vypískáme,“ zasmála se Patsy. Dominik se přidal,

„Myslím, že máte pravdu. Brandonovi jsme pomohli dostat se až sem, on je ale režisér a měl by si to rozhodnout sám.“

Brandon stále ještě vypadal trochu nejistě. Po chvíli se ale přece jen usmál.

„Říkal jsem se, že bych si třeba měl dát čas na rozmyšlenou. Ale ne, ty role by měly být rozdány dnes, ti lidé na to čekají u svých mobilů. Instinkt mi říká ... co?“

„Že Jacka Worthinga by měl hrát ... ? To byla Patsy.“

„Igor.“

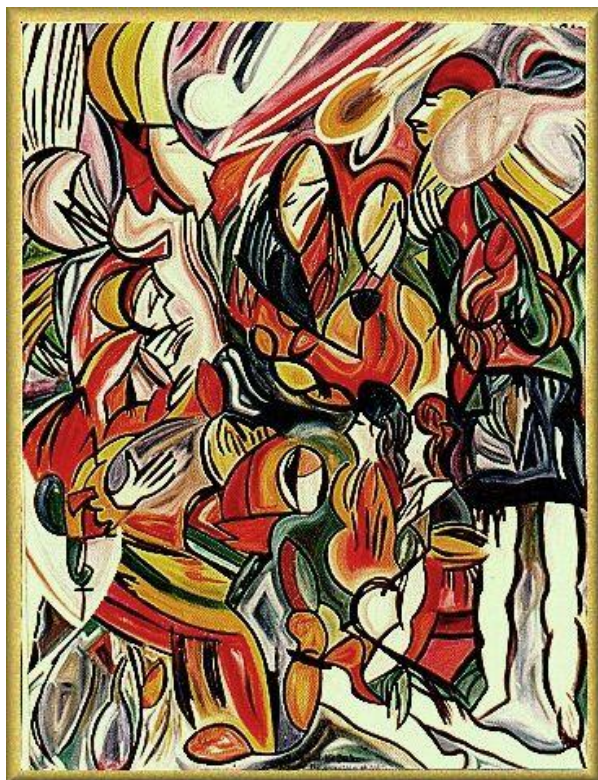
„Správně! A Algernona?“

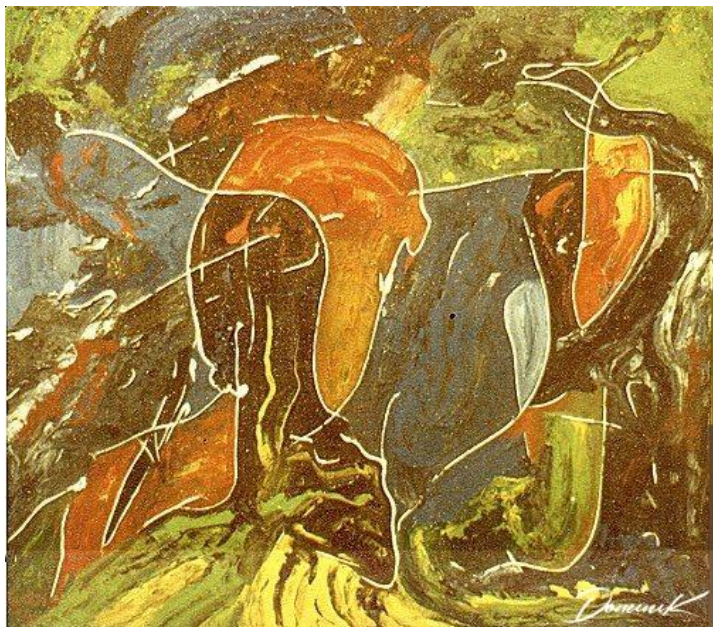
„Vaughn. A Gilbert si zahraje Lanea a bude náhradníkem. Elwoode, jdi jim to hned zavolat, než si to rozmyslím!“

„Nic si nerozmýšlej, není třeba. Je to podle mne správné rozhodnutí. Ty role jim budou sedět.“

„Věřím, že máš pravdu, Patsy. Ale asi máš. Režirovala jsi toho mnohem víc než já.“

Já jsem si také myslela, že to bylo správné rozhodnutí. S Igorem jako partnerem se mi bude hrát dobře, tím jsem si jista.





17. První zkouška

Na první zkoušku v pondělí v deset ráno jsme byli pozváni všichni a všichni jsme se také dostavili. Jak by ne, když od první zkoušky jsme také byli všichni už placeni. Kolik, to záleží na individuálních smlouvách, které Brandon úspěšným uchazečům nabídl a na nichž se spolu dohodli. Chtěli byste vědět kolik dostáváme, kolik mám já? To vám nepovím.

Igor, Casper a Gilbert se dopravili po svých z Brisbane, Judy a Evander ze Sunshine Coast, zatímco Vaughn Platt, kterého znám ze sydneyského domu a který až doposud většinou působil v Sydney, se hodlá aspoň prozatím, přestěhovat sem, do Arden. Brandon mu nabídl, že by společně s Elwoodem mohli oba bydlet v jeho novém bytě – do té doby, než ten se byt bude nacházet v jeho vlastnictví, zůstane Vaughn u nás. Jedná se ale jen o několik dní, jak tvrdí Brandon; jeho právnická firma ho prý ujistila, že k převodu majetku má dojít už ve středu. Zatím nevím, odkud přijela Katherina Tamsyn, která tu opět byla s matkou.

Brandon nechal nás osm nastoupit na jeviště a přečetl naše jména spolu s rolemi, které budeme hrát. Svoje jevištní jméno přitom zmínil jen tak jakoby mimochodem; je možné, že si toho někteří ani nevšimli. Sám zůstal v hledišti, kde už má ve čtvrté řadě pevně zakotvený svůj režisérský stolek. Jsem zvědava, jestli pod režisérem hodlá mít své pravé nebo jevištní jméno. To se uvidí.

John Worthing, J.P.: Igor Volkoff
Algernon Moncrieff: Vaughn Platt
Rev. Canon Chasuble, D.D.: Casper Fingal
Merriman: Evander Gaubert
Lane: Gilbert O'Sullivan
Lady Bracknellová: Lloyd Ecklestone
Gwendolína Fairfaxová: Sarah Cunnigham
Cecilie Cardewová: Katherina Tamsyn
Miss Prismová: Judi Desiree

Brandon nám představil Elwooda, jako svého osobního asistenta. Dominik nám potom oznámil, že nás všechny s případnými partnery zve na večeři, k níž by mělo dojít v pátek. Abychom se prý mohli lépe seznámit a uvolnit se. Došlo také na pár tváří, které i pro mne byly nové. Jako asistenta režie Brandon najal mladého muže jménem Carl Ramsey, který studoval na stejné univerzitě jako já, a který má už zkušenosti z několika brisbaneských produkcí. Ten také, když už budeme skutečně hrát, převezme roli inspicienta. Přítomen byl také vysoký silný čtyřicátník Angus Ardovini, který je velmi zkušeným jevištním mistrem. Hlavního osvětlovače s asistentem Brandon zatím ještě hledá. Jevištní techniky, jak se dnes říká politicky korektně kulisákům, nechá Anguse najmout až v čase blíže k prvnímu představení. Všichni jsme také ocenili, když náš režisér dokázal svůj úvodní motivační projev udržet v poměrně krátké formě. Popsal nám přitom, jak došlo k náhlému rozhodnutí hru uvést, a řekl nám, že už se pracuje na tom, co bude následovat – podle něho už je jistých několik jiných představení v Queenslandu, zatímco jeho agenti pracují na tom, aby se uskutečnilo turné po jižních státech, zahrnující nějaká představení, či dokonce sezóny v Sydney a Melbourne. To vše také hodně závisí na úspěchu našich představení v Brisbane, na něž se nyní musíme hlavně soustředit.

Tradiční ferman, jímž se obvykle vyhláší jména lidí a časy kdy mají být přítomni ke zkoušení, a který bývá nejčastěji v divadlech vylepený v šatnách, se vydávat nebude. Místo toho se Brandonův osobní asistent Elwood postará o to, aby byl rozvrh na příští den vždy

rozeslán všem zúčastněným esemeskami. Moderní technologie už zasáhla i zde. Pro dnešek se začne zkoušet jen první dějství, takže Casper, Evander, Judi a Katherina, kteří jsou na jevišti až od druhého jednání, mají volno a mohou buď jít domů, nebo zůstat, pokud si tak přejí. První tři jmenovaní se prozatím rozhodli zůstat a usadit se v sále, spolu s několika šťastlivci zvenčí, jimž Bethanie, ovládající vstup do sálu, povolila s Brandonovým svolením sledovat to, co bezpochyby vstoupí do dějin divadla v Austrálii. První zkoušku historicky prvního profesionálního divadelního souboru působícího v tomto malém městě. Katherina s maminkou se ale rozhodly odejít, pro mne neznámo kam.

Stůl a několik židlí představovaly nábytek v Algernonově přijímacím pokoji v Londýně. O tom, který z došlých předběžných návrhů bude přijat, se má rozhodnout dnes večer. Na scéně stál Gilbert jako Lane, s podnosem v ruce, zabývající se úpravou imaginárních sendvičů a čajového servisu na stole. Vstoupil Vaughn, jako Algernon.

ALGERNON:

Slyšel jste, co jsem hrál, Lane?

LANE:

Domníval jsem se, že naslouchat by nebylo zdvořilé, pane.

„Stop!“ zvolal Brandon. „Gilberte, chtěl bych v té větě trochu takové té podšité ironie. Lane je navenek servilní anglický butler, který se ale v zásadě cítí být povznesen nade vším, co jeho pán dělá.“

„Rozumím, pane,“ odtušil Gilbert právě takovým tónem, jakého si Brandon vyžadoval. Ten to také zjevně ocenil. Dominik, který seděl vedle mne, mi zašeptal do ucha: „tak nevím, jestli Gilbert není v téhle roli nevyužitý a jestli neměl hrát spíš Algernona.“

„Však ta příležitost přijde, jestli to ovšem má v karmě.“

„Vidíš, asi máš pravdu. Pořád ještě nejsem s tímhle buddhistickým, kabalistickým smýšlením pořádně sladěný. Ale pracuji na tom!“

ALGERNON:

To je jen k vaší škodě. Nehraji sice nijak precizně – hrát precizně dokáže kdekdo – zato ale s náramným zaujetím. Když hraji na piano, jde mi především o projev. Umění si šetřím pro život.

LANE:

Jistě, pane.

ALGERNON:

Pokud jde o věci praktického života, připravil jste okurkové sendviče pro lady Bracknellovou?

LANE:

Jistě, pane. (Podá ALGERNONOVI ták se sendviči.)

„Stop! Chtěl bych tam trochu víc samolibosti, když Algernon hovoří o své hře na klavír. On technicky hru zvládne, ale žádný umělec není, i když by jím rád byl. Je si toho vědom jen mlhavě. Projedte to ještě jednou od začátku.“

Projeli to ještě asi čtyřikrát, než byl pan režisér jakžtakž spokojen, i když zcela uspokojený stále ještě nevypadal. Pokynul ale, aby se šlo dál.

LANE:

Pan Ernest Worthing.

(Vstoupí JACK, LANE odejde.)

ALGERNON:

Jak se daří, milý Erneste? Copak tě ke mně přivádí?

JACK:

Ó, kratochvíle, kratochvíle! Co jiného může člověka vést kamkoliv? A ty Algy, už se zase cpeš!

ALGERNON:

(Upjatě.) Myslím, že ve vyšších společenských kruzích bývá zvykem požit něčeho lehčího kolem páté odpoledne. Kde jsi byl od minulého čtvrtka?

JACK:

(Usedne na pohovku.) Na venkově.

„Stop! Než půjdeme dál, snad by bylo nejlépe, kdybych vám trochu nastínil, co si myslím o těch vašich postavách. Hned z prvních slov v tomto dialogu s Algernonem bychom měli vycítit, že je Jack notorickým lhářem a že mu nelze věřit nic z toho, co nám, či jiným, bude vykládat. Tady tvrdí, že mu jde o čistě o zábavu, brzy z něho ale vyleze, že vlastně přijel proto, aby požádal Gwendolínu o ruku. Písmena J. P. za jeho jménem značí, že je také „Justice of the Peace“ neboli smírčí soudce, tedy člověk požívající ve společnosti té maximální důvěry. O to víc by měla vyniknout jeho neserióznost, neupřímnost, prostě pravý opak toho, co jméno Ernest, pod nímž je v Londýně znám, by mělo naznačovat.

Ostatní postavy hry nejsou o moc důvěryhodnější a na tom, že lidé se vydávají za někoho, kým nejsou, také stojí celá zápletkka hry. Každá postava hry něco předstírá. Když vezmeme Algernona, ten si

snad ani nemůže pomoci, je prostě tím, čemu se v té době říkalo „dandy“ a nijak se s tím svým bunberismem ani neskrývá, je na to hrdý a neustále se nám nějak předvádí.“

Scénu s těmito dvěma nechal režisér opakovat mnohokrát. Už jsem si myslela, že se na jeviště ani dnes nedostanu, když Brandon oznámil přestávku. Po ní si nasadil na hlavu okázalý klobouk, který kdesi sehnal a který vypadal na to, že by klidně mohl sedět na hlavě lady Bracknellové. Na jeviště pod tím kloboukem vyšel jako skutečná dáma z vysoké společnosti, drobnými krůčky, ale přitom důstojnost sama. Pár lidí v sále, kteří ještě nevěděli, že Lloyd Ecklestonee je náš režisér, kterého znali jako Brandona Cunninghama, hlasitě projevílo překvapení. Byla jsem jen zvědava, co Brandon udělá se svým hlasem, který je přirozeně dost hluboký a velice sonorní. Zvedl jej snad o půl oktávy; ty hloubky co v něm má, prostě vynechává. Celkový dojem je, že stojí před námi dáma s poněkud hlubším hlasem, takových žen ale znám hodně. Až bude mít na sobě ty správné šaty, divák, který nebude vědět, že tuto roli hraje muž, skoro určitě vůbec nic nepozná!

LADY BRACKNELLOVÁ:

Dobré odpoledne, milý Algernone. Věřím, že se chováš slušně, jak náleží.

ALGERNON:

Cítím se slušně, této Augusto.

LADY BRACKNELLOVÁ:

To není tak docela stejné. Ve skutečnosti se tyto dvě věci navzájem spíš vylučují. (Všimne si Jacka a ledově se mu ukloní.)

ALGERNON:

(Ke GVENDOLÍNĚ.) Zdalipak ty nejsi elegantní!

GVENDOLÍNA:

Jsem přece vždycky elegantní! Není-liž tomu tak, pane Worthingu?

JACK:

Jste obraz dokonalosti, slečno Fairfaxová.

GVENDOLÍNA:

Ó, doufám, že tak tomu není. To by nepřipouštělo možnost dalšího zdokonalení a já se hodlám ještě zdokonalovat v mnoha směrech.

(GVENDOLÍNA s JACKEM se spolu usadí v rohu pokoje.)

LADY BRACKNELLOVÁ:

Omlouvám se za naše zpoždění, Algernone, musela jsem se ale aspoň stavít u lady Harburyové. Od smrti jejího ubohého manžela jsem u ní nebyla. Nikdy bych nevěřila, že by taková tragédie mohla ženu natolik změnit – vypadá aspoň o dvacet let mladší. A teď bych si dala šálek čaje a také jeden z těch delikátních okurkových sendvičů, cos mi slíbil.

Algernon se vykroučí z pozvání k večeři tím, že musí jít navštívit svého imaginárního nemocného přítele Bunberého. Dívala jsem se na Dominika přítom, když Brandon pronášel tento monolog:

LADY BRACKNELLOVÁ:



Víš, Algernone, já se domnívám, že je na čase, aby se pan Bunbury rozhodl, jestli má zůstat naživu, či zda by snad neměl umřít. Potáčet se takhle mezi životem a smrtí je k ničemu. Také neschvaluji tuhle moderní účast s údělem nemocných lidí. Považuji to za morbidní. Nemoc jakéhokoli druhu by se neměla podporovat. Naší přední povinností v životě je být zdravý. Tohle pořád říkám tvému ubohému strýci, ale nezdá se, že by tomu věnoval příliš pozornosti – na tom, že by se jeho zdraví zlepšovalo, to rozhodně vidět není. Bylo by ale záhodno, kdybys na pana Bunburyho zapůsobil v tom

směru, aby k případnému zhoršení jeho stavu nedošlo tuto sobotu, protože spoléhám na tebe, že mi zařídíš hudební pořad. Je to můj poslední letošní večírek a bylo by dobré, kdyby to trochu povzbudilo lidi k hovoru. To je důležité zejména takto ke konci sezóny, kdy všichni už prakticky řekli všechno, co vědí, což ve většině případů není příliš mnoho.

Na mém tchánovi bylo vidět, jak se obdivuje výkonu mého otce. Řekl mi později:

„Víš, Sáro, už kvůli tomu tvému tátovi bude stát zato, jít na tuhle hru. A lidé přijdou, o to se nebojím!“

No, jen nebuď příliš optimistický, říkala jsem si pro sebe, nejsi ve střední Evropě, tady jsme v Austrálii.

Chvíli nato přišla na řadu moje scéna s Jackem.

JACK:

(Nervózně.) Slečno Fairfaxová, od okamžiku, kdy jsem vás poprvé potkal, jsem se vám obdivoval, víc než kterékoli jiné dívce ... kterou jsem poznal od té chvíle ... kdy jsem poznal vás.

GVENDOLÍNA:

Jistě, jsem si toho plně vědoma. A často jsem si přála, abyste to na veřejnosti dával víc najevo. Vaší osobou jsem vždy byla fascinována, a to neodolatelným způsobem. Nebyl jste mi zdaleka lhostejný dokonce ani předtím, než jsme se poznali.

(JACK na ni hledí v úžasu.)

Žijeme, jak jste si pane Worthingu doufám už povšiml, ve věku ideálů. Tuto skutečnost nám neustále připomínají veškeré nákladnější měsíční časopisy, proniklo to už i na venkovské kazatelny, jak jsem se doslechla; a tím mým ideálem povždy bylo milovat někoho jménem Ernest. To jméno ve mně budí představu upřímnosti, solidnosti, vážnosti. Když se Algernon poprvé přede mnou zmínil o tom, že má přítele jménem Ernest, bylo mi jasné, že se do vás musím zamilovat.

JACK:

Vy mne opravdu milujete, Gvendolíno?

GVENDOLÍNA:

Vášnivě!

JACK:

Má nejdražší, ani nevíš, jak jsem šťastný!

GVENDOLÍNA:

Můj milý Erneste!

Padli jsme si do náručí. S Igorem se mi bude hrát dobře. Nemá sice velké zkušenosti, je ještě mladý, podobně jako já. Na rozdíl ode mne dokonce ani herectví nikdy nestudoval, zprofesionalizoval se před několika lety, hned po nemnoha, ale velmi úspěšných, ochotnických produkcích. Mezitím už prošel nějakými těmi hereckými kurzy. Je to ale přirozený talent a myslím si, že se dostane hodně daleko! S trochou štěstí by ho tam mohla pomoci vynést právě tato role.

Večer si s námi chtěl Brandon pohovořit o designu jeviště. Dostal tři předběžné, jeden z nich moderní, jeden klasický a třetí tak nějak mezi těmito dvěma. Podle toho, kterým směrem se vydá, rozhodne se také o kostýmech.

„Je to těžké rozhodování,“ řekl nám Brandon. „Byl jsem v moderně pojatých produkcích, byl jsem v klasických, i v těch

intermediárních. Pořád ještě nejsem moudřejší. Někdy fungovaly jedny, jindy ty druhé. Nebo třetí. A nedá se to většinou předem odhadnout. Někdy jsem si třeba říkal, tak tohle určitě přestřelili, a ukázalo se to být úspěšné, jindy jsem myslel, že s tímhle to musíme u lidí vyhrát, a on to byl nakonec propadák.“

„Táto, tohle je právě, co mám na divadle nejraději. Tu nejistotu, tu proměnlivost.“

„Jistě, Sáro, ty v tom ale nemáš investované peníze. Nebo, svým způsobem snad máš, protože by jednoho dne mohly chybět v mé závěti.“

„Když už jsme u toho tématu prodělávání peněz, Brandone, co bys říkal tomu, kdybych se na téhle produkci také zúčastnil, jako podílník?“

„Snad mi nechceš, Dominiku, ulehčit můj těžký úděl producenta?“

„No, mám zrovna pár čtyráků, o nichž nevím, co s nimi dělat, tak jsem si říkal...“

„Dominiku, vím, že jsi byznysmen, takže mi rovnou pověz, o co ti tady jde!“

„No, šlo by mi o to, mít trochu co říci do toho, jakou bude tahle hra mít výpravu.“

„A jakou výpravu by sis představoval?“

„Nejdřív mi pověz, souhlasíš s tím, abych se stal tvým společníkem?“

„Chceš si na to plácnout?“

„Tak si plácneme!“

Pláclí si. Jenom jsem zírala. Takhle, že se uzavírají obchodní dohody, partnerství? Myslí to ti dva vážně? Zřejmě mysleli. Aspoň Dominik ano, táta ale asi také. Co když na tom není finančně tak skvěle, jak se staví?

„Tak, partnere,“ řekl Brandon, „Co máš na mysli?“

„Za prvé, tě chci zbavit břemene toho rozhodování o výpravě. Jsem jednoznačně pro klasické pojetí. A hodně okázalé, prostě vrchol nádhery viktoriánské doby. Přivedu sem menší tým specialistů a ti se o to postarají. Neboj se, náklady ponesu sám!“

„Jak je chceš takhle narychlo sehnat?“

„Já už je mám a jen se třesou na to, že poletí sem do Austrálie, kde nikdo z nich ještě nebyl. Business class, nerad bych je příliš rozmazloval.“

„Kolik jich je?“

„Tři. Manželé a dcera, je to rodinný podnik. Jako jsme my.“

„Takže, ty jsi s něčím takovým už počítal, trochu sis to obtelefonoval, zatáhl do toho svého tajemníka...“

„Ano Sáro, zhruba tak tomu bylo.“

„Já nevycházím z údivu.“

„Ten si nech pro tu chvíli, až tě rodina Skalických obleče tak, jak chodila londýnská smetánka v roce 1895. Ti lidé navrhovali a šili kostýmy i pro pražské Národní divadlo!“

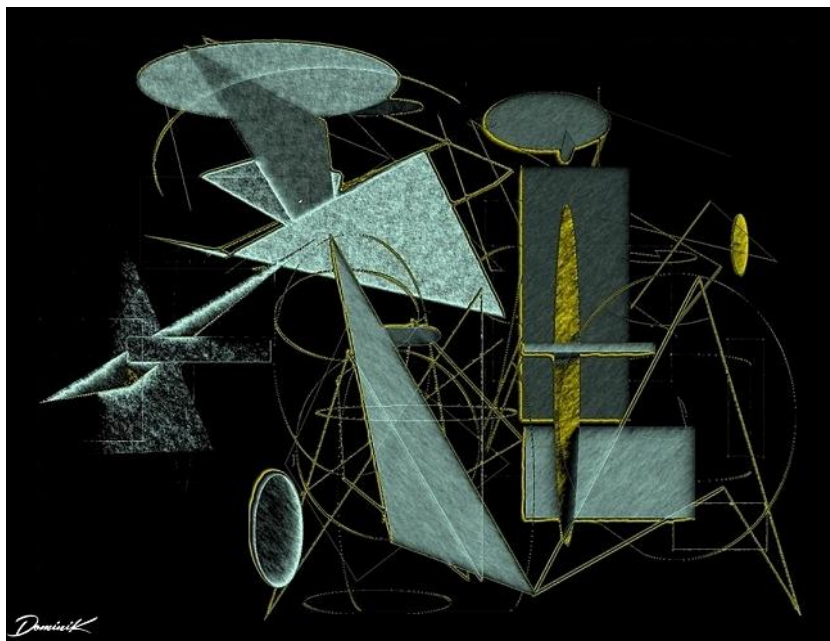
„Kde je ubytujeme?“

„Mohli by jít do hotelu, ale u mne dole je přece dost místa. Dvě místnosti se tam najdou, a tak aspoň budeme v kontaktu. S nábytkem to zařídím. Co tomu říkáš ty, Vale? Nemyslím si, že by Sára byla proti.“

„Já s tím problém nemám, dělej si, jak chceš.“

A bylo rozhodnuto. Dominik se s ničím nepárá, proto také asi byl tolik úspěšný. Hned kamsi zavolal a netrvalo snad ani hodinu a už měl pro nás potvrzení, že Skaličtí přiletí příští týden. Lukáš a Kamila se specializují na obleky, jejich dcera Romana je úspěšná jevištní designérka.





18. Zkoušky

GVENDOLÍNA:

Cecílie, moje maminka, jejíž názory na výchovu jsou pozoruhodně striktní, mě vedla k tomu, abych se stala neobyčejně krátkozrakou; to je totiž součástí jejího výchovného systému; takže, nevadilo by vám, kdybych si vás prohlédla svým lorňonem?

CECÍLIE:

Ani trochu ne! Naopak, mám to ráda, když si mne někdo prohlíží.

Scénu se slečnou Prismovou a Cecílií, do níž později se vloží také kanovník Chasuble, jsem sledovala z hledišť. Brandon nechával herce přečíst své role s tím, že trochu přecházeli, a učinil k tomu jen několik poznámek, hlavně ke Casperovi hrajícímu kanovníka. Následoval rozhovor, k němuž dojde, když se Gvendolína, kterou hraji já, poprvé setká s Cecílií, a který je obě dobře charakterizuje. Zpočátku spolu vycházejí, dokud Gvendolína nezjistí, že je Cecílie schovankou jejího snoubence Jacka (tedy pro ni Ernesta).

GVENDOLÍNA:

Abych se tedy v tomto duchu vyjádřila, drahá Cecílie, přála bych si, aby vám bylo aspoň dvačtyřicet a byla přitom kromobyčejně nehezká. Ernest je vážný a čestný člověk, je přímo zosobněním serióznosti a upřímnosti. Jemu by bylo cizí, být neloajální, neupřímný. Avšak, dokonce i muži té nejnoblesnější povahy podléhají tělesným půvabům druhých. Nejen moderní, ale i starověké dějiny nám skýtají mnoho truchlivých příkladů téhož. Pokud by tomu tak nebylo, historie by byla zcela nezáživným předmětem.

Když mladé dámy přijdou na to, že jsou obě zasnoubeny s Ernestem, v jejich poměru vznikne napětí:

CECÍLIE:

Byla bych strašně nerada, má drahá Gvendolíno, kdyby vám to mělo přivodit nějakou duševní či tělesnou újmu, musím vás ale upozornit, že po té včerejší nabídce Ernest zjevně změnil svůj náhled.

GVENDOLÍNA:

(Uvažuje.) Pokud se ten chudák stal obětí nějakých pletek, bylo by mou povinností ho z takovéto situace okamžitě a pevnou rukou vysvobodit.

CECÍLIE:

(Hlobavě a smutně.) Jestliže se můj hoch zapletl do nějaké sítě falešných slibů, nikdy mu to nebudu poté, až budeme svoji, připomínat.

GVENDOLÍNA:

Doufám, slečno Cardewová, že nenaznačujete, že tu sít falešných slibů bych byla měla uplést já. Jste příliš troufalá. Za takových okolností bude upřímné jednání víc než pouhou morální povinností. Stane se to potěšením.

CECÍLIE:

Chcete snad naznačovat, slečno Fairfaxová, že já jsem zatáhla Ernesta do nějakých pletek? Co si to dovoluujete? Je snad podle vás troufalostí zvat věci pravým jménem?

GVENDOLÍNA:

(Uštěpačně.) Slyšet vás zvat věci, podle vás pravým jménem, si nepřejí. Asi bych vám nerozuměla, naše společenské sféry se přece natolik liší.

Režisér nás nechával hrát, tedy s textem v ruce, celkem bez přerušování, i když k tomu jistě také dojde. Dívky přijdou na to, že

sice jsou zasnoubeny s dvěma různými pány, ti je ale oba klamali tím, že se jmenují Ernest.

CECÍLIE:

(Ke GVENDOLÍNĚ.) Obě dvě jsme byly obětmi hanebné šalby.

GVENDOLÍNA:

Má ubohá, zraněná Cecilko!

CECÍLIE:

Má nešťastná, ukřivděná Gvendolínko!

GVENDOLÍNA:

Budeš mě nazývat sestřičkou, že ano?

(Obejmou se. JACK a ALGERNON svorně zaúpějí a přecházejí sem a tam.)

CECÍLIE:

(Veseleji.) Jednu otázku bych teď ráda položila svému poručníkovi.

GVENDOLÍNA:

Skvělý nápad! Pane Worthingu, dovolte mi prosím jednu otázku. Kde je váš bratr Ernest. Obě dvě jsme zasnoubené vašemu bratrovi Ernestovi, takže je pro nás dosti důležité vědět, kde se v současnosti tento váš bratr Ernest nachází.

JACK:

(Pomalů a váhavě.) Gvendolínko, Cecilie, je pro mne velice těžké povědět vám pravdu. Poprvé v životě jsem se octl v takto obtížné situaci, takže nemám vůbec žádné zkušenosti s něčím podobným. Avšak, povím vám nyní zcela upřímně, že jednoduše žádného bratra Ernesta nemám. Nemám vůbec žádného bratra. Nikdy v životě jsem bratra neměl, a nemám jistě sebemenší úmysly si v budoucnu nějakého bratra pořizovat.

CECÍLIE:

Ty nemáš vůbec žádného bratra?

JACK:

(Radostně.) Nemám!

GVENDOLÍNA:

A nikdy jste bratra neměl? Ani jednoho?

JACK:

(Příjemně.) Nikdy. Dokonce ani jednoho.

GVENDOLÍNA:

Z toho na neštěstí vyplývá, sestřičko Cecilie, že ani jedna z nás není s nikým zasnoubena.

CECÍLIE:

To není právě nejvhodnější postavení, v jakém se mladá dívka může ocitnout, není-liž pravda?

Poté, co jsem viděla a slyšela, když den předtím režisér Brandon nás herce neustále zastavoval a proháněl až do aleluja, bylo mi trochu divné, že tu naši scénu s Cecílií, podobně jako ty předchozí, nechal běžet celkem bez přerušování. Jen na pár místech měl nějaké připomínky, jinak seděl za svým stolkem ve čtvrté řadě a jen sledoval, sice ostřížím zrakem, ale beze slov, co na jevišti děláme. Potom mi to ale došlo! On si uvědomuje, že moje partnerka Katherina je jako divadelní herečka ještě velice nezkušená a nechce jí její první dojmy znepříjemnit. Jistěže v tom hraje roli jeho dobré srdce, ve stejném rytmu ale bije i srdce režiséra, který ví, co dělá.

Když potom přišla ještě jednou na řadu scéna mezi slečnou Prismovou a Cecílií, která už se jednou zkoušela, šla jsem si sednout vzadu do hlediště k mamince Katriny. Až doposud jsme neměly příležitost se vzájemně představit, nyní jsme tak potichu učinily. Fillippa Tamsyn vypadala na dobře zachovalou pětáctýřičátnici. V mládí musela být podobně hezká jako nyní její dcera. Ta se zase má na co těšit, pokud má za čtvrt století vypadat jako její matka. Což se prý děje většině žen. Jestliže Fillippa utrácí hodně za kosmetické přípravky, aplikuje je jistě velmi decentně a dovedně, protože větší stopy po něčem takovém jsem ani zblízka nezaznamenala. Mluvily jsme jen krátce a šeptem, nechtěly jsme nijak rušit zkoušející. Když režisér oznámil patnáctiminutovou přestávku, pozvala mne Fillippa vedle na kávu. Seděla s námi i její dcera.

„Sáro, vy jste hrála Elizu Doolittle v My Fair Lady!“

„Ano, hrála.“

„Takhle zblízka vypadáte trochu jinak, snad i o něco mladší, pokud je tohle možné. Je tomu už víc než rok, co jsme vás viděly hrát v Gosfordu. Byly jsme tam na vás dvakrát. Tady Kitty trvala na tom, že vás musí ještě jednou vidět hrát tu Elizu, byla do vás úplně zblázněná, vid' beruško?“

Katherina se zapýřila a vypadala dost rozpačitě. Také bych byla, kdyby mi někdo říkal beruška.

„Jen se nestyd', nemáš za co. A teď, já tomu pořád ještě nemůžu uvěřit, jsi tady se Sárou Cunningham na jevišti. A nejen tak v ledajaké roli!“

„Tohle se v divadle stává, Fillippo. Můžu vám tak říkat?“

„Jistě, bude mi ctí.“

„Také jsem se obdivovala některým herečkám a potom jsem si s nimi zahrála. V divadle je možné všechno.“

„Vy jste z herecké rodiny?“ Fillippa zřejmě netušila, že režisérem je můj táta. Rozhodla jsem se, že jí to raději řeknu, stejně by se to brzy nějak dozvěděla.

„Ano, jsem. Ten režisér je můj otec.“

„Neříkejte! Ale to jméno...“

„Pod tímto jménem byl znám, když hrával v Anglii. Užívá jej, když hraje nebo režíruje. Jinak je Brandon Cunningham.“

„Takže vlastně něco jako Jack a Ernest, jenže ze skutečného života!“

„A vidíte, to mě ani nenapadlo. Přitom je to trefné.“

„Vaše matka je také herečka?“

„Byla, dnes už tu s námi není. Jméno asi znáte. Chantal Delaney.“

„Ta ale přece...“

„Ano, to si myslí dodnes spousta lidí, že žádné děti neměla. Sama jsem se dozvěděla, že je Chantal Delaney mou pravou matkou, až poměrně nedávno.“

„Otec vám to neřekl?“

„Sám to nevěděl. Ani jeho jsem neznala, matka mě dala k adopci hned poté, kdy jsem se narodila a jemu nic neřekla, táta hrál v Anglii a po víc, než dvacet let nevěděl, že má v Austrálii dceru. Teprve těsně před svou smrtí mu o tom pověděla a on si mě potom vyhledal. Teď znáte v kostce historii mého života, povězte mi, jak se to má s vámi? Kde vlastně bydlíte?“

„Od včerejška tady v Arden.“

„Nepovídejte!“

„Ano, najali jsme si domek na McCarthy Road.“

„To je jen kousek od nás, po té jezdíváme do města. K tomu vás jistě musela přivést ta role, co Katharina dostala.“

„To máte tak. Naše historie. Po rozvodu s Georgem nám zůstal dům v Gosfordu, kde Kitty chodila do střední školy. Když skončila, přestěhovaly jsme se asi na rok do Sydney, kde mám byt, když se Kitty dostala na hereckou školu. To ona minulý týden objevila na internetu ohlášení stran toho konkursu a chtěla to mermomocí zkusit, takže jsme obě letěly do Brisbane. Ubytovaly jsme se v hotelu na Sunshine Coast. Když Kitty tu roli dostala a my jsme zjistily, že se tu bude i zkoušet, jely jsme sem znovu a moc se nám tu zalíbilo. Takže jsme si hned pronajaly ten dům. No a včera už se uvolnil, a my jsme se mohly nastěhovat. Ještě nám mají přijít věci ze Sydney.“

„To je skoro stejné, jak tomu bylo s Valem a se mnou.“

„Val je váš partner?“

„Manžel!“

Řekla jsem důrazně. To, že lidé mají dnes partnery sice respektují, sama ale věřím v tradiční manželství. Asi už proto, že jsem z žádného takového nevěžla. V jednom velice pevném jsem zato vyrůstala, a to mi stačí.

„Také jsem byla vdaná. Skoro patnáct let. No, to už je historie. Hlavní je, že nestrádáme.“

Ne, nevypadaly na to. Později jsem zjistila, že Fillippin manžel byl dosti úspěšným byznysmenem a že žije nyní se svou novou ženou v Kanadě. Vyrovnaní se po rozvodu s Fillippou ho muselo stát hodně peněz. Hovor jsme musely ukončit, byl čas jít znovu zkoušet. Na jevišti se schylovalo k scéně mezi Cecílií a Algernonem, předstírajícím, že je Ernestem, bratrem jejího poručníka Jacka.

CECÍLIE:

(Sbírá se stolu knihy a hází je zpět.) Úděsná politická ekonomie, hrůzný zeměpis, ohavná, odporná němčina!

(Vstoupí MERRIMAN s navštívenkou na tácku.)

MERRIMAN:

Pan Ernest Worthing právě dorazil drožkou z nádraží. Má s sebou zavazadla.

CECÍLIE:

(Čte si nahlas z navštívenky.) „Pan Ernest Worthing, B4, The Albany, Londýn. Bratr strýčka Jacka! Řekl jste mu, že je pan Worthing v Londýně?“

MERRIMAN:

Řekl, slečno. Vypadal zklamaně. Zmínil jsem se o tom, že vy jste se slečnou Prismovou v zahradě. Prohlásil, že by si s vámi velice rád promluvil soukromě.

CECÍLIE:

Požádejte pana Ernesta Worthinga, aby přišel sem. Myslím, že by také bylo vhodné, kdybyste si promluvil s hospodyní, stran pokoje pro něho.

MERRIMAN:

Ano, slečno.

(MERRIMAN odejde.)

CECÍLIE:

S opravdu zkaženým člověkem jsem se nikdy ještě nesetkala. Trochu se toho bojím. Mám strach z toho, že bude vypadat úplně stejný jako každý jiný.

(Vejde ALGERNON, veselý a nonšalantní.)

A také, že vypadá!

ALGERNON:

(Smekne klobouk.) Vy jste jistě moje malá sestřenka Cecílie.

CECÍLIE:

Jste obětí jakéhosi klamu. Malá nejsem. Dokonce, jak se domnívám, jsem na svůj věk neobvykle vysoká. (ALGERNON je tímto poněkud zaskočen.)

Leč vskutku, jsem vaše sestřenka Cecílie. Jak shledávám z vaší navštívenky, vy jste bratr strýčka Jacka, můj prostopášný bratranec Ernest.

ALGERNON:

Ale já nejsem ani trochu prostopášný, sestřenko Cecílie. Nesmíte si o mně myslet, že jsem prostopášný.

CECÍLIE:

Pokud nejste, potom jste nás všechny klamal, a to neodpustitelným způsobem. Pevně věřím, že nevedete dvojí existenci, předstíraje prostopášnost, zatímco ve skutečnosti jste ctnostný. To by bylo pokrytectví.

ALGERNON:

(Hledí na ni s úžasem) No, když na to přijde, trošku lehkovážný možná někdy bývám.

CECÍLIE:

To slyším ráda.

Bylo cítit, že Vaughn a Kitty si hned prvního dne spolu na jevišti začínají budovat vzájemné souznění. Že je v tom také jistá dávka erotiky, čehož je pro postavy, které představují zapotřebí, mám ale pocit, že by to mohlo už nyní malinko přesahovat hranice mezi herectvím a o něco hlubším zájmem. Bude zajímavé vidět, jak se jejich vztah vyvine, jestli začne zasahovat i do jejich osobních životů. Myslím, že Fillippa si toho také všimla. Bude dceři nějak domlouvat?

Raději rychle dodám, že mezi Igorem a mnou nic podobného nehrozí. Což oceňuji, protože bych to rozhodně nepotřebovala, muset se snažit nějak vycházet s frustrovaným jevištním partnerem. Že mohu být v tomto směru klidná, se potvrdilo ve středu, kdy s Igorem přijela autem pohledná brunetka, která potom vysedávala v

hledišti, kam za ní vždycky Igor zašel, kdykoliv mohl. Představil mi ji jako Irene.

Ve středu došlo na třetí jednání, a s ním na závěrečnou scénu, v níž se znovu objeví lady Bracknellová. Fillippa s Kitty v pondělí, kdy se zkoušelo první jednání, a Brandon byl jako Lady Bracknellová na jevišti, už tu nebyly, jak jsem dodatečně zjistila, odešly zařizovat se v jejich novém domově. Takže byly obě dost šokované, když zjistily, že tuto strach nahánějící dámu představuje pan režisér. Předtím jim to, jistě kvůli záměně jmen, nedošlo. Fillippa to okomentovala slovy mé postavy Gvendolíny, když mi řekla:

„Činí ho to zajímavějším hodinu od hodiny.“

„Myslíte?“ odvětila jsem.

„Ano. Hrál v Anglii a pod takovým dost neobvyklým jménem. A podle toho, co vidím, herec to je náramný. Budu si ho muset nagooglovat, abych zjistila, v čem vlastně hrál.“

„To nemusíte, řeknu vám to.“ Myšlenka na to, že by tato dáma, která je mi jinak dost sympatická, vyhledávala na internetu jméno mého otce, mi byla trochu nepříjemná. „Nejvíc s Royal Shakespeare Company a také v Globe Theatre.“

„Tak tomu se nedivím. Je to Pan Herec!“

Ano, ta velká písmena tam nějakým způsobem do těchto dvou slov dokázala vpravit. Fillippa mi připadala ještě o trochu sympatičtější; byl totiž v tom, co říkala, cítit upřímný obdiv.

Večer nám doma Brandon oznámil, že jeho ardenský byt je mu plně k dispozici a že zítra ráno si spolu s Elwoodem vyzvednou klíče a přestěhují se. Vaughn už o tom ví a přidá se k nim také. Zkoušky to nikterak neovlivní, naopak, budou prý nyní moci do kulturního centra chodit pěšky.



19. Party

V závěru jsme na scéně všichni představitelé sedmi hlavních rolí a Brandon to načasoval tak, abychom první týden zkoušení právě touto závěrečnou scénou uzavřeli. Brandon na jevišti nestráví příliš dlouhý čas. Má jen dva vstupy, každý z nich asi čtvrt hodinový, oba ale velice intenzivní. Má také ty nejlepší hlášky. My ostatní jen paběrkujeme, na lady Bracknellové se ale Wilde vyřádil! Například, až doposud jí Cecílie jako případná nevěsta pro jejího synovce Algernona nepřipadala moc atraktivní. Jenže...

LADY BRACKNELLOVÁ:

... Jen tak pro úplnost, pane Worthingu, ještě bych od vás potřebovala zjistit, zda slečna Cardewová disponuje také nějakým jměníčkem?

JACK:

Ach, jistě, má asi tak sto třicet tisíc liber uložených v cenných papírech. To je vše. Sbohem, lady Bracknellová, bylo mi náramným potěšením.

LADY BRACKNELLOVÁ:

(Znovu si sedne.) Okamžik, pane Worthingu. Sto třicet tisíc liber! A v cenných papírech! Slečna Cardewová mi připadá jako velmi půvabná mladá dáma, když tak na ni hledím. Jen málo dívek v dnešní době má opravdu solidní atributy, míním tím kvality, které jsou hodnoty trvalé a s časem se navíc zúročí. Bohužel, musím konstatovat, že žijeme v dobách pourchních. (K CECÍLIÍ.) Pojdte sem, má drahá.

Sto třicet tisíc liber bylo něco jako hezkých pár miliónů v našich časech. Algernonovi ovšem nejde ani o jmění, ani o společenský potenciál – je prostě zamilovaný:

ALGERNON:

Cecílie je tou nejsladší, nejmilejší, nejkrásnější dívkou na světě. A na tom, jaký má společenský potenciál, mi ani zbla nesejde.

LADY BRACKNELLOVÁ:

Takto neuctivě by ses nikdy o společnosti vyjadřovat neměl, Algernone. Tak se chovají pouze ti lidé, kteří se do ní nemohou dostat.

Než dospějeme ke konci hry, napjatá situace se ještě několikrát obrátí, nakonec ale zůstává jen otázka Jackova skutečného křestního jména.

JACK:

Nuže, tento problém musíme okamžitě vyřešit. Na vteřinku, této Augusto. V té době, kdy mne slečna Prismová zanechala v té brašně, byl jsem už pokřtěn?

LADY BRACKNELLOVÁ:

Tvoji milující rodiče tě zahrnuli veškerým možným přepychem, jaký si lze představit, včetně křtu.

JACK:

Takže, pokřtěný jsem byl! To je jisté. Nyní, jaké jsem dostal jméno? Jsem připraven na nejhorší.

LADY BRACKNELLOVÁ:

Jako nejstarší syn jsi samozřejmě musel dostat jméno po otci.

JACK:

(Podrážděně.) Ano, ale jaké měl můj otec křestní jméno?

LADY BRACKNELLOVÁ:

(Zamyšleně.) Na to si momentálně nemohu vzpomenout, jaké křestní jméno vlastně měl tvůj otec. Nepochybně, nějaké mít musel. Byl sice trochu výstředníkem, to jistě. To ale až v pozdních létech. A to bylo následkem indického podnebí a ženitby a poruchami trávení, a takovými podobnými věcmi.

Byl pátek, něco po páté odpoledne. Dominik, kterého už dříve Brandon představil jako svého obchodního partnera, a který se v hledišti tu a tam vyskytoval, už uprostřed týdne oznámil, že by bylo dobře, kdybychom měli příležitost k tomu se vzájemně lépe poznat a že nás proto všechny zve na večeři. A kde jinde než v německé restauraci, kterou si oblíbil daleko nejvíc ze všech, v nichž jsme v poslední době byli? Ta navíc má tu výhodu, že je tak blízko k našemu domu a lze tam snadno dojít pěšky. Několik z účinkujících si přivedlo své partnery, pozvána byla a dostavila se i Patsy Sherburne, takže nás bylo celkem asi dvacet.

Začínali jsme brzy, už kolem šesté hodiny, aby ti, kteří nebydlí v Arden, nemuseli po zkoušce dlouho čekat. Formalitám jsme se ale

tak docela nevyhnuli. Dominik jako hostitel měl úvodní slovo, které ale zakrátko předal Brandonovi, jako hlavě souboru. Ten navrhl, že bychom si měli dát nějaké jméno, protože počítá s tím, že by soubor neměl mít jen krátkou životnost, jak tomu bývá v podobných situacích. Řekl nám, abychom o tom uvažovali a o něco později že ti, kteří mají nějaké návrhy, budou je moci přednést. Poté dostal slovo Elwood. Ten měl pro nás pár příznivých zpráv. Společně s Brandonem a Dominikem zaměstnali dva agenty, kteří se budou starat o další představení, až se skončí třítýdenní sezóna v Brisbane. Jeden z nich působí v Brisbane a má na starosti Queensland, a v podstatě celou horní část Austrálie, také Západní Austrálii. Jiný sídlící v Melbourne, pracuje na té spodní části, hlavně ve Viktorii a Novém Jižním Walesu, také na Tasmánii. Oba už hlásí nadějně dílčí výsledky, zatím je ale ještě příliš brzy na to, aby se mohl začít vypracovávat kalendářní rozvrh. Budoucnost našeho doposud nepojmenovaného souboru se nicméně zdá být zajištěna.

Po večeři, která byla na úrovni, jíž jsme my častí hosté zde už uvyklí, která ale učinila velký dojem na ty ostatní, se společnost začala drobit do menších skupin. S Valem a se mnou původně seděly u stolu Fillippa a její dcera Kitty, matka se ale, jakmile to bylo možné, přemístila ke stolu, kde seděl Brandon, čehož bleskově využil Vaughn, který tam seděl původně, aby si přisedl k nám. Důvod k tomu ovšem měl ten, že nyní mohl začít seriózně balit Kitty. Ta proti tomu zjevně námitky neměla. Val pobaveným okem sledoval, co se děje naproti němu – s Vaughnem, když u nás po několik dní pobýval, se docela sprátelili, ovšem Kitty byla pro něho celkem nová tvář, znal ji vlastně jen z toho, co viděl, když byl členem výběrové komise. Tehdy ale hlasoval pro Kittinu soupeřku Dinu, pokud si správně vzpomínám. Která mimochodem je dnes večer také přítomna, neboť ji Brandon na radu Patsy nakonec zaměstnal jako náhradnici pro všechny ženské role. No, dnes večer se o tom, proč pro ni nevolil, před Kitty bavit s Valem přece nebudu. Myslím ale, že už ví, že Brandon i já jsme volili správně, také Dominik, jehož hlas vlastně rozhodl; ta dívka v sobě něco má a já jí přeji to nejlepší. Když se u takové společnosti, jakou je naše, sejdou dvě mladé herečky, jakými jsme my dvě – zase tak velký věkový rozdíl mezi námi není – často z toho bývají komplikace, což bývá všeobecně známo. Myslím ale, že v našem případě žádné větší nebezpečí nehrozí. My dvě jsme si dobře vědomy toho, že nejsme přímé rivalky, což by se sice mohlo teoreticky stát, kdybychom někdy v budoucnu obě měly vzplát pro

jednu roli, ve stylu hraní se ale lišíme natolik, že to není příliš pravděpodobné.

Večer se zdárně vyvíjel. Vaughn se ukázal být velmi příjemným společníkem. Napadlo mne, jak by tomu asi bylo, kdyby se v dobách, kdy jsme žili ve společném domě, byly naše cesty nějak častěji zkřížily. Nebo to prostě nebylo ve hvězdách? Že tam bylo, aby se do vedlejší chaty v campingu ve Strahanu na Tasmánii přistěhoval mladý Čech a já tak mohla spadnout do lásky? Tohle je Valův nejoblíbenější anglikanismus, to spadnutí do lásky. Když jsem o tom svou, podle něho kouzelnou češtinou, pověděla jeho otci, Dominik se mohl uchechtat, tak strašně se mu to líbilo!

Vaughnovi a jeho společníci jsme na požádání zhruba popsali, jak jsme se seznámili na Tasmánii. Myslím, že Kitty si přitom uvědomila, jaké štěstí ji vlastně potkalo, když se poprvé seriózně ucházela o větší roli a dostala ji! Aniž by musela figurovat jako průvodkyně po zaniklém trestaneckém táboře. Uvědomila si ale, jak se to angažmá obrazilo na mém životě? Že ve skutečnosti tomu vděčím skoro za všechno, co dnes mám? Milujícího a milovaného manžela, úspěšného, a i nadále ambiciózního otce, skvělého, a navíc pohádkově bohatého tchána, nádavkem k tomu slibně rozjetou uměleckou kariéru, rodinu, u níž jsem vyrůstala, která mě miluje a obdivuje se mi... Co víc si mohu vlastně přát?

Tuto otázku položil Vaughn, který se zdá být přemýšlivým typem. Ne, neřekla jsem jim nic o tom, že se se mnou možná snaží spojit údajná zemřelá matka. Zatím se to ještě nijak nerozkřiklo. Členové Brianova spiritistického kroužku mlčí – jsou asi zvyklí na to, udržovat podobná tajemství. Kdoví, jak by se na něco takového díval okolní svět? Raději ať to tedy zůstane pod pokličkou.

Možná, že jsem Vaughnovi křivdila, když jsem se domnívala, že si k nám přisedl jen kvůli Kitty. To jistě také; chtěl se ale také bavit s námi, zejména s Valem, chtěl vědět, čím se zabývá. Ukázalo se, že má už určité základní vědomosti o esoterismu, přečetl si už i pár knih o kabale. Kitty, která si nejspíš původně myslela (jak by také ne?), že bude po celý večer objektem exkluzivní pozornosti svého jevištního partnera, ale neprojevovala žádné velké zklamání, když se Vaughn nebavil jen s ní. Naopak, spíš se pokoušela o to zúčastnit se debaty o věcech, o nichž měla jen jakési mlhavé představy. Občas proto došlo k nutnosti, aby jí Vaughn některé věci trochu lépe vysvětlil, což tentýž činil zřejmě rád a ochotně. Myslím, že ti dva by si mohli spolu dobře rozumět.

Kde můj vyzvědačský zrak také učinil celkem nečekané objevy o možném klíčícím porozumění, je mezi mým otcem Brandonem a Kittinou matkou Fillippou. Val, který si toho také všiml, na mne v jednu chvíli mrknul a po straně se mě zeptal, jestli bych neměla nic proti tomu, kdybychom Brandona, Fillippu, Kitty a Vaughna pozvali ještě k nám na káfé. Bylo totiž vidět, že společnost pro tento večer se už chystá rozejít – několik lidí mělo ještě před sebou jízdy do Brisbane, či na Sunshine Coast, takže není divu. Brandon zazvonil lžičkou o skleničku, všichni jsme ztichli.

„Než se rozejdeme, chtěl bych vám ještě připomenout, že před námi tu leží ještě nesplněný úkol a sice pojmenování naší divadelní společnosti. Máte někdo nějaký návrh?“

„The Alliance Theater,“ pravila Judy Desiree. Brandon jen zakroutil hlavou.

„Příliš obyčejné, chtěl bych raději něco, co se hned tak nevidí.“

„Hod Theatre Company,“ přihlásil se Elwood.

„To by nebylo špatné, kdyby víc lidí vědělo, o co tu jde. Ne každý zná kabal.“

„The Pilgrim Theater?“ To byl Casper Fingal.

„Řekl bych, že to už tu také někdy bylo.“

„Miranda Theatre Company,“ napadlo mne.

„To už bychom mohlo tak trošinku přihořivat,“ usmál se Brandon.

„Arden Forest Company.“

„Dominiku, ty jsi genius!“

„Brandone, jakápak geniálnost? Trocha všeobecných znalostí, trocha sečtělosti, no a trocha kombinování. Arden je místo, kde se nacházíme. Arden Forest je kouzelný les, možná v Anglii, prý snad kdysi nedaleko Stratfordu, nebo také někde jinde. Něco jako Arkádie starých řeckých pověstí. Dej to dohromady a máš jméno pro společnost. Navíc je v tom náznak toho, co by mohla v budoucnu i hrát. Shakespeara.“

Během pití kávy, čaje a pojídání zákusků, ke mně promluvil ještě Vaughn.

„Tedy Sáro, za ty asi tři roky, co jsme se neviděli, jsi udělala náramný skok! Po herecké stránce to určitě, ale jak vidím, i pokud jde o životní styl. A navíc jsi odkudsi vyhrabala manžela, kterému to práská, tátu, který je hereckým geniem a moc milým člověkem. A k tomu všemu výborným režisérem.“

„To víš, Vaughne, holka chudá jako já se musela ohánět. Až na to, a to si prosím nech pro sebe, ono to tak nějak přišlo samo od sebe.“

„Jak to, samo o sobě?“

„Táta spadnul z nebe, tady jsem a jsem tvůj táta. Jo a chtěla by sis zahrát Elizy? Totěz manžel. O něho jsem začala usilovat ještě, než jsem zjistila nejen to, že je psycholog, ale také jediný dědic tatínka, který je miliardář.“

„Vážně? Miliardář?!“

Dělalo mi dobře, trochu se vyťahovat před starým známým, příležitosti k něčemu takovému se hned tak nenaskytou. Předtím měl Vaughn oči navrch hlavy; teď se na mne dívaly ještě z větší výšky, až odkudsi od stropu! A ty tu mají hodně vysoké.

„No, v českých korunách ano. Pár set milionů dolarů to prý dělá. Víš ale, co za tím vším stálo?“

„Co za tím stálo, pověz mi.“

„Synchronicita.“

„Ty ses zabývala Jungem?“

„Můj muž je Jungovský psycholog.“

„Tak, to mě podrž! To on ti vyprávěl o synchronicitě?“

„Něco jsem si přečetla ještě dřív, než jsem Vala potkala.“

„Takže jsi na něho musela udělat dojem.“

„Asi ano.“

Ještě chvíli jsme se bavili a zjistila jsem přitom, že má Vaughn opravdu podobné zájmy, jaké máme my s Valem, Brandonem i Dominikem. Nebylo pozdě, jen asi půl deváté, takže jsme Vaughna s Kitty a také její matku Fillippu s Brandonem, pozvali k nám na káfé. Bude s námi samozřejmě i Dominik. A také Elwood, který bydlí s Brandonem v jeho bytě.



20. Synchronicita

Nebylo ještě ani devět večer a tato menší společnost, která se odloupla z té větší, už seděla v našem přijímacím pokoji, jak jej ráda nazývám, a jak by jej jistě nazvala i lady Bracknelllová. Pro ni by to byl drawing room. Přešli jsme sem z německé restaurace, kde se předtím konala večere naší nově pojmenované Společnosti Ardenského lesa. Chvíli jsme se ještě bavili všeobecně, Vaughn ale brzy navodil téma synchronicity, které mu zřejmě leželo u srdce. Val, kterého nikdy není nutné dlouho k něčemu takovému přemlouvat, se uvolil, že nám o ní něco poví. Podobnou přednášku měl před pár lety i ve Strahanu na Tasmánii, takže co zde píše je směsicí toho, co nám pověděl tehdy i dnes.

„Synchronicita je výraz, kterého začal jako první užívat švýcarský psycholog Carl Gustav Jung, který žil 1875-1961. Synchronicita je přitom definována jako smysluplná koincidence mezi dvěma či více událostmi, mezi kterými přitom neexistuje zjevná kauzální spojitost. V podstatě nejde o nic jiného, než co až do Jungova příchodu na scénu by se prostě bylo nazvalo 'náhodou', i když by člověk někdy mohl přitom mít tak trochu mrazivý pocit v zádech. Synchronicita přitom zapadá do jiného konceptu, který rovněž objevil tento psycholog a vizionář, jehož význam po půl století, které uplynulo od jeho smrti nikdy nepřestal růst. Pokud jste se vydali na cestu duchovního vývoje, je důležité si dobře všimnout

synchronistických událostí, které se ve vašem okolí dříve či později projeví. Některé mohou být poměrně drobné a nezdát se příliš významnými, je ale dobré mít oči pro ně otevřené, protože nám mohou leccos napovědět. Někdy to může být i přímo zlomové pro náš příští život. Ano otče, můžeš nám povědět o nějaké takové události?“

„Ano mohu, bude to ale trochu delší povídání.“

„Nevadí, máme čas.“

„Nuže, nedlouho po změně režimu v tehdejší Československu, jsem se jel o víkendu podívat na hrad Pecku. Posledním významným majitelem tohoto hradu Kryštof Harant z Polžic, historická postava, která mě vždycky velice moc zajímala. Harant byl jedním ze 27 českých pánů popravených v roce 1621 na Staroměstském náměstí.“

„Co provedl?“ zeptala jsem se. Odpověděl mi Val.

„Nic zlého, Sáro. To byly popravy politického druhu, poté, kdy se na český trůn dostali definitivně Habsburkové a potřebovali se zbavit možných oponentů. V době, kdy se Harant nacházel u císařského dvora v Praze, po roce 1599, zde velice bujela alchymie a hermetické vědy vůbec, což vše bylo silně podporováno císařem Rudolfem II. Harant byl jmenován císařovým tajným radou. Je těžké dnes říci, jak dalece byl Harant kovaný v hermetismu, při tom jak vzdělaný a progresivní to byl člověk, se ale dá odhadnout, že ano a nejspíš dosti značně. Jistě, o takovýchto věcech se žádné záznamy nikdy nevedly, takže mainstreamový historik se o nich nic nedozví a v učebnicích je tudíž nenaleznete. Když ho ale císař, který velice podporoval hermetismus a alchymii, povýšil, asi to u něho musel mít dobré.“

Dominik pokračoval. „Na Pece jsem nikdy předtím nebyl, a byl jsem překvapen intenzitou zvláštní síly, kterou toto místo vyzařovalo. Během prohlídky hradu se průvodce zmínil o tom, že nově vytvořená společnost českých surrealistických malířů pořádá výstavu ve sklepních místnostech hradu a dnes že je její poslední den. Samozřejmě, že něco takového jsem si nemohl nechat ujít. Po prohlídce výstavy jsem se dal do řeči s několika umělci, kteří si přišli vyzvednout své práce. Jeden z nich se zmínil o hermetismu, jako o hlavním zdroji své inspirace (což je u surrealistů dosti časté), takže řeč se přirozeně stočila tímto směrem. Řekl mi, že je v kontaktu s lidmi v Praze a slíbil, že někomu zavolá, aby se dohodla schůzka. Dal jsem mu své číslo a den nebo dva nato mi skutečně zavolal a pověděl mi, kam mám v Praze jít. Takto jsem se setkal se skupinou hermetiků, kteří již dávno předtím, než došlo k pádu režimu (dokonce po nějakých 20 let) vydávali samizdatovou hermetickou

literaturu a kteří měli konexe vedoucí dále. S některými z nich jsem dodnes ve styku.“

„Ano, tohle je synchronicita, a tak to funguje,“ řekl nato Val. „Musel jsi ovšem jednat a využít příležitosti. Kdybys tomu malíři nedal své číslo, nikam by to nevedlo. Příště by se ti podobné příležitosti třeba již ani nedostalo, to je jak to s těmito věcmi chodívá. Když ovšem se lidé jako Jung zmiňují o synchronicitě, používají se často termíny jako příčinný spojovací princip a podobně. Jung po celý svůj život musel těžce bojovat o to, aby se jeho teorie ujaly a byly uznány alespoň v těch okrajových vědeckých kruzích. Neměl totiž vůbec žádnou šanci k tomu být od počátku uznáván v opravdu širokém měřítku, čehož si byl moc dobře vědom. Ortodoxní vědci jakéhokoliv druhu budou téměř vždycky kritizovat cokoliv nového a u psychologů to platí dvojnásob, protože ta není disciplínou exaktní, a tudíž se jim kritický úhel vždycky nabízí. Sigmund Freud, který na scénu přišel o generaci dřív než Jung, měl ještě štěstí v tom, že za něho byla psychologie úplně novým oborem, takže ještě nebylo celkem co kritizovat. Navíc byl Freud v zásadě materialistou, takže jeho teorie soustřeďující se na to, že naše libido je hlavním motorem při vývoji naší osobnosti, padaly koncem 19. a začátkem 20. století na úrodnou půdu. Dokud ještě platil Jung za Freudova žáka...“

„On jím nebyl?“

„Byl, táto, ale jen po několik krátkých let. Dokud za Freudova žáka platil, celkem mu vše ještě procházelo. Jenže, na rozdíl od Freuda, byl připraven brát s vážností v úvahu některé jevy, které Freud a velická většina jeho kolegů považovali za pouhé pověry, jako na příklad alchymii, astrologii, spiritismus, telepatii, tele-kinetiku, ESP, dokonce i UFO.“

„Ty se přece počítáš za jungovského psychologa, či ne?“

„Ano, ale já mám to štěstí, že v dnešní době je jungovská větev psychologie na vítězném pochodu světem. Freudisté sice stále ještě připisují většinu psychologických problémů, s nimiž k nim lidé přicházejí, potlačenému libidu či něčemu podobnému, avšak my hovoříme spíše o ztrátě tvořivosti nebo nábožné víry. Jungovský psycholog věří v to, že pokud má být člověk osvobozen od bezcílného, prázdného vnitřního života, potřebuje mít kontakt s archetypy, které se nacházejí právě v té oblasti společného nevědomí, obsahující myšlenky a obrazy, které se vytvářely po milióny let.“

Takže vědecký způsob myšlení, fráze, kterou nám ve škole cpali do krku, tady rozhodně neplatí, vidíš že ne?“

„Táto, toutou filosofií se opravdu moc rád oháněl komunistický režim, a možná, že by ses divil, kolik má ještě zastánců i v zemích, kde komunisté nikdy u vlády nebyli. Sahá nejméně do poloviny 19. století. Dokud nedošlo k rozštěpení atomu, čímž se přešlo na úplně jinou rovinu, vše vyhlíželo jednoduše, a to dokonce i pro psychology Freudova ražení. Jistě, vědci ve slabé chvílce by se vám byli přiznali k tomu, že ještě úplně všechno nevědí, rychle by k tomu ale dodali, že je to jen otázkou času kdy se to dozvědí a případné trhliny se zaplní. Atom byl nedělitelný, čas plynul vždy stejnou rychlostí, vše bylo jednoduché. Potom, těsně před koncem století, přišli manželé Curieovi s teorií radioaktivity. Albert Einstein brzy nato v roce 1905 zformuloval svoji původní teorii relativity, která vším ještě víc zamávala. Potom už přišla celá nová generace fyziků a s ní Niels Bohr, Werner Heisenberg, Max Born a jiní. To už se atomy sestávaly z částic, jichž navíc neustále přibývalo. Další a další ještě neobjevené částice byly fyziky předpovídány, aby byly nakonec, často po letech, skutečně objevovány; začala se rodit tzv. kvantová fyzika. Pro nás je z této generace nově uvažujících vědců nejzajímavější Wolfgang Pauli, který ve svých 25 letech zformuloval svůj vylučovací princip, zákon, za který po dalších dvaceti letech dostal Nobelovu cenu. Pauli měl kolem roku 1930 jisté psychologické problémy poté, kdy se zhroutilo jeho manželství. Následkem toho se stal Jungovým pacientem a později i žákem. Až do této doby Pauliho s Jungem pojilo jen jediné; oba žili v blízkosti Curychu ve Švýcarsku. O tomto městě si povíme ještě víc. O čtvrt století později vyšla kniha Výklad přírody a psychika, kterou tito dva velikáni dvou vědních oborů napsali společně. Ještě později, již po Pauliho smrti, vyšla také kniha Atom a archetyp, obsahující veliké množství dopisů, které si oba posílali, a to i v době kdy Pauli žil za války v Americe. Čtenářovi, který má v sobě zabudováno to, čím žilo zejména 20. století, tj. předpojatostní fixaci na „čistotu“ vědy, musí juxta pozice náhledů fyzika a psychologa připadat poněkud bizarní. Zejména pokud jde o fyziku, která až donedávna byla přímo modelem empirického vědního oboru, který míval zcela jasně vymezené hranice, které žádný uznávaný vědec nepřestoupil, pokud nechtěl riskovat hněv svých kolegů. K takovému postupnému solidifikování fyziky došlo ruku v ruce s materialistickým způsobem myšlení a s tím spojeným technologickým vývojem. Za tím vším ovšem se nachází veliký paradox.

V době, kdy se potkal s Paulim, Jung už se po nějaký čas zabýval studiem starých alchymických spisů. Zájem o alchymii se v něm probudil poté, kdy v roce 1928 německý sinolog Richard Wilhelm mu po svém návratu z Číny, kde strávil mnoho let, poslal rukopis svého překladu taoistického alchymistického pojednání, a přitom ho požádal, aby k němu jako psycholog napsal komentář. Jakmile začal Jung pracovat na svém úvodu k Tajemství zlatého květu, pochopil, že čínským alchymistům, stejně tak jako těm západním, jde především o symboly transformace lidské duše. Kámen mudrců, který rovněž zajišťuje nesmrtelnost, má svůj protějšek v čínské alchymii a u čínských taoistů. Jung se po mnoho let vážně zabýval teorií, podle níž je alchymie předchůdcem moderní psychologie. V zahradě domu, který si Jung postavil v Bollingen nedaleko Curychu, stojí kámen, který zde položil u příležitosti svých 75. narozenin. Do tohoto kamene Jung sám vytesal alchymické a magické symboly. Jung píše ve své autobiografii o tom, jak došlo k položení tohoto kamene i jak k němu vlastně přišel. Postarala se o to synchronicita. Firma, kterou Jung zaměstnal, mu totiž poslala původně špatný kámen místo toho, který měl být tzv. klíčovým kamenem, on ale jej přijal, protože v něm „poznal“ právě ten kámen, který potřeboval. Zajímavé je, že svobodně zednářství má podobnou legendu v jistém z vyšších stupňů. Jung musel na to, co říká o tomto kameni přijít sám, což není zvláště překvapivé, protože archetyp klíčového kamene jistě patří mezi symboly vyskytující se v kolektivním nevědomí lidstva. Jung totiž zednářem nikdy nebyl, i když jeho dědeček býval dokonce velmistrem švýcarské lóže. Podle jistých indicií mohl tento Jungův přímý předek být dokonce levobočkem Goethovým, což by psychologa činilo básníkovým pravnukem. Jung samotný, jak se zdá, v pravdivost této rodinné legendy věřil.“

„Nešlo by tohle ověřit geneticky?“

„Třeba jednou bude, táto. Museli by se ale najít ti praví potomci obou těchto velikánů. A to je vždycky problém.“

„Jistě,“ řekl Brandon. „Mnohým z těch možných potomků by asi spíš vyhovovalo, kdyby zůstalo při legendě. Co kdyby se prokázalo, že to pravda není?“

„Přesně tak. Spící psy je nejlépe nechat spát. Ale proč jsem se zmínil o Paulim? Podobně jako se psychologové počátkem 21. století stále ještě dělí na freudovské a jungovské, také fyzická věda má své dva hlavní proudy — teoretiky a experimentalisty. V roce 2008 začal právě ve Švýcarsku pracovat dosti kontroverzní obrovský urychlovač

částic, jehož hlavní část tvoří tunel 27 km dlouhý. Někteří z lidí, kteří s tímto projektem měli co dělat, se začali obávat, že pokusy, které se měly v jistém stádiu zabývat i tzv. černými dírami a snad i takto vzniklou antihmotou, by se mohly vymknout z rukou. Hned druhý den po svém otevření se urychlovač záhadně porouchal. Skoro jako by se nad ním vznášel duch Wolfganga Pauliho, který si za svého života vysloužil reputaci mezi experimentálními fyziky jako „ničitel pokusů“. Jako teoretik se Pauli nepohyboval příliš často v blízkosti pokusných přístrojů, když se tak ale stalo, docházelo obvykle k jejich poruchám. Došlo to tak daleko, že experimentalisté, jako známý Otto Stern, mu zakázali přístup do laboratoří, když se chystali provést nějaký důležitý pokus. Vědci v univerzitních laboratořích v Göttingenu si proto oddechli, když Pauli zde přestal pracovat a našel si nové místo v Curychu. Když se jim potom zařízení porouchalo, Pauliho, který se údajně měl nacházet o několik zemských hranic dál, z toho nevinili. Jen ale dokud nevyšlo najevo, že v té chvíli, kdy došlo k poruše aparátu, byl Pauli na cestě z Dánska do Švýcarska a vyskytoval se právě nedaleko od nich, na göttingenském nádraží, kde musel přestupovat na jiný vlak. Samotný Pauli v to, co se mezi vědci stalo známé jako „Pauliho jev,“ pevně věřil. Nevím, co si o tom myslil Jung, pokud o tom vůbec věděl, věřím ale, že existence takovýchto psychokinetických jevů by ani jeho nijak nepřekvapila. To, co mám pro vás teď, by mohlo zajímat hlavně tebe, Brandone.

Nemyslím si, že by k synchronistickým událostem docházelo v Curychu častěji než jinde, jedné podstatné jsem si ale povšiml ještě dřív, než jsem se začal zabývat Jungem a s tímto termínem se vůbec setkal. Všiml si toho také britský autor českého původu Tom Stoppard, který v roce 1974 napsal divadelní hru *Travesties* (*Travestie, Parodie*). Autor si vybral skutečné lidi, podle nichž vytvořil hlavní postavy hry. Všichni žili ve stejnou dobu v Curychu, dokonce ve stejné ulici nazvané Spiegelgasse, a každý z nich svým způsobem pohnul světem. Mezi nimi byli jeden ze zakladatelů dadaismu Tristan Tzara, modernistický spisovatel a autor *Odyssea* James Joyce a komunistický revolucionář Lenin. Hlavní část děje se odehrává v roce 1917 právě v Curychu, kde v té době byl činný kabaret *Voltaire*, který se dodnes ještě nachází v ulici Spiegelgasse, číslo 1. Tam se ve skutečných svých životech scházivali Tzara s Joycem a jinými členy kabaretu. Nedaleko, v čísle 14 ve stejné ulici, žil Vladimír Iljič Uljanov, známý jako Lenin se svojí ženou Naděždou Krupskou. Abychom měli vše pěkně zaokrouhlené, tohle sice ve hře není, ale

mohlo by být, Joyce se dobře znal s ‘objevitelem’ jevu synchronicity C. G. Jungem, který léčil jeho schizofrenickou dceru. O tom, že by se byl znal Lenin s Tzarou, Joycem či aspoň s jinými členy kabaretu, neexistují žádné pevné důkazy, i když je to možné, snad i pravděpodobné. Rozhodně se museli na ulici často potkávat. Lenin s Krupskou si ale také mohli zajít do kabaretu Voltaire, přece nemohli pořádně jen plánovat revoluci, také si museli někdy oddechnout. Uvažovalo se například vážně i o tom, že slovo dada, což je dvojitý klad v ruštině, mohlo vzniknout poté, kdy někdo z obecnstva vyjádřil souhlas s něčím, co viděl a slyšel. A ten někdo mohl klidně být právě Lenin. Brandone, ty máš něco k té hře?“

„Ano Vale, mám. Hru napsal Tom Stoppard v roce 1974. V té době se také děj začíná, tím, že hlavní postava Henry Carr vzpomíná na časy svého mládí v Curychu, kde byl skutečný Carr zaměstnán jako konzulární úředník, umístěný zde po výměně zajatců, po svém zranění ve válce a zajetí Němci. Podle něho autor stvořil tuto postavu. Skutečné jsou také jiné postavy – Tzara, Joyce, Lenin a Naděžda Krupská, ale to, jak se chovají, je ovšem výtvořem autorovy fantazie. Je tu navíc problém s Carrovou pamětí. Ta mu totiž po víc než půl století často selhává. Pro ty z vás, kteří jste zapojeni ve hře S upřímností nejdál dojdeš, která se právě nacvičuje, bude jistě zajímavé se dozvědět, že postavy Gvendolíny a Cecílie se v této hře také vyskytují. On totiž skutečný Joyce se staral o uvedení na scénu této Wildeovy hry Anglickým divadlem v Curychu a skutečného Carra získal pro roli Algernona. Později mezi nimi došlo k nedorozumění, které dokonce mělo dohru u soudu. Díky soudním záznamům víme dnes, co se tehdy dělo. Stoppard jaksi smíchal hru Oscara Wildea se svou verzí, navíc vedenou přes filtr chatrné stařecké Carrovy paměti. Najde se v ní tak množství komických situací, slovních hříček a všemožných divadelních efektů, které si různé její postavy buď přímo vypůjčují od postav Oscara Wildea, nebo je parafrázují. Výsledek je náramně legrační zmatek v této komedii, uznávané za jednu z nejlepších divadelních her napsaných ve 20. století.“

„Měl bys zájem o to, tuhle hru uvést?“

„S tím bych Dominiku nespíchal. Teď máme na talíři Wildeovu hru. Potom se uvidí.“

Val si vzal opět slovo.

„Tak tedy zpátky k synchronicitě, s níž jsme začali. To, že na malém prostoru ve městě Curychu, se našly ve stejný čas hned tři

osobnosti, které každá svým způsobem pohnula dějinami, je ovšem klasická synchronistická událost. O tom, jaký dopad měla revoluce v Rusku, není nutno se vyjadřovat. Dadaismus, propagovaný Tzarou a jinými členy curyšského kabaretu, má zcela zvláštní místo v dějinách umění, stejně jako je má Lenin v dějinách světa začátku 20. století. Jako umělecký směr se sice dadaismus dlouho neudržel, jeho vliv byl ale nesmírný. Ovlivnil dramatické umění, literaturu, poezii, výtvarná umění, uměleckou kritiku a mnohé jiné.

Jenže, tím se to nekončí. Přítomnost otce synchronicity Junga v Curychu také nelze pominout, stejně jako jeho známost s Joycem. Když se ale přesuneme o nějakých 80 let zpátky, zjistíme, že v domě číslo 12, sousedícím s tím kde žili Lenin s Krupskou, bydlel kdysi Georg Büchner. Ten právě zde napsal svou hru Woyzeck, která také představovala revoluci v divadelní literatuře. Podobnou, jakou vyvolal román Odysseus, který v době, jíž se právě zabýváme psal James Joyce, nebo jakou vyvolal Lenin.“

„Tak o tomhle jsem nevěděl“ řekl Brandon.

Potvrzuje to ovšem jen co jsme si už řekli. Že to, jak se právě v době inkubace těchto děl, hlavní jejich tvůrci vyskytovali na stejném místě v jedné úzké uličce, kde se museli dennodenně potkávat, je stejně absurdní, jako ty nejdivočejší výkřiky jak dadaismu, tak i leninismu! Pragmatista ovšem prohlásí, že to bylo ideální místo jak pro politické vyhnance, tak i pro ty, kteří nechtěli skončit v armádě některé z válčících stran a že proto se tam také vyskytovali a koncentrovali.“



21. Umělecké návrhy

Nedalo mi to prostě, a musela jsem se podívat na internet, a měla jsem štěstí. Našla jsem tam a stáhla si hru Toma Stopparda *Travesties*. A viděla jsem hned, že tam skutečně jsou pasáže jakoby opsané z naší hry. Například:

TZARA: Tak to je skvělé a přiznávám se, ne zcela neočekávané. Miluji Gvendolínu a přišel jsem jen z toho důvodu, abych ji požádal o ruku...

A čtu o něco dále...

CARR: Chováš se, jako bys s ní už byl ženatý, Ještě sis ji ale nevzal, a podle všeho si ji nikdy ani nevezmeš.

TZARA: Proč mi tohle proboha říkáš?

CARR: Za první, dívky se nikdy nevžívají za Rumuny, no a za druhé, já to nedovolím.

Nebo:

CARR: To jsi dělat nemusel, protože ta legitimace stejně není tvoje. Byla vystavena na jméno Jack Tzara. Ty se ale nejmenuješ Jack; jsi přece Tristan.

TZARA: Ne, nejsem Tristan, jsem Jack.

CARR: Mně jsi vždycky říkal, že jsi Tristan. Vždycky jsem tě každému představoval jako Tristana. Slyšíš na jméno Tristan. V

Meierei Baru jsi notoricky známý jako Tristan. Bylo by absurdní tvrdit, že nejsi Tristan.

TZARA: Tak dobře. V Meierey Baru jsem známý jako Tristan, a Jack jsem v knihovně. A ta legitimace byla vydána v knihovně.

Musím říci, že mě to povzbudilo. Když světově uznávaný autor jakým je Stoppard, se vrací k Wildeově hře, je to skoro jako by se jí dostalo puncu nesmrtelnosti. Ernest se vskutku pořád hraje a zřejmě hrát bude – má to nepostižitelné kouzlo, jaké mívají jen mistrovské kusy. A čím víc se s tou hrou sblížuji, tím víc se mi líbí. Stoppardova hra ze sedmdesátých let je ale také stále populární.

Dnes je úterý a jedeme s Elwoodem na letiště. Brandon naplánoval zkoušky na tento den s tím, aby mne nebylo potřeba. Rodinná podniková rada totiž rozhodla, že by se slušelo, aby někdo z nás uvítal na letišti rodinu Skalických, která dnes přiletí z Prahy přes Dubaj. Brandon to pochopitelně být nemůže, Dominik ještě na poslední chvíli se stará o zařízení spodního patra, kde má už nějaký čas zavedený svůj pokoj, kam většinou ale chodí jen spát. Dnes dopoledne mají ještě přijít nějaké věci, které objednal, jako povlaky na postele a on na to musí dohlédnout. Elwood bude na letiště řídit Brandonův Lexus – já bych si na to auto netroufala a moje hondička by byla příliš malá, protože zpátky povezeme další tři lidi, navíc i s jejich zavazadly. Dominik si tu také ještě není příliš jistý s řízením, není se mu co divit, oni tam v Evropě přece jezdí po nesprávně straně silnice a v jeho věku to asi ještě chvíli potrvá, než si na naše poměry zvykne.

Museli jsme vyjet brzy ráno, již těsně po páté, protože letadlo z Dubaje mělo přistát už asi v půl sedmé. Také jeden z důvodů, proč dal Dominik přednost čekání na zařízení ložnic, říkala jsem si trochu potměšile. Cestou na letiště jsem začala zpovídat Elwooda, co si myslí o dosavadním průběhu naší produkce. Až pozdě jsem si uvědomila, že to asi bylo nemoudré. Jsem přece jen dcerou jeho zaměstnavatele, takže jsem jen stěží mohla čekat něco jiného, než čeho se mi dostalo, většinou ambivalentních odpovědí. Takže jsem toho raději nechala a po zbytek cesty jsme se bavili hlavně o lidech, které oba známe. Dozvěděla jsem se tak něco o osudech některých z mých někdejších sydneyjských spolubydlících. Několik z nich už ten pro ně marný boj o to protlačit se na výsluní definitivně vzdalo – jeden si našel místo kulturního referenta u městské správy, jiná se vdala za indického podnikatele a založila rodinu, tamti dva, co spolu chodili, se vzali a

momentálně se toulají po Evropě – bylo toho zkrátka docela hodně, co jsem nevěděla a co jsem se dozvěděla.

Za chvíli už jsme vjížděli do letištního parkoviště. Měli jsme právě dost času k tomu zjistit, kam se máme postavit s nápisem SKALICKY drženým nad hlavou. Netrvalo dlouho, vrata se otevřela a ven začali proudit lidé. Brzy nato se k nám přidružili tři z nich, muž a žena kolem padesáti a mladá značně atraktivní dívka o něco starší než já, zhruba tak osmadvacet. Podle toho, jak se k Romaně měl Elwood, bylo jasné, že se mu silně zamlouvá. Nechala jsem ji v jeho péči a věnovala jsem se zejména Kamile a Lukášovi. Jejich angličtina byla dobrá, o čemž mě už předem ujistil Dominik, jehož nepřítomnost jsem omluvila. Všichni jsme přešli ke kolotoči se zavazadly; ta jejich se objevila skoro okamžitě – inu, business class! Za chvíli již jsme byli v autě a na cestě do Arden. Romana si sedla dopředu vedle Elwooda, já jsem seděla vzadu s manželou Skalickými. Jelo se nám celkem snadno, protože jsme jeli proti ranní dopravní špičce, která mířila směrem do města. Trochu jsem rodinu Skalických poučovala o některých místech zájmu, s čímž jsem moc nepořídila, protože těch je tímto směrem pořádku. Ovšem, dokud nevstoupily do našeho zorného pole majestátní Glasshouse Mountains. Když jsem potom našim hostům pověděla legendu o jejich vzniku, velice je to zaujalo. Nebo to bylo mým podáním? Třeba jsem toho ještě moc neztratila od dob provádění turistů po Sarah Island. Také jsem jim řekla, že tam, kam je vezeme, jsou tyto obdivuhodné skály také vidět, ale menší a z opačné strany.

Bylo jen krátce po deváté, když jsme dorazili domů. Romana, která je designérkou a leccos už jistě viděla, byla našim domem okouzlena. Nedivím se jí, i u mne tentýž pocit stále ještě přetrvává. Po straně domu stála dodávka, zřejmě už z větší části vyprázdňená, Dominik krátce uvítal hosty a vrátil se ke svému úkolu dohlížitele. Po chvíli ale už seděl s námi na verandě, kde rodina Skalických pořád ještě nasávala ten unikátní pohled na hory a vzdálené pobřeží, který odtud máme. Připravila jsem klasickou anglickou snídani – už předem jsem si zjistila, že žádný z nich není vegetariánem – kterou všichni ocenili, včetně Vala, který se k nám přidal a kterého jsem jim představila.

Dominik si přizval ještě nějakou pomoc odkudsi, takže dole byly pro hosty už připraveny dva pokoje, jeden s dvojitou a druhý s jednoduchou postelí, kam jsme je uvedli a kde jsme je zanechali, aby si po cestě odpočinuli. Bavit se o návrzích pro jeviště a kostýmy

budeme až odpoledne a večer, kdy také bude volný Brandon. Já sama jsem si šla na čas lehnout – na takové ranní vstávání jako dnes nejsem přece jen zvyklá.

Byla asi jedna odpoledne, když jsem vstala z postele a vyšla na verandu, abych se trochu víc probudila. Po chvíli se ke mně připojila Romana a já jsem pro nás obě udělala kávu. Její rodiče se zatím neobjevovali, což asi bylo dobře, protože Romana zřejmě chtěla se mnou o něčem mluvit. Konverzaci jsem ale otevřela já, a sice tím nejkonvenčnějším způsobem.

„Vyspala jste se dobře?“

V anglicky mluvících zemích aspoň, konvence si vyžaduje odpověď 'Děkuji, dobře' či skvěle, náramně dobře, prostě tak nějak. Na Romaně, jejíž angličtina je mimochodem výtečná, ale bylo vidět, že tomu tak nebylo, dobře vyspalá nevypadala. Mám se dále vyptávat? Přehodit výhybku a začít mluvit třeba o počasí? O změně klimatu? O uhlíkových stopách, které my lidé zanecháváme? Mladá dáma mě těchto úzkostí zbavila. Zeptala se mne.

„Vy tu nebydlíte dlouho, že ne?“

„Ne, přistěhovali jsme se jen asi před měsícem.“

„A ten pokoj, kde spím, byl tak zařízený jen nedávno?“

„Poslední dodělávky byly dnes ráno.“

A nevíte náhodou, k jakým účelům svědčil dřív?“

Hned jsem si vzpomněla na pentagram, který dnes skrývá v jejím pokoji axminsterový koberec. Tu dívku to asi nějak muselo ovlivnit! Co jí mám říci? Pravdu o pentagramu na podlaze? Romana ale pokračovala ve výslechu, ničím jiným bych to nenazvala.

„Promiňte, že se vás takhle vyptávám, měla jsem ale zvláštní sen. Vlastně sérii snů.“ Podívala se zkoumavě na mne. „Vám to myslím mohu říci, jste také senzitivní. Možná i víc, než já. Ten pokoj má podle mne v sobě něco zvláštního. Jenom ten jeden pokoj,“ dodala rychle. „Jinak dům je naprosto v pořádku, to cítím, jen tenhle jediný pokoj je jiný. Něco v něm není úplně normální.“

Nezbývalo než říci Romaně o tom, co jsem tam objevila. Chvilí nad tím přemýšlela.

„Tím pentagramem samotným to asi nebude, cítím, že to jde hlouběji, o hodně hlouběji. Nějaké rituály se tu kolem prováděly, nejspíš někým, kdo tu sílu také cítil a chtěl z ní nějak těžit. A ten pentagram tam sloužil jen nějakému účelu, v něm samotném bych příčiny nehledala.“

Pověděla jsem jí o malíři Balodisovi, který tu vedl jakousi esotericky orientovanou skupinu, snad i okultní řád. Balodis i jeho žena, se zřejmě zabývali těmito věcmi, on v tom nejspíš hledal rozšíření svých teorií o abstraktní malbě, podobně jako mnozí jeho předchůdci v tomto směru, například Kandinskij, Kupka, Malevič, af Klint – dokonce i můj tchán Dominik inklinuje tímto směrem. Romana na to poslední reagovala s překvapením:

„Dominik Klimt, vážně? A já jsem si myslela, že je jen podnikatel. Ne ledajaký, velmi úspěšný podnikatel.“

„Tím byl donedávna. Dnes je z něho malíř. A řekla bych, že i malíř docela seriózní. Později za ním třeba zajdeme do jeho ateliéru, který převzal po Balodisovi, takže uvidíte. Teď bych ale ráda vyřešila otázku těch okultních sil.“

„Tu, myslím si, my dvě jen tak nevyřešíme. Kdybychom byli v Evropě, řekla bych, že se to táhne aspoň do středověku, spíš ještě hlouběji. Jenže, tady se přece žádný středověk nekonal, tady byli jen domorodí nomádi. Co s tím uděláme?“

„Tak, za prvé, Romano, já bych si o tom nejdřív ráda promluvila s několika lidmi. Jak se to má s vašimi rodiči, jsou v tomto směru myslí otevřené?“

„To bych neřekla. Obávám se, že ti dva jsou typickými produkty společenského systému, který v naší zemi existoval poměrně donedávna. Já už jsem se narodila do něčeho jiného, ve škole nás například neučili jen Darwinovu teorii, tak jak to za komunistů měli oni, to nám se už dostalo víc možností. Oni sice nikdy ve straně nebyli, systém se ale na nich obrazil, takových lidí je tam hodně. Nikdy jsem jim proto ani neřekla, že se zabývám antroposofií, bála jsem se, že by to nepadlo na úrodnou půdu.“

„Což o to, úrodné půdy je tady celkem dost, i pro antroposofy. Můj manžel je psycholog a studoval hodně theosofii a také kabalu, provádí na tato témata i přednášky.“

„Vážně? Tak to by mě zajímalo.“

„Promluvíme si o tom ještě. Teď mi jde o to, koho do našeho případu také zasvětit. Řekla bych, že vedle Vala, Brandona a asi i Dominika.“

„Pan Klimt se také zabývá těmito věcmi? Tak to bych nikdy byla neřekla! Myslela jsem si, že je prostě mecenášem umělců, tak jako hodně byznysmenů.“

„Myslím, že si svůj názor na něj ještě poopravíte. Mně se totiž stalo totéž, také jsem v něm nejdřív viděla někoho úplně jiného. Á,

tamhle zrovna přichází. Mohu mu o tom povědět, dokud tu nejsou vaši rodiče?“

„Ano, povězte mu.“

Rekla jsem Dominikovi vše, co jsem se dozvěděla a také, co si o tom myslím. Romana mě doplňovala. Nepřekvapilo mne, když okamžitě přišel s řešením. Zeptal se nejprve Romany:

„Vy se hodláte zdržet déle než vaši rodiče, že ano?“

„Ráda bych tu zůstala aspoň měsíc. Snad až do premiéry, pokud by to šlo.“

„To je bez problémů, že ano Sáro? A vaši rodiče, pokud vím, počítají s tím, že poletí zpátky příští týden, mám pravdu?“

„Ano, poletí ve čtvrtek ráno, let mají už rezervovaný. Mají totiž rozdělaný ještě jeden velký projekt – kostýmy pro nové nastudování Straussova Netopýra v Mnichově. Kostýmy pro Ernesta nechají vyrobit po svém návratu do Prahy a pošlou je sem hned, jakmile budou hotové. Počítají s tím, že do měsíce by tu měly být, tak dva až tři týdny před premiérou, to by mělo stačit. O případné úpravy už bych se postarala já.“

„To vypadá dobře. Vyřešíme to tak, že vás přestěhujeme do jiného pokoje nahoře, na tobě Sáro potom bych nechal rozhodnout kam, místo tu přece je. Vaším rodičům nic neřekneme, s nimi necháme vše tak, jak je. Stejně mám pro ně už zajedené apartmá na Sunshine Coast, kde se budou moci věnovat plně svým návrhům. Nějaký důvod k rozhodnutí o vašem přemístění už si najdeme. No a navrhoval bych abychom, až vaši rodiče odletí, udělali nějakou seanci v tom pokoji, o tom si ještě promluvíme.“

Tak prozatím rozhodnuto. Po chvíli se nahoře objevili oba manželé, byl právě tak čas k tomu něco pojíst a odjet do kulturního střediska, kde se v ten den zkoušelo. Tam Dominik nejprve představil Skalickým Brandona, kterého si potom vzal stranou, aby ho zpravil o tom, co se událo. Byly asi 3 hodiny, zkoušení se pro ten den skončilo; my herci jsme ale nebyli ještě volní. Lukáš s Kamilou si nás brali jednoho po druhém stran kostýmových návrhů, on muže, ona ženy, Brandona společně, změřili si nás a promluvili si s každým z nás. Chtěli zejména vědět, jaké my máme preference, zajímalo je, co nám sedí a co ne, v čem bychom se cítili nejlépe. Ukazovali nám různé návrhy pro kostýmy z her konce 19. století, ptali se na naše názory. Říkala jsem si, že tihle lidé opravdu vědí, co dělají a totéž Dominik, který je sem pozval.

Naše hosty nechal Dominik potom vybrat, kam chtějí jít na večeři. Vyhrála to thajská restaurace, která se nachází nedaleko naší oblíbené rybí restaurace, kam se asi půjde příště. A koho tam nevidím sedět v rohu u malého stolku, jako Vaughna s Kitty! Předstírat, že je nevidím, se moc dobře nedalo, jen jsem jim ale krátce zamávala. Totéž udělal Brandon. Když jsme odcházeli, stále tam ještě byli, ponořeni jen do svého malého světa. Přeji si, aby jim to fungovalo.

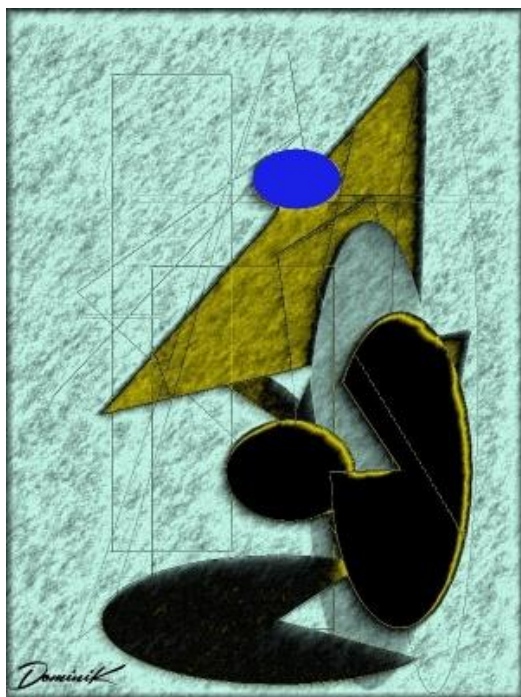
Rodina Skalických měla pochopitelně jetlag, takže mají tendenci ponocovat. Máme pro to porozumění, takže Val s Brandonem a Dominikem s nimi zůstali sedět nad pár lahvemi vína na naší verandě a potom v obývacím pokoji ještě dlouho po půlnoci. Já jsem si ale šla lehnout, abych byla čerstvá k zítřejší zkoušce.

Elwoodovi se dostalo úkolu, který se mu jistě hodně zamlouval. Brandon ho pověřil tím, aby s jeho Lexusem odvezl dopoledne příštího dne Romanu do Brisbane, kde už bylo předem dojednáno, že si bude moci podrobně prohlédnout jeviště a zákulisí, kde budeme mít premiéru a kde budeme po tři týdny potom hrát. Elwood asi vzal Romanu také někam jinam, nejspíš na večeři, protože do Arden dorazili poměrně pozdě.

Ve čtvrtek ráno ještě předtím, než se začalo zkoušet, měli Brandon s Romanou pracovní schůzku. Brandon přitom Romanu požádal, aby udělala dva základní návrhy jevištní výpravy. Jeden pro Brisbane a hodící se pro případná jiná místa konání ve velkém stylu, tam kde například bude točící jeviště. Kromě toho by rád měl ještě další design, užívající stejný nábytek, na nějž budou herci zvyklí, vše ale v menším měřítku. Ten může docela dobře založit na místě, kde nyní zkoušíme, protože až se budou dělat zájezdy, s čímž počítá, většina jevišť v menších místech bude mít podobné rozměry jako toto. Romana tedy může počítat se šířkou kolem 8-10 metrů, hloubkou 6-7 metrů. Pro grand design by měla mít prostor téměř dvojnásobný, ten se ale nemusí při komorním stylu této hry zcela využít. Je docela možné, že by se také udělala zde v Arden předpremiéra, pro nás spíš něco jako generálka, ale už s obecněstvem. Romana navrhla, že v tom případě by začala s návrhem v menším měřítku a potom jej přizpůsobila větším prostorám, asi hlavně tím, že by se přidalo impozantnější jevištní pozadí. To se Brandonovi zamlouvalo.

Romana pravidelně navštěvovala zkoušky, kam jsem ji každé ráno dopravovala já svou hondičkou. Seděla potom většinou zhruba

uprostřed sálu, před sebou svůj laptop, na kterém neustále něco dělala, nevím, jestli psaní či nějakou grafiku. Slíbila, že své návrhy předloží Brandonovi a Dominikovi počátkem příštího týdne, kdy jim svoje mají dodat i její rodiče. Ti od pátku až do pondělka se nacházejí na Sunshine Coast, kde jim Dominik zařídil pobyt v apartmá luxusního letoviska v Noosa Heads, kde by měli mít klid ke své práci a navíc příjemné prostředí s výhledem na moře. Romaně Dominik navrhol totéž, ona to ale odmítla. Jednak se chtěla s námi zasvěcenými do problému „Zavřeného pokoje,“ jak jej nazval Val, dohodnout na dalším postupu. Také ale se hodlala zúčastnit Valovy nedělní přednášky, k níž ji pozval a na kterou se podle toho, co mi říkala, velice těšila.





22. Seance

V pondělí se normálně zkoušelo, v úterý ale jen asi do dvou odpoledne, kdy nás znovu navštívila rodina Skalických. Manželé nám předvedli návrhy na kostýmy a musím říci, že jsem byla jejich prezentací uchválena. Během těch několika dnů, které strávili na Sunshine Coast, rozhodně nezaháleli. Dominik opravdu věděl, co dělá, když je sem přivedl. Všichni už se nemůžeme dočkat, až kostýmy přijdou ušité z Prahy a my si je skutečně budeme moci navléknout. Mluvím aspoň za sebe a určitě také za Kitty i Judy. Jak to bude prožívat ten můj táta, tím si ovšem jistá být nemohu. Konzultace s ním, ale trvaly ze všech nejdéle – ono jistě nemůže být jednoduché obléknout staršího pána „in drag“ a tak, aby to pro diváka bylo uvěřitelné. Naši návrháři pracovali tak, že s pomocí jakéhosi programu mohli rovnou vytvořit virtuální podobu budoucího kostýmu, takže každý z nás jsme se už mohli podívat na to, jak zhruba budeme na jevišti vypadat. V případě mého otce nejde tu ale jen o to, jak bude vypadat – důležitější pro něho bude osvojit si chůzi, pohyby a manýry dámy z vyšší společnosti. A vypadat přitom, že je v takovýchto šatech zvyklý (zvyklá?) se od malička pohybovat. Nemám ale obavy, že si s tím neporadí, jak dobrým hercem Brandon je, to už mi dokázal mnohokrát. Vždycky ale až doposud přicházelo jen v krátkých záblescích, teď jsem jen zvědavá na celkový obraz.

Romana nám potom ukázala svůj předběžný návrh jeviště. Ten také vypadá impozantně. Hodně jistě bude záležet na nábytku, který se podaří sehnat. Dominik se ale už nechal slyšet, že některé místnosti v našem domě by si zasloužily něco luxusnějšího a že hodlá

s Romaninou pomocí něco vhodného zakoupit, užít to ve hře a potom umístit v domě. Takže i zde je na co se těšit.

Rozhodli jsme se, že do záležitosti zasvětime Briana Hammonda. Jednak má s pořádáním seancí zkušenosti, a kromě toho bude moci přizvat Lynette jako medium. Renata, která má mediální schopnosti bude sice také přítomna, protože ale není zdaleka tak zkušená jako Lynette, necítila se na to, aby vzala na sebe tuto roli. Ve středu jsme se od Briana dozvěděli, že Lynette, Virginie i on, jsou připraveni pro páteční večer. Tito tři spolu s manžely Svobodovými by měli tvořit jakési jádro společnosti, jejímiž ostatními členy, s již méně zkušenostmi stran spiritismu, budou Brandon, Val, Dominik, Renata a já. Celkem deset lidí, pět mužů a pět žen, to je podle Briana ideální sestava.

Ve čtvrtek večer odlétali zpátky do Prahy Lukáš s Kamilou – byl to pro ně poměrně krátký výlet, prý to ale stálo zato. My zde si myslíme, že odvedli výtečnou práci, jako praví profesionálové, jimiž jsou. Teď jen aby vše šlo nadále bez problémů, až se budou kostýmy vyrábět. Na letiště je odvezli Elwood s Dominikem. Romana, která zde zatím zůstává, jela také s nimi, vyprovodit své rodiče.

Přišel pátek a s ním kýžená večerní seance. Všichni pozvaní se dostavili do pokoje, z něhož už dříve byla odnesena postel a ostatní nábytek a umístěn zde kulatý stůl s deseti židlemi; o jehož zakoupení se zasloužil Dominik. Brandon sice navrhoval, že by tím úkolem pověřil Elwooda, Dominik ale trval na svém, řka, že čím méně lidí bude o této věci vědět, tím lépe. Nakonec se to ukázalo být snadné – Dominik jednoduše zajel taxíkem do středu Arden a v jediném, ale velkém obchodě s užitým nábytkem našel přesně to, co chtěl a nechal si to doručit. Majitelé ardenských obchodů si brzy budou ukazovat na něho, kdykoliv se mihne středem města, jako na zdroj sypajících se dolarů. Až na to, že Dominik zásadně platí kartou.

Všichni jsme se usadili, střídavě muž a žena, jak nám Brian poradil, protože potom bývá prý emanace energie nejsilnější. Brian se údajně těmito věcmi zabývá už téměř třicet let; měl by tudíž vědět. Uprostřed stolu, pokrytého černým ubrusem, hořela jediná svíčka, jinak byla v místnosti tma. Brian nás pobídl k tomu, abychom všichni položili ruce na stůl tak, aby se malíčky vždy dotýkaly malíčků našich sousedů po obou stranách, takto vyvázejíce kruh. Nejméně pět minut, jak nám bylo řečeno, to potrvá, než se síly dostatečně zkoncentrují, potom uvidíme, co se stane. Pokud se něco stane, ne vždy tomu tak bývá, jak nás Brian upozornil.

Tak nějak jsem neměla pochybnosti o tom, že k něčemu dojde. Od samého počátku, kdy jsme tiše meditovali, jsem cítila koncentraci energie, jakou jsem nikdy předtím nezažila. Bylo to skoro, jako by už v příštím momentě měly začít konečky mých prstů jiskřit. Nějaký řas se nic nedělo, byly vidět jen matné tváře přítomných ve světle svíčky, byl slyšet jen slabý hluk, jak venku po silnici přejelo nějaké auto, nic jiného nerušilo ticho. Potom jsem zaslechla, že dech Lynette, našeho media, se se začíná zrychlovat, podobně jako by upadala do spánku. Blikající světlo nedovolovalo, abych jí viděla dobře do tváře, přesto se mi zdálo, že má oči prvně zavřené. Její dech se nadále zrychloval a zněl také hlasitěji. Posléze se ozval hlas, který jsem již slyšela, spíš mužský, než ženský. Barney Darcy, Lynettina kontrolní entita.

„Zdravím vás!“

„Zdravíme tě Barney,“ odpověděl Brian. „Děkujeme ti, že jsi přišel. Jsme tu v trochu jiném složení, než na jaké jsi zvyklý a jsme i na jiném místě.“

„To vím,“ řekl Barney.

„Má toto místo něco co dělat s Aboridžinci?“

„Mívalo, teď už ale ne.“

„Scházeli se někdy tady?“ To se zeptal Val.

„Kdysi dávno, to snad ano, teď už ale dlouho ne.“

„Co je k tomu vedlo, aby se tu scházet začali?“

„Tímto místem procházel duhový had, to je co k tomu vedlo.“

„Míníte tím energetické linie?“ zeptal se Brandon.

„Vy to snad nazýváte tak, já zase jinak.“

„A teď už tudy duhový had nevede?“ To se ptal Val.

„Ne tím hlavním směrem.“

„Ale, kdysi tudy procházel? Opět Val.“

„Kdysi dávno. Snad.“

„Jak dávno?“

„To nevím. Asi když se snění začínalo.“

„Proč je tady v tomhle místě negativní energie? Zeptala se Romana.

„Jaká energie?“

„Špatná síla.“

„Byla sem svedena.“

„Jen sem?“ Stále ještě Romana.

„Proč jen sem?“ zeptal se Val.

„Někam přece jít musela. Aby nerušila to dobré, co v sobě má duhový had.“

„Takže jen na tohle jedno malé místo bylo to špatné v duhovém hadovi svedeno?“ Romana.

„Na tohle místo. Není dobré místo, špatně se mi tu mluví. Někdo by rád ještě promluvil, ne ale tady.“

„Co kdybychom přešli jinam?“ To prohlásil Brian.

„To by bylo dobré.“

Dech media se na chvíli zrychlil, potom zpomalil, přestal být hlasitým. Lynette se probírala z transu. Vypadala hodně vyčerpaně. Brian nás pokyny hlavy upozorňoval, abychom ještě nemluvili, ani se nehýbali z místa, dokud se medium docela neprobere. Teprve když se tak stalo, povstal a my ostatní s ním. Šli jsme si sednout nahoru na verandu, poradit se, co dál.

„Co tomu říkáte?“ zeptal se Val.

„Že na chudáka Barneye toho je trochu moc,“ řekl Brian.

„Také si myslím,“ ozval se Dominik, „co kdybychom přešli dolů ke mně do ateliéru. Tam docela určitě špatné vibrace nejsou.“

„Podle toho, co Barney říkal, jsem si dal dohromady, že je tu jen jedno špatné místo, a sice ta místnost, kde jsme byli,“ prohlásil Val.

„Nevím, třeba se v budoucnu pokusíme s ní něco udělat. Exorcismus nebo něco takového. Zatím se jí prostě budeme vyhýbat. Chce to nechat ji prázdnou.“

„Co místnost nad ní?“

„Vidíš, to mě nenapadlo. To je zčásti ta ložnice, co v ní spí Romana teď.“

„A měla jste nějaké problémy? Zeptal se jí Dominik.

„Vůbec ne. Co je v té dolní místnosti, musí být v zemi pod ní. O moc dál to zřejmě už nezasahuje.“

„Co je vlastně ten duhový had, o kterém Barney mluvil? Něco jako ley lines?“

„Ano táto, duhový had nebo také songlines, dreamworld, cesta snů, to vše je zásadě stejná věc,“ řekl Val. „Krajina se energeticky projevuje a lidé, kteří jsou senzitivní, si jsou toho vědomi. Ta energie zřejmě vychází odněkud ze zemského jádra daleko v hlubinách a v některých místech prochází až na povrch země. Často tomu bývá v místech, kudy vede hřeben horstva nebo útes. Tam, kde takto vyvěrá, vzniká silový bod, někdy se také silové čáry, duhové hadi, protínají, to potom často pro domorodce bývá posvátné místo, bojiště. Kromě té zemské energie je tu také energie přicházející k nám z vesmíru. Navíc tu jsou energie, které uměle vytváří člověk, většinou aniž by si to uvědomoval, jako dráty vysokého napětí,

odvodňování i zavodňování krajiny, a tak podobně. Ty ovšem účinky duhového hada spíš ruší. Nejsilnější tak bývají v místech kam ještě moc nezasáhla civilizace. Sem už zasáhla poměrně dost, takže duhový had se tu asi projevuje méně a jen místy. Aboridžinci si jsou vědomi hlavně existence dvou základních druhů energie, zemské a kosmické, proto jejich songlines jsou na nich založeny. Je to složitá věc a vyžadovalo by si to podrobné, a hlavně nezávislé vedené studium, pokud ale vím, jsou zde lidé, kteří nejsou domorodého původu a kteří se těmito věcmi vážně zabývají.“

„Barney ale mluvil o špatné síle, která sem byla nějak svedena.“

„Ano táto, jako všechno na zemi, také songlines mají svou negativní stránku. A ta negativní energie byla nějakým způsobem svedena do jednoho bodu, na neštěstí právě tam, kde nad ním byl postaven náš dům. Zdá se ale, že je to jen velmi malé místo, v němž se negativní energie projevuje. Kdy a jak, to se asi jen tak snadno nedozvíme, Barney například o tom nic moc nevěděl. Ovšem Barney, pokud víme, není čistokrevným domorodcem. Že je tu negativní bod, špatná síla, o tom ale věděl. Nejspíš to prostě cítí, Teď když o tom víme i my, můžeme se jí vyvarovat. Co kdybychom teď přešli do tvého ateliéru? Ty přece proti tomu nic nemáš, táto, či snad ano?“

„Kdepak, pojďme!“

Sešli jsme znovu dolů, každý jsme si vzali židli, Val s Brianem se potom ještě vrátili pro stůl. Netrvalo dlouho a byli jsme znovu usazeni ve středu ateliéru a ve stejné formaci jako předtím. Brian ale navrhl, abychom se přemístili tak, aby se sice pořadí muž-žena zachovalo, ale v jiné sestavě. To prý proto, aby se zrušily případné zbytky negativností, které jsme mohli posbírat při předchozím pokusu. Rozumný návrh, podle mne.

Seděli jsme takto soustředěni po nějaký čas, když se začalo znovu ozývat zrychlené dýchání. Tentokrát znělo ale trochu jinak. Po mé levé straně seděl Dominik a vedle něho Renata. Dýchání přicházelo od ní, a když jsem se přivřenými očima tím směrem podívala, viděla jsem, že je to skutečně ona. Dýchání se ještě zesílilo a zrychlilo, potom zpomalilo a ztišilo se. Ozval se hlas. Hlas, podobný tomu, který jsem už slyšela.

„Příjemný večer vám všem!“

„P-příjemný večer i to-tobě, mami.“ Opět jsem to nezvládla bez koktání. Co jsem to za herečku?

„Co jsi to za herečku, když takhle koktáš?“

Byl v tom dokonce i náznak dobrosrdečného smíchu, ovšem v mezích toho, co dokázalo zvládnout medium.

„Promiň, polepším se,“ dostala jsem ze sebe, už o trochu klidnější. Kdo ale nebyl klidný, se ukázal být jiný herec.

„Jsi to ty, Chan-tal?“

„Ano, jsem, Brandone. I když jsem se teď vrátila ke svému původnímu jménu, Patricia. Pat, to se přece dá vyslovit snadno a bez koktání.“

„Tak tohle pro mne mohl být důkaz totožnosti, tohle tvé jméno asi skoro nikdo nezná. Mohu ti ale ještě dát jednu kontrolní otázku?“

„Jistě. Ptej se. Nemáme ale moc času. Podmínky nejsou právě nejlepší.“

„Pat, kde jsme strávili poslední večer před tím, než jsi odletěla zpátky do Austrálie?“

„Hotel Mercure, Kensington,“ zněla hbitá odpověď. „Ano, Brandone, Sáro, jsem to já. A miluji vás! Ráda bych vám ještě něco řekla, to ale budu muset nechat na jindy.“

Zpozorovala jsem, že Renata začíná vypadat trochu zneklidněle. Pat také rychle řekla:

„Bohužel, opravdu nám nezbývá moc času. Budu muset jít. Ozvu se ale ještě. Sbohem, Mirando, sbohem, Prospero!“

„Sbohem mami.“

„Sbohem, Chantal, Pat!“

To bylo vše, co jsme stačili oba dohromady říci. Když se Renata úplně probrala z transu, odebrali jsme se opět nahoru. Večer byl ještě mladý, bylo teprve asi půl deváté, stěží hodina uběhla od chvíle, kdy jsme začali první seanci v dolejší místnosti. Přesto jsem se cítila, jako by na mne najednou dolehla veškerá únava nahromaděná z let od toho večera v kensingtonském hotelu. Také táta Brandon vypadal, že to s ním hodně zamávalo. Ti ostatní, zdálo se mi, oněměli. Šla jsem postavit na kávu. Romana s Virginíí mne ale od toho z kuchyně vyhnaly a nařídily mi, abych si šla sednout na verandu. Tam už seděli ostatní. Dominik, řekl:

„Tak jsem si nemyslel, že něco takového, kdy zažiji. Je to ale tak. Předpokládám, že ta informace o tom hotelu v Kensingtonu je správná.“

„Samozřejmě, že je. Jediné místo odkud by se dala vydolovat, je má mysl. Neřekl jsem o tom ani žádnému ze svých tehdejších kolegů, vůbec nikomu.“

„Tomu říkám džentlmenské jednání,“ usmál se Brian.

„Mohou existovat hotelové záznamy,“ řekl Dominik. „Plné jmen dobře vychovaných džentlmenů.“

„Čtvrt století staré záznamy?“ odušil nato Brandon. „Ty přece žádný hotel držet nebude. A ani nemusí.“

„Právě tento hotel je třeba nevyhodil,“ řekla Virginia, která spolu s Romanou přinesla pro všechny kávu.

„Vždycky ve všem, co tu kdy zažijeme,“ řekl můj manžel psycholog, „ať je to sebepodivnější, i když si můžeme myslet, že není možné, aby tohle neznamenal absolutní důkaz existence nadpřirozena, vždycky se dá najít racionální vysvětlení. Takový už je zákon tohoto materiálního světa. Je ovšem na nás, čemu uvěříme.“

„Já věřím tomu, že jsem dnes mluvil se Chantal, tedy s Pat. Vidíte, už to o té Pat, o tom ví málokdo, i když není tomu tak dávno, kdy jsem se před pár z vás o tom zmínil. Také ty hotelové záznamy mohl teoreticky někdo někde vyhrabat. Ano, Val má pravdu, vše lze racionálně vysvětlit, já ale věřím v to, v co věřím.“

„Já také,“ přidala jsem se s rozhodností.

„Ano, Prospero, ano, Mirando. Co tohle mělo znamenat?“

„No, není to jasné, Dominiku?“

„Jistě, Virginie, rád bych to ale slyšel z úst potenciálního budoucího pachatele.“

„Neříkej, že by ses hlásil jako potenciální spolupachatel!“

„Jistě, Brandone. Rád bych se na tom podílel.“

„Navrhuji, abychom se o tomhle bavili někdy jindy.“

Debata trvala ještě asi hodinu, během níž se postupně vytráceli někteří z účastníků, až nás zbylo jen několik – Val, Dominik, Brandon, Romana a já. Dohodli jsme se na tom, že se na tom, jak tomu ve skutečnosti bylo, nikdy úplně dohodnout nemůžeme. A že to tak vlastně je správné. V každém případě to život činí o dost zajímavějším.



23. Cimcum

Když jsem viděla v Dominikově ateliéru obraz, na němž, převážně na červeném poli, se nachází nahá lidská figura ve schoulené pozici jakoby probodnutá dlouhým kopím či paprskem nějaké energie, zeptala jsem se svého tchána, co to znamená. Dominik většinou celkem nerad vůbec nějak vysvětluje takovéto věci, tentokrát mi ale řekl i jméno obrazu, který už měl hotový. Druhá smrt Orfeova. Teprve potom jsem si všimla, že před pěvcovou sklopenou hlavou leží lyra, symbol hudby a umění vůbec. Když jsem se dále vyptávala, Dominik už zase byl na informace skoupý – dozvěděla jsem se od něho jen to, že se jedná o smrt na další, vyšší rovině existence.

V sobotu jsem odvezla Dominika do Nambouru, kde se nachází několik prodejen aut. Můj čínorodý tchán se totiž rozhodl, že si koupí nové auto a že nemusí tentokrát mít žádného Rolls-Royce či něco podobného. To jsem mu schválila s tím, že v Austrálii se vlastně ani nesluší, aby měl miliardář přespříliš luxusní auto – toto že zde přenechá spíš těm menším čerstvým zbohatlíkům. Dominik souhlasil, a protože v Arden žádná prodejna aut není, jeli jsme k té nejbližší. Ukázalo se, že pokud jde o nová auta, specializují se na francouzské Peugeoty a Citroeny, což se mému tchánovi zpočátku

moc nezamlouvalo. Potom ale objevil, že tam mají docela roztomilého Peugeotu SUV a navíc v jeho oblíbené stříbřité barvě, a že jej může mít okamžitě. Auto má, jak se tady anglicky říká „all the bells and whistles“, všechny zvonky a píšťaly. Protože Dominik si nebyl jistý s řízením, hlavně kvůli jízdě vlevo, na což si ještě nezvykl, prodejce navrhl, že může mít auto doručené do Arden ještě toho odpoledne. Na místě jim zaplatil, tuším nějakých padesát tisíc australských dolarů, a vskutku, k večeru se u nás objevila dvě auta, nový Peugeot a jiné auto, aby odvezlo jeho řidiče zpět do Nambouru. S Dominikem už se to vždycky bude mít takto: lidé pro něho udělají, co mu vidí na očích, všechno se kolem něho děje rychlým tempem a celkem bez zádrhelů! Bude to asi tím, že Dominik má peníze.

Cestou domů jsme pochopitelně znovu hovořili o tom, co se událo předchozího večera. Tchán prohlásil:

„Mne to nepřekvapilo. Tebe myslím také moc ne. Zato tvého tátu, toho ano. Myslím, že ho to hodně zaskočilo. Až do včerejška se ho to sice také týkalo, spíš ale jen okrajově. Mohla to z jeho hlediska být, neříkám, že byla, ale mohla být, jen nějaká fantazie mladé dívky. A najednou v tom lítá i on.“

„Myslíš, že mi předtím nevěřil?“

„To bych tak nepodal. Spíš si nechával takovou tu rezervu, což ostatně děláme všichni. Ten tvůj psycholog by nám to oběma asi vysvětlil trochu lépe než já.“

„Takže, ty věříš tomu, že ten, kdo s námi včera večer mluvil, byla moje máma?“

„Sáro, slyšela jsi přece, co včera prohlásil Val o nadpřirozených věcech, či ne?“

„Myslíš něco v tom smyslu, že vždycky se pro ně najde racionální vysvětlení?“

„Přesně tak. A ono se opravdu dá nějaké najít. Když už ne přímo hmatatelným způsobem, vždycky se ještě dá říci, že za tím stojí telepatie. Tu přece snad už i ti nejpaličatější dialektičtí materialisté zdráhavě a s nechutí přijímají, že naše mozky by třeba mohly přijímat vlnění určité délky. Už i v bývalém Sovětském Svazu se s telepatii dělaly potajmu pokusy. Hlavně vojenští páni, kdo jiný?“

„A ty si myslíš, že Brandon se na to dívá takhle?“

„Sám přece řekl, že to s tím kensingtonským hotelem bylo v jeho myslí. A jistě si je i vědom toho, že do té myslí se mohl přece jen někdo nabourat, takové věci se dějí.“

„Kdo a proč?“

„To je právě ta otázka. Když se tyhle dvě možnosti vyloučí, tak případ záhrobní komunikace tvé matky nabude mnohem větší přesvědčivosti.“

„Stejně je to pro mne přesvědčivé dostatečně. Když se nakonec zmínila o Mirandě a Prosperovi, to byl pro mne také důkaz. Kdyby to měl být nějaký fejk, jak se tomu dneska říká, tak to by musel pachatel také vidět i do mé hlavy. A to bych asi nějak poznala, jsem přece senzibilní. Také nevím, kdo z lidí kolem mne by byl něčeho takového schopen.“

„Opravdu nevíš?“

„No, trochu jsem si zpočátku nebyla jistá s tím, co by mohl mít za lubem Brian, teď už bych mu ale spíš věřila.“

„A proč ne předtím?“

„No, připadal mi tak trochu nabubřelý.“

„A teď už ne?“

„Nevím. Při těch seancích se choval jinak, než když jsem byla v jeho domě při té seanci.“

„Já se nemohu ubránit pocitu, že před námi něco skrývá. Že něco ví, o čem nám nechce říci.“

„Co by to mohlo být?“

„Nevím. Určitě to ale nějak souvisí s tím, co je v té místnosti.“

„Něco mi říká, že se to dozvíme. A brzy.“

V neděli dopoledne jsme se rozhodli uspořádat autoškolu. Dvojnásobnou. Táta Brandon jel se mnou ve svém Lexusu, zatímco já jsem řídila. Potřebovala jsem prostě získat sebejistotu s jiným a větším autem, než je moje malá Honda Civic. Šlo mi to dobře, takže asi po hodinové projížďce okolím, mě Brandon prohlásil za plně způsobilou k řízení jeho auta. Dominik ve svém Peugeotovi, s Valem po boku, to měl asi o dost těžší. Má sice mezinárodně platný řidičský průkaz, časem si ale bude muset udělat australský, jestliže tu chce zůstat. Což o to, řidič on musí být dobrý, vždyť v těžkých dobách živil rodinu tím, že jezdil s taxíkem. Problémem v jeho věku je, že se tu jezdí po opačné straně silnice. Na to si asi člověk musí zvykat, to jsem nikdy nezažila – v Evropě jsem byla jen několik dní na tu svou svatbu, a to mě všude vozili, jinak po celý život jezdím tady po levé straně. Tedy asi po ten čas, co mám řidičák, tak šest let. Jako spolujezdkyni mi tehdy to ježdění vpravo tak moc nevadilo – otázkou ovšem je, jak bych jako řidička reagovala, kdybych se náhle ocitla v neočekávané situaci?

Večer jsme se nacházeli na naší verandě, později jsme ale přešli dovnitř – začalo se dělat chladno, tedy pro nás zvyklé na australské podnebí; do té kategorie ještě zdaleka nezapadá Romana, Dominik zatím jen tak napůl. Byli s námi také Andrew s Renatou. Už předem jsem tušila, že se z této situace vyvine nějaká ta filosofická debata, k nimž obvykle dochází ve Valově přítomnosti. A nemýlila jsem se. Reč se brzy stočila na předchozí noc a na seanci. Andrew už dřív musel Renátě popsat, co přesně se vlastně dělo, když byla v transu. Prostě nevěděla ani to, že v transu byla. Pouze se cítila dost vyčerpaná – i poměrně krátké sezení může medium hodně unavit, zejména když se jedná o hlasovou komunikaci. Renata nám řekla, že je tím vším dost zaskočená.

„Nikdy jsem si nemyslela, že něco takového v sobě mám!”

„Málokdo z nás víme, co má pro nás osud připravený, odpověděl Val. „Nazývat to osudem je ale jen zvyklostí – přitom většinu toho, co nás má potkat, si zapříčiníme sami svými akcemi. Občas nám nad tím vším zůstává rozum stát. Něčeho si přejeme, žádáme; přitom jsme si jisti tím, že vše děláme správně, že o to, co chceme mít se hodláme podělit s ostatními v duchu univerzálních zákonů, jichž si jsme plně vědomi. Přesto vše se nám toho nedostane. To nemusí hned znamenat, že Pánbůh nás nemá rád a pravděpodobně to ani neznačí, že nějakým způsobem klameme sami sebe a že v podvědomí sprádáme nějaké zlomyslné a chamtivé plány na to, jak se obohatit na úkor jiných lidí. Daleko pravděpodobnější je, že se nám časem otevrou docela jiné cesty a zatím nedostáváme to po čem tolik toužíme prostě proto, že by nás to mohlo odvést z té cesty, kterou bychom se měli dát. Často je tomu tak v našem vlastním zájmu.”

„Vždyť víš, jak se to mělo třeba se mnou, nejednou jsem ti to vyprávěl,” ozval se Renatin manžel Andrew.

„Ano, vím. Oni nevědí, snad kromě Dominika. Tak jim to řekni.”

„No tak dobře, řeknu, není to žádné tajemství. Dříve než jsem odešel z někdejšího Československa, pokoušel jsem se velmi vážně o jevištní kariéru. To Dominik ví, býval většinou při tom.”

„Ano, a dával jsem ti dobrou šanci.”

„Tak. Zpočátku jsem míval jisté úspěchy, tak docela mě to ale neuspokojovalo. Byl jsem si v té době až příliš dobře vědom toho, že tam kde účinkuji bývám často nejlepším hercem mezi zpěváky a nejlepším zpěvákem mezi herci, a rozhodl jsem se s tím něco udělat.

„Takových případů znám několik,” řekl Brandon. „Řešit se to dá tím, že se takto postižený soustředí na jedno, nebo to druhé.”

„Což jsem udělal i já. Řekl jsem si, že řešením by bylo pokusit se prosadit jako operní zpěvák, kde bych mohl využít obojí. Na jaře 1969 jsem proto měl dělat zkoušky na pražskou AMU, Akademii múzických umění. Moje soukromá učitelka zpěvu, která tam byla rovněž profesorkou, mě ale varovala, že se mám prezentovat pokud možno konzervativně. Což by bylo znamenalo především, abych si oholil vousy, které jsem v té době měl už po několik let. Nedbal jsem její zkušené a dobře míněné rady, protože jsem věřil pevně v to, že se prosadím se svým „basso profundo“, vousy nevousy. Zdálo se, že na většinu členů komise jsem udělal dobrý dojem, nikoliv však na samotného předsedu komise, velikého straníka, který po mém vystoupení prohlásil kategoricky, že žádné „beatniky“ na AMU vidět nechce! Tak mi to popsala moje učitelka zpěvu, která přitom byla. Protože předseda komise měl právo veta, tohle znamenalo konec mých ambicí. Tehdy mne to dost zdrtilo. Když se na to ovšem dívám z retrospektivního hlediska, říkám si, že to mohlo být úplně jinak, než jak jsem si tehdy představoval.“

„Také asi bylo,“ řekl Val. „Mohla to docela dobře být nevědomá část vaší mysli, která takovýto vzdorný postoj naplánovala.“

„Abych ty zkoušky neudělal. Když se uváží, že krátce nato, během několika dní, jsem učinil to osudové rozhodnutí, že odjedu do Anglie, dokud to ještě jde a že využiji možností, které se mi jako rodilému Britovi nabízely.“

„Hádám, že potom šlo všechno jako po másle.“

„Ano, Dominiku, šlo. V okamžiku, kdy jsem začal v tomto směru podnikat první kroky, vše šlo jak na drátkách. Tedy vzhledem k tomu, jaké překážky mi kladla země v zajetí totalitárního systému. Věci jako tak zvanou výjezdni doložku a podobné dokumenty a povolení, která jsem potřeboval abych mohl zemi opustit (a těch opravdu nebylo málo), jsem všechny dostal v rekordním čase (což znamenalo jen v řádu týdnů, a ne obvyklých měsíců), takže koncem léta 1969 jsem se ocitl v Londýně. Asi měsíc nato se čs. hranice hermeticky uzavřely a už by to nebylo bývalo možné. Aspoň po několik příštích let.“

„Nebylo vám zřejmě souzeno zpívat Sarastra nebo Osmina v Národním divadle,“ zasmála se Romana.

„Ne, nebylo. Dostalo se mi ale malé kompenzace. Zazpíval jsem si poklad všech českých basistů, Kecala v Prodané nevěště. Při amatérské produkci v Londýně. Také pár jiných rolí. Hlavní je pro mne ale to, že jsem se nakonec dostal do země, v níž jsem se později mohl svobodně věnovat studiu toho, co mě opravdu zajímalo, což by

za tehdejšího režimu nebylo bývalo v někdejším Československu možné. A také dělat spoustu jiných věcí, které bych byl dělat nemohl, jako třeba naučit se hrát golf."

„Tohle je moc poučný příběh," řekl Val. „Dřív, než propadneme zoufalství nad nějakými nepovedenými pokusy o to, co si snad představujeme jako svoje velké poslání, všichni bychom si měli uvědomit, že naše budoucnost může docela dobře ležet někde úplně jinde a že si možná velice posloužíme, když ponecháme věcem volný průběh. Každý z nás máme nějaké přednosti, nějaký talent, v mnohých případech i více talentů. U někoho to může být krása těla a tváře, u jiného fyzické schopnosti, houževnatost, vytrvalost, nebo třeba schopnosti kreslířské, zvučný hlas atp. To vše je zde, aby nám to pomohlo hrát tu roli v životě, která je nám nějak předurčená. Proto také nemá význam se příliš zaobírat tím, co mají, co dokáží, či nedokáží, jiní — to co oni dostali do vínku jsou jejich vlastní nástroje, jejich osobní talenty, které jsou zde aby pomáhaly právě jim. A ty se mohly budovat po staletí, tisíciletí. Stvořitel vytvořil prvotní prostor a s ním potom časová, prostorová a pohybová vymezení. Bez jím takto stanovených hranic, jednotlivé duše by neměly možnost nic přijímat ani vydávat. Těmto restrikcím se říká Cimcum.“

„To zní spíš jako něco z dětské říkanky," prohlásila nato Romana. „Myslíte to vážně?“

„Naprosto. Cimcum je kabalistický výraz značící „kontrakt, která následuje předchozí expansi“. Jde zde prostými slovy o to, že poté kdy stvořil svět, Bůh se od svého výtvaru odtáhl; to proto aby povolil existenci něčemu jinému kromě sebe sama. Česky bychom mohli také říci „odsud až posud“, to má podobný význam.“

„Dobře, bavíme se ale anglicky," řekl Brandon. „Jak bys to vyjádřil anglicky?“

„No, představ si, že jsi Stvořitelem. Jak zařídíš to, abys byl přítomen ve své nepřítomnosti?“

„To je těžké si představit.“

„Ano, proto ten výraz. Cimcum je tak nějak jako Google, také dost hloupé slovo, stále přítomné i ve své nepřítomnosti. Boží přítomnost v přímém smyslu slova, protože v jiném smyslu je Bůh stále přítomen, by zabraňovala tomu, aby se cokoli mohlo dít.

„Něco jako když stáhneme zvuk tlapačů, který by nás jinak ohlušoval, abychom mohli něco dělat?“

„To je jiný způsob, jak si s tím poradit. Mám tu ještě jiný — představme si, že Bůh pro nás vytvořil jakési pískoviště a potom řekl:

„tady si dělejte co chcete a co můžete“, potom třeba dokážeme ten obtížný koncept alespoň do jisté míry pochopit. Dalo by se také říci, že Cimcum je odrazem od Boha vycházejícího světla, což způsobilo, že se zde vytvořilo vakuum. To potom umožnilo to, aby se vytvořily a postupně odhalovaly další světy.

Představme si ještě něco jiného – nádoby umístěné jedna nad druhou, je jich deset, jako sefirotů na stromě života. Prvotní energie přichází shora a nádoby vytvářejí kaskádu. Když se jedna z nádob naplní, začne přetékat a energie proudí do té nacházející se pod ní. Podle kabalistické tradice, ale původní nádoby, které byly stvořeny, byly příliš křehké, a tudíž se rozbily. Všechny, kromě těch třech nejvyšších. Tomu rozpadnutí se původních nádob se říká ševira. Střepey těch původních nádob se propadly do bezedného prostoru, kde se z nich staly světy náležející k tak zvanému klifotu. Ten jsem kdysi namaloval – také někdy maluji, táto! Sáro, tady máš flash drive, zkus tam nalézt klifot a promítnout nám ten obrázek, prosím.“



Našla jsem jej a na naší velké obrazovce se objevil temný obraz s různými tvory, pavouky, šváby, včetně karikatury Charlese Darwina zamotaného v pavučině. Val také občas něco namaluje.

„Jak to, že tam máš chudáka Darwina? To si snad nezaslouží!“

„Podle mne, táto, si to zaslouží. Sám o sobě spíš ne, ale jako symbol materialismu mi tam v té koláži prostě seděl. Ale zpět ke Stvoření. Při dalším pokusu bylo energii umožněno přetékat z jedné nádoby do té pod ní se nacházející, tak jak jsem vám to už popsal. Zde už došlo ke sdílení, nicméně se nádoby staly příliš tlusté a nepropustné, čímž pádem došlo k vytvoření hmoty, podléhající zákonům o restrikci. Neúplnost a deficeince, kterou způsobil Cimcum svými omezeními, měly za následek další neúplnosti a nedokonalosti. Vznikl takto chaos a nedostatek souladu a s tím také sklony ke špatnosti a zlu, které jsou následkem nenaplněné touhy po zisku. Ano, Romano.“

„O jakých omezeních je vlastně řeč? Existují například nějaká srozumitelnější přirovnání?“

„Těch je kolem nás spousta. Vezměme si právě divadlo a osvětlení jeviště. Nebylo by přece rozumné, mít na jevišti hodně bílých předmětů, pokud ovšem nepřizpůsobíme k tomu světla. Jinak se nám bude světlo od bílé barvy odrážet a osleповat obecenstvo. Ovšem, na druhou stranu mohou takového odrazu světla využívat kameramani natáčející film, nebo fotografové, kteří často ještě mívají ve studiu bílé slunečníky. Jiným příkladem toho, jak se projevuje Cimcum svými omezeními je voda jako potencionální zdroj energie. Pokud spadne větší množství deště na více či méně plochý povrch země, voda se rozprostře po povrchu vytvářející kaluže, případně i močály, plné komárů s nebezpečím onemocnění malárií atp. Tedy nic nám obzvláště prospěšného. Pokud ale na nejvhodnějším místě postavíme hráze, vznikne rybník, kterého už můžeme využít. Pěstovat v něm ryby, čerpat z něho vodu atp. Můžeme potom dále využít vodní energie tím, že postavíme náhon s mlýnským kolem, vodní turbínou či něčím podobným. Lidé si takto usnadňovali život po dlouhá staletí; také tím, že stavěli větrné mlýny a podobná zařízení. Takže, čím víc omezení zavedeme, čím víc překážek postavíme do cesty hmotě, tím víc máme z toho užitku. Světlo slunce se po zemi rozprostírá rovnoměrně; nastavíme-li mu ale zvětšovací sklo, čočka způsobí koncentraci paprsků. Ty potom můžeme vrhnout na kus papíru, který se vznítí. Čím víc utáhneme kůži na hracím bubnu, tím silněji bude buben znít když do něho uhodíme paličkou.“

„Sportovní klání,“ ozval se Andrew, „ta přece stojí prakticky všechna, snad kromě šachů, na tom, že se nějak vyzývá hmota. Ať už je to tělo soupeře, míč, běh přes překážky, umělé i přírodní.“

„Ano, nebýt zde Címcum, nebylo by nejen světových rekordů, nebylo by vůbec ničeho. Omezení, jímž podléhá celý vesmír, jsou zde proto, aby to vše co kolem sebe vidíme mohlo existovat. My se zde na zemi nacházíme proto, že Stvořitel se rozhodl oddělit od sebe část, ducha, jímž je člověk. V jednom tradičním kabalistickém podobenství, Adam – ukaž nám ho prosím, Sáro ... stojící nohama na zemi dosahoval korunou hlavy až do nejvyšších oblaků na obloze. To zní stejně neskutečně jako biblické tvrzení, že svět byl stvořen během šesti dní. Jak je tomu vždy v Bibli, když nalezneme něco obzvlášť absurdního, je dobré se nad tím zamyslet. Nohy na zemi – to znamená, že člověk patří k zemi, že pochází ze země. Hlava vysoko na nebi – člověk je zároveň duchovní bytostí, která na své nejvyšší dosažitelné úrovni se nachází tváří v tvář s Bohem. Tak tomu bylo podle Bible původně, dokud nedošlo k tzv. prvotnímu hříchu, kdy člověk se rozhodl, že chce mít svoji vlastní vůli a poznat dobro i zlo, že tedy nechce být žádnou loutkou. To bylo člověku umožněno – dostalo se mu těla z masa a kostí, byl seslán na zemi, kde je jeho úkolem se naučit rozeznávat dobro a zlo, přijímat dary od Boha o které se hodlá podělit s ostatními. Toto je druh duchovní vyspělosti, jaké můžeme dosáhnout pouze tehdy, pokud se budeme aktivně podílet na celém procesu Stvoření. My, kteří tu dnes sedíme, máme každý svým způsobem něco co dělat s divadlem. Vlastně, to má každý člověk.“

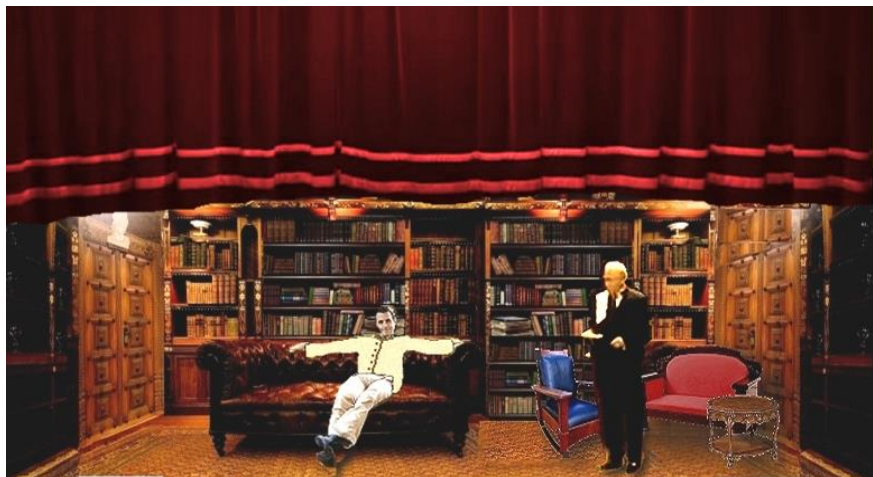
„Jak to myslíš? Každý přece nemůže být hercem na jevišti.“

„To si, Brandone, jen myslíš. Každý člověk má takové nějaké jeviště, větší či menší, soukromé či veřejné. Někteří hrají jen více méně pro sebe a možná pro několik lidí v nejbližším svém okolí. Jiní, jako ty, se předvádějí před tisíci, někdy i milióny diváků. Ti první i ti druhí jsou si vždycky vědomi očí kritiků, kteří je buď velebí až do nebe nebo zatracují až do pekel. A protože většina se chce zalíbit; to je přece lidské, snaží se hrát podle toho. Navlékají si na sebe všemožné, co nejúžasnější kostýmy, malují si obličej různými barvami, mění hlasy, způsob chůze, gesta, zkrátka všechno, co se dá nějak pozměnit. Proč?

„Aby se zalíbili?“

„Ano, Renato. Aby se zalíbili svému obecenstvu, nebo aby zakryli nedostatky, které mají, či o nichž si myslí, že by je mohli mít. V

okamžiku, kdy lidé stanou na prahu dospělosti stávají se otroky svých sobeckých zájmů, budících v nich touhu po slávě, či aspoň po tom, aby po sobě zanechali nějakou viditelnou známku své přítomnosti v tomto světě. Přitom všem ale zároveň ztrácejí spojitost s nevědomou částí své osobnosti, s tím věčným dítětem, které je v ní uvězněno. Dokud se jeho duše nachází vy vyšších sférách, které jsou jejím pravým domovem, nedostává se jí příležitosti se o věci dělit. Může sice mít blíže ke Stvořiteli, s ním se ale o nic dělit nemůže, protože ten je již dokonalý, nic nepotřebuje, nic nechce. Duše si musí nalézt cestu do nižších sfér a v té nejnižší potom se mu dostane hmotného lidského těla. Jen tak, že toho těla využije k práci, ke kultivaci sama sebe, k seberealizaci, může začít Stvořiteli splácet to, co mu dluží. Ovšem, země je jedno obrovské jeviště, a na něm se neustále hrají nějaké hry. A vždycky se najde dost těch, kteří jsou ochotni vám zatleskat.“



24. Opona se zvedá

Romana vedla dlouhé hovory s Brandonem o tom, jak navrhnout scénu pro naši hru. Dohodli se na tom, že v prvním dějství, když jde opona nahoru a ocitneme se v Algernonově bytě, budeme vlastně v knihovně. Algernon je totiž hodně sečtělý, ostatně je zmínka i o tom, že studoval v Oxfordu. Zda všechny ty knihy četl, je ovšem otázkou. Takže jsou zde police plné působivě vyhlížejících svazků, které naše společnost Arden Forest Company získala od manželů Svobodových, bývalých antikvářů. Při premiéře budeme mít k dispozici otáčecí jeviště, takže druhé jednání odehrávající se v zahradě Jackova venkovského sídla, bude moci pokračovat okamžitě, pouze po krátkém hudebním přelomu. Brandon se rozhodl, že celá hra se odehraje bez přestávky. Pro pozdější zájezdová představení, či pro to v Arden, kdy otáčivé jeviště mít nebudeme, vypracovala Romana podobný, ale zjednodušený návrh, v němž se počítá se dvěma přestávkami a přestavbami scény. S Dominikem v jeho novém Peugeotu, se spolu vydali na lov vhodného antického nábytku. Brzy přišli na to, že hlavním problémem pro ně není věci sehnat, ale vybrat si z toho množství, které se jim nabízí.

Místnost pro Valovu ordinaci se uvolnila a on potřeboval zařídit spoustu věcí, aby ji mohl otevřít v den, který si předem určil, asi týden po naší divadelní premiéře. Ta bude v pátek 18. října a hrát se

bude do soboty 9. listopadu. Pokud jde o generálku, tu uděláme v Arden, a tak nějak polo-veřejnou, v sobotu předcházející premiéře.

Vlastně to bude předpremiéra.



Kostýmy z Prahy dorazily včas i v pořádku a my jsme si je mohli poprvé obléknout. Všichni jsme s nimi náramně spokojeni, a to je co říci, protože obvykle bývají nějaké problémy, vždy si někdo na něco stěžuje. Tentokrát ale nikoliv. Ty moje šaty se mi líbí velice moc, Kitty je ze svého kostýmu absolutně nadšená. Táta Brandon toho sice moc najevo nedal, aby snad neutrpěla jeho image režiséra, myslím si ale, že je také nadmíru spokojen. V tyrkysově zeleném šatu vypadá podle mého názoru prostě znamenitě a s ním ladící klobouk s dlouhými péry nejspíš přijme obecenstvo s potleskem, až v něm vpluje na jeviště v prvním jednání. V tom třetím, kde se znovu objeví, má už

klobouk o něco málo méně ohromující, zato karmínová barva šatu jistě o to víc zaujme.

Já budu tátu následovat na scénu v prvním jednání v náramně slušivých růžových šatech, s širokým květinovým kloboukem na hlavě, a s barevně ladícím slunečníkem v ruce. Takto se budu snažit dostat z Jacka Worthinga v Igorově podání nabídku k sňatku, zatímco on se bude potit nejistotou o tom, jak požádat o ruku dámu, jakou jsem já.

Kitty jako Cecílie v jistém směru na tom tak dobře není jako já. Má totiž jen jediné šaty, protože je na jevišti jen ve druhém a třetím jednání. Její kostým ale podtrhuje to, co v ní Oscar Wilde viděl: mladou hezkou dívku z viktoriánské doby, osmnáctiletou, romantickou, citlivou, i když ještě naivní a





místy i teenagerovsky vzpurnou, avšak již s náznaky budoucí sofistikované dámy. Její světle modré šatečky s nadýchanými nárameníky z ní dělají jak malou holčičku, tak i možnou návštěvnicí společenských večírků, při nichž se dělá starší svých osmnácti let. Cecílii přitom přitahuje pravý opak serióznosti, poctivosti a upřímnosti evokované jménem Ernest, kterého zbožňuje moje postava Gvendolíny. Cecílii poručník Jack, jehož ona nazývá strýčkem, se před ní a její vychovatelkou slečnou Prismovou často zmiňoval o svém beznadějně hříšném a nenapravitelném bratrovi téhož jména, což mladičkou Cecílii fascinovalo natolik,

že se do Ernesta zamilovala. Aníž by ho kdy potkala, podle svého deníčku a ve svých představách, se s ním už dokonce zasnoubila. Jack, který si je dobře vědom nebezpečí, jaké by pro Cecílii mohl představovat jeho přítel Algernon, ale nedokáže existenci své schovanky před jeho zvědavostí tak docela utajit. Algernon se potají rozhodne učinit Cecílii cílovým objektem příští „bunburiády“, jak nazývá své výlety na venkov, ostentativně vedené proto, aby navštívil nemocného přítele.



Igor Volkoff jako Jack Worthing, má dokonce tři obleky, dva neformální pro první a třetí dějství a jeden černý smuteční, když ve druhém jednání předstírá, že jeho fiktivní nezdárný bratr Ernest, s nímž se rozhodl pro jednu z praktických důvodů skoncovat, náhle zemřel v Paříži na těžké nachlazení. Ovšem, bratr nejenže nezemřel, ale dokonce se, pro Jacka velice nečekaně i krajně nevhodně, na jeho venkovském sídle v Hertforshire objeví. Vydává se za něj totiž Algernon, který takto chytře využil situace, aby se mohl ucházet se o Cecílii, o níž do té



doby věděl jen to, že je hezká a že jí je osmnáct let. Algernon ovšem netuší, že práci bude mít usnadněnu tím, že romantická Cecílie se už předem zamilovala do prostopášného Ernesta, jehož on představuje. Navíc, protože se jí podařilo vyhnout se lekci z němčiny, takže nevypadá ani trochu jako strašidlo, což z ní podle jejího přesvědčení lekce z němčiny vytvářejí. Následkem toho, se Algernon do ní zamiluje.

Pro druhé a třetí jednání pro mne manželé Skaličtí navrhli šaty barvy lila, se světlými krajkami, s nimi ladícím širokým kloboukem, také zdobeným bílými krajkami a s barevně ladícím slunečníkem, bez něhož se viktoriánské dámy nehnuly nikam. Objevím se takto jako Gvendolína, která neohlášená přijede do domu svého milého, momentálně nepřítomného. Tam Gvendolína nejprve narazí na jeho schovanku Cecílii, o jejíž existenci neměla až doposud vůbec žádné tušení. Cítila by se lépe, kdyby Cecílie vůbec neexistovala, a pokud ano, kdyby jí bylo aspoň dvaadvacet a kdyby k tomu byla kromobyčejně nehezká, jak prohlašuje. Gvendolína je ale příliš dobře vychovaná, aby tohle hned zpočátku dala najevo, takže raději předstírá, že se jí Cecílie líbí. Obě dívky se proto nejprve celkem domluví, potom ale přijdou na to, že jsou obě zasnoubeny Ernestovi, což z nich rázem učiní rivalky. Gvendolína, dáma z vysoké londýnské společnosti, se podle toho chová povýšeně, zatímco Cecílie jí dělá naschvály, kde může. Netrvá to ale dlouho a dívky objeví, že je oba pánové oklamali stran jména Ernest. To je opět sjednotí a v ukázce pravé ženské solidarity je to obrátí proti nim. Když ale Jack a Algernon oběma uraženým dámám vysvětlí, že jimi milovaný Ernest sice neexistuje, že se ale oba hodlají tímto jménem nechat místním farářem pokřtít, vypadá to na to, že by jim snad mohlo být odpuštěno. Za této situace přichází znovu na scénu lady Bracknellová, která podplatila služebnou Gvendolíny, aby zjistila, kam její nezdárná dcera odjela. Její přítomnost s pompézními manýry znamená, že vše se rázem znovu zkomplikuje. Nebyla by to ovšem komedie, kdyby se na konci složitá situace nevyřešila, a to zcela neočekávaným způsobem.

Během týdne před sobotní předpremiérou, jsme už zkoušeli s kulisami, s veškerým nábytkem i rekvizitami, prostě tak, jak tomu bude při premiéře. Také s osvětlením, které má na starosti Albert Millhouse, jehož Brandon najal spolu s pomocníkem Larrym. O rekvizity a o včasné nástupy herců se stará dosavadní asistent režie Carl Ramsey. Ten takto vlastně zastává dvě funkce – rekvizitáře a

inspicienta. Všechno fungovalo celkem dobře. Nevíme, kolik asi přijde lidí se v sobotu na nás v Arden podívat. Bethanie, která zařizovala emailové rozesílání pozvánek k předpremiéře, si myslí, že to vypadá na „packed house“, plný barák, jak se v naší branži říká. Doufám, že s tím plným barákem bude mít pravdu. Ráda hraji před plným hledištěm. Ti, co jim emailovala, už většinou o tom věděli. Telegraf pracoval na plné obrátky.

V pátek 11. října jsme měli poslední zkoušku, samozřejmě už v kostýmech a plně naličení. Jsme všichni profesionálové, takže se líčíme sami. Nejtěžší to má ovšem můj táta, zvládá to ale dobře. Ostatně, v Shakespearově době hráli zásadně ženské role mužští herci, a i v dnešní době se občas vyskytují produkce, v nichž se toto připomíná a v pár z nich se táta už i objevil. Shakespeare ovšem vytvořil některé skvělé ženské postavy, jako lady Macbeth, Cordelii, Rosalindu i jiné. Film Zamilovaný Shakespeare, jakkoli dobrý, je jen vtípným výmyslem autora skriptu, protože samotný bard za svého života skoro určitě ženu na jevišti vidět nemohl. Za vlády královny Elizabety něco takového by možné nebylo, panoval přísný zákaz. Teprve po skončení občanské války a za následné restaurace Stuartovců na anglickém trůně po roce 1660, povolil král Karel II., syn popraveného Karla I., aby ženy mohly hrát ženské role. K čemuž jistě nedošlo přes noc, spíš asi pomalu a postupně.

Po zkoušce nás Dominik všechny pozval opět do německé restaurace s tím, že nám spolu s Brandonem něco oznámí. Po brzké večeři, která měla obvyklý standard, se ujal slova Brandon.

„Nejprve mi dovolu, abych vám vyslovil dík za až doposud vykonanou práci. Myslím, že jsme na cestě k tomu, abychom tu vytvořili opravdu dobrou produkci této nesmrtelné komedie. Zítřka snad se, doufejme, tato moje slova potvrdí. Teď bych vám ale chtěl především povědět něco, co by nás všechny mohlo v tuto pravou chvíli náležitě povzbudit. Jsem ovšem v téměř denním styku s našimi agenty, jejichž feedback jsem si nechával zatím hlavně pro sebe, vědím o tom ale samozřejmě můj partner Dominik i asistent Elwood. A povzbudivé to vskutku je. Mohu už teď celkem s jistotou prohlásit, že my všichni, co tu sedíme, budeme mít práci aspoň na nějaké ty měsíce dopředu. Možná i na rok.“

Ozval se všeobecný povzdech, z něhož se vyvinul potlesk. Brandon se teatrálně uklonil.

„Naši agenti v Brisbane už začali pracovat na budoucím turné po Queenslandu, které by se mělo uskutečnit brzy po Vánocích, detaily

zatím k dispozici nemáme. Co ale už víme je, že necelý týden po skončení naší třítydenní sezóny v Playhouse, nás čeká jiná kratší, asi desetidenní na Gold Coast. Tam budeme vystupovat v Surfers Paradise, agentům se podařilo nás tam vměstnat, když zase došlo k zrušení jakéhosi show. Tato sezóna začíná následující pátek, 15. listopadu a potrvá do neděle 24. Skoro jisté už je také, že budeme mít od 29. listopadu až do 7. prosince týden na Sunshine Coast, o definitivním místě konání se ale ještě jedná. Sunshine Coast bude v té době už plný lidí z jihu, kteří sem přijedou na prázdniny, takže bychom měli mít dobré návštěvy. Potom už s Vánoce za rohem všechno utichne a my si také budeme užívat zasloužených prázdnin, až někdy do počátku roku, kdy už se také jedná o několikadenní zastávku v Ipswichi, po níž by měla následovat podobná v Toowoombě."

Znovu potlesk, znovu úklona. Takže celá moje toowoombská familie mě zase uvidí hrát. Také různí přátelé, jichž mi už mnoho asi nezůstalo, ale i nějací ti bývalí spolužáci. Jsem zvědavá, kdo všechno za mnou do šatny přijde. Hádám ale, že táta s bráchou nejspíš přijedou zase i do Brisbane, lístky jsem jim už zařídila. Brandon ale ještě neskončil.

„Potom by měla následovat cesta menšími queenslandskými místy, s většinou jednodenními zastávkami, i když Rockhampton, Townsville a Cairns jsou města, která by snad mohla mít na to, poskytnout nám těch večerů víc. Spolu s Dominikem už jsme se rozhodli, že pro tuto příležitost zakoupíme patnáctimístný malý autobus a k tomu menší nákladňáček na kulisy. Ono se to totiž vyplatí, spíš než si je pronajímat, zvláště když bychom je použili i na túru po jihu, na níž už intenzivně pracuje náš melbournský agent. Ta by se měla uskutečnit tak od dubna a její rozsah zatím neznáme. Celkově si ale troufám už teď předpovědět, že budeme mít co dělat aspoň po celý jeden rok ode dneška. Možná déle. Počítám také s tím, že během té cesty, na různých štacích, ale třeba také v autobusu, bychom začali nacvičovat hru, kterou budeme uvádět příště. Doufám, že mě za to neukamenujete!"

„Když nám povíš, co chceš dělat dál, tak tě třeba necháme naživu,“ ozvalo se z obecenstva.

„To bohužel zatím nevím, na to si budete muset počkat.“

Žádné kameny přesto odnikud nepřiletěly. Zvedly se jen püllitry s českým plzeňským, které nechal Dominik majitelem restaurace

předem prozíravě objednat. Na našem hostiteli byla nyní řada, opět za potlesku přítomných.

"Děkuji ti Brandone, děkuji vám všem. Slyšeli jsme ty dobré zprávy. a ty které vám teď sdělím já, nejsou myslím o nic horší. Týkají se hlavně těch několika příštích dnů a týdnů. Mysleli jsme si s Brandonem, že by bylo jednak finančně výhodné, ale hlavně praktické, místo najímání jednotlivých hotelových pokojů, ubytovat, pokud možno celý soubor, celou Společnost Ardenského lesa, pod jednou střechou. Elwood si vzal na starost najít vhodný dům k pronajmutí a podařilo se mu najít jeden, který má pět ložnic, a navíc dvě pracovny, které lze snadno na ložnice upravit. Takže, když budeme spát po dvou, vejdemo se tam pohodlně. Důležité je, že se odtud dá pohodlně dojít pěšky do našeho divadla, protože dům je jen asi kilometr vzdálený. Má navíc plavecký bazén, což je v tuto roční dobu v tomto městě skoro nutností. A nejlepší na tom všem je, že jej máme najatý už od pondělka. Takže se tam můžeme přestěhovat hned za pár dní a být tam po celý ten týden, kdy budeme všichni mít hodně práce, jednak se zkoušením, pro které budeme mít místo v kulturním středisku, a také s různými rozhovory s medii, pro což jsou tam také ideální prostory.

Necháme to na vás, jak si mezi sebou dohodnete to, s kým hodláte sdílet pokoj. V tom budeme muset užít náš zdravý rozum. Případní záletníci by si měli hlavně uvědomit, že tu také půjde o pověst profesionální divadelní společnosti, která by mohla, a z našeho hlediska i měla, být předmětem zájmu medií. Nebylo by ale asi dobré, kdybychom se měli dostat se pod jejich drobnohled z nesprávných důvodů."

Dominikova povzbuzující řeč měla okamžitý efekt v tom, že si lidé skutečně začali rovnou hledat a mezi sebou dojednávat partnery k ubytování. Všimla jsem si, že Kitty sedící naproti u stolu vrhla mým směrem krátký, ale téměř prosebný pohled a věděla jsem hned, co mám dělat. Že ji požádám sama, což jsem hned učinila. Kitty byla velice potěšena. Večeře se už dlouho neprotahovala, všichni jsme si byli vědomi toho, že zítra nás čeká představení, které v mnoha směrech může být tím mezníkem v krátkém životě Společnosti Ardenského lesa.

V sobotu dopoledne mi zavolal producent brisbaneské televizní stanice, jestli bych souhlasila s interview ještě ten den odpoledne. Pochopitelně jsem neodmítla. Řekla jsem Valovi:

„Určitě se mě budou ptát na mámu. Co jim mám podle tebe říct?"

„Pravdu. Ne ovšem o těch seancích, to by nedopadlo dobře.“

„Také si myslím. Měla bych si ale asi promluvit s tátou, abychom hovořili stejným jazykem. Á, tady mi už volá.“

Zvedla jsem telefon. Byl to samozřejmě on.

„Hádám, že ti také volali z třetího kanálu? Určitě se budou ptát na to, jak to bylo mezi mnou a tvou matkou. Co jim povíme?“

Mávla jsem na Vala, aby se připojil.

„Tohle chce psychologa, táto!“

Psycholog se přidal na svém mobilu.

„Já myslím, Brandone, že bys jim měl říci přesně to, co jsi řekl nám. Což není moc, o čem ale bys konečně měl mluvit? Jistě by nejraději slyšeli nějaké pikantnosti. Prostě to ale hraj jako džentlmen, jímž jsi.“

„A jestli se budou ptát, jak jsem objevil Sáru, jakože ptát se budou, zase celou pravdu?“

„Brandone, víš přece, že s upřímností se nejdál dojde.“

Ptali se. Dostavil se reportér s produkční a s kameramanem. Zajímal je náš dům s výhledem, byli také v ateliéru za Dominikem. Věděli o něm ovšem jako o koproducentovi, že je také malířem, to ale bylo pro ně náramným objevem. Na to, že je mnohonásobným milionářem, teprve časem přijdou. Můj tchán se ukázal být starým kozákem ve styku s medií, velice zkušeným a vtipným, což konečně není nic překvapivého – měl v tom jistě docela slušnou praxi, i když v jiném jazyce. Připadá mi to, že má redaktora, který mu dává otázky, tak nějak obtočeného kolem prstu. To je dobře, protože to vypadá na to, že ta media tu budeme mít uhnížděná častěji; už teď začínají trousit slova jako biografie, dokument atp. Hodně kladených otázek se točilo kolem mé biologické matky a skutečnosti, že jsem se s ní nikdy, kromě pár prvních dnů v porodnici, nesetkala. Učinilo ji to ještě víc enigmatickou, než byla předtím. Myslím, že mne ale trochu také. Už za svého života měla máma pověst, když ne zcela uzavřené (to si snad žádný herec nemůže dovolit), tak aspoň těžko dostupné hvězdy, o jejímž soukromí se toho nikdy moc nevědělo. To, že jsem tu já, jako dcera Chantal Delaney, už sice medií proběhlo před časem, když jsem hrála Elizu Doolittle v muzikálu, ne ale příliš intenzivně. V My Fair Lady jsem přece jen nebyla zpočátku vůbec žádnou hvězdou, tu roli jsem opanovala až když původní hvězdy odpadly. Navíc neměl Brandon v té produkci žádný velký profil, vědělo se sice o něm jako o producentovi, to spíš ale bylo jen okrajové. Teď to zřejmě propukne v plné síle. Kromě toho producenta, je tu přece také Brandon

Cunningham známý jako Lloyd Ecklestonee, shakespearovský herec. Až vyjde ve známost, jaké role v Anglii hrál a s kým se na jevišti potkával, padnou si media na ta svá příslovečná pozadí.

A jako kdyby tohle všechno nestačilo, dnes večer tito lidé, a jiní z jejich branže, uvidí na jeviště vstoupit, a svou osobností jej zcela opanovat, lady Bracknellovou. To dá tomu mediálnímu dortu třešničku navrch, ovšem učiní to z něho také terč jejich snažení. No, kdo se dal na vojnu, musí bojovat. a to platí i pro Brandona. Na příští týden máme oba společně dojednaná už dvě přímá vystoupení v televizi, obě pro ranní pořady na dvou různých kanálech, což znamená značnou publicitu, kterou ovšem potřebujeme. Také to znamená pro nás brzké vstávání, což je horší. Dále na tuto notu – všimla jsem si, že produkční, která sem k nám s televizním štábem přišla, už kamsi dvakrát volala a hned nato se zmocnila Dominika, s nímž cosi zřejmě vyjednávala. Hádám, že z toho i pro něho bude pozvání k pohovoru ve studiu. Je tomu tak, jak se záhy ukázalo. Dominika mi potvrdil, že si ho také pozvali k rannímu „chatshow“, ale na jiný den než nás dva. Což je dobře, o to větší se nám dostane publicity.

Přišel večer a s ním naše předpremiéra. Začít jsme měli v půl osmé, do divadla nás tři, Romanu, Dominika a mne, odvezl Val naší hondičkou. Jakmile jsem se ocitla v šatně, cítila jsem se jako doma, už mi to chybělo. Asi ve čtvrt na osm nechala Bethanie, která na sebe vzala hlavní pořadatelskou roli, otevřít dveře do sálu. Ten se začal okamžitě plnit. Když se blížil počátek představení, bylo plno. Ještě se odkudsi freneticky přinášely židle, aby si další lidé měli kam sednout. Kapacita sálu je prý asi dvě stě padesát, takto se musela zvýšit skoro na tři stovky.

„To je tím, že to mají zadarmo,“ prohlásil skepticky Brandon.

„Kdepak,“ odpověděla jsem mu. „to už k nim dolehla ozvěna tvé budoucí slávy, která se rozletí australským kontinentem.“

„O to mi nejde. Hlavně, ať se nám dobře hraje.“

Nemyslím si, že by byl ten můj táta tak úplně upřímný. Neznám totiž herce, kterého by zájem publika nepotěšil. Toho se člověk snad nikdy nenabaží.

Bylo nakonec na Elwoodovi, aby pronesl krátký uvítací proslov. Brandon už byl nalíčený a vidět ho tak by zkazilo veškerý dojem, který jeho příchod na jeviště nutně způsobí. Dominik si chce uchovat úzký profil, takže volba nakonec padla na něho. Nemyslím si, že by mu to vadilo, Elwood je jako my všichni – má v sobě zašitého

showmana. Nebyl ale před oponou dlouho, jen lidem vysvětlil, že se jedná v podstatě o generální zkoušku, že ale mají povolení k tomu se smát, a dokonce i tleskat, pokud bude čemu.

Hned jakmile Elwood skončil, šla nahoru opona. Ne jak tomu bývá u ochotníků, kteří se jeden po druhém vystřídají u kulaté dírky v oponě, aby viděli, jestli všichni jejich známí se dostavili, a začátek se tak zpozdí aspoň o čtvrt hodiny. Za zvuků pianové hudby, Gilbert v roli Lanea kladl na stůl onu okultní anglickou delikatesu, okurkové sendviče. Těch se ale teta Augusta nedočká, protože „Na trhu dnes ráno nebyly žádné okurky, pane, dokonce ani za hotové“, jak Algernonův butler pomůže z nesnází svému pánovi, který je ještě před jejím příchodem všechny snědl.

Vaughn a Igor, který na scénu dorazí brzy po počátku, byli oba ve formě. První opravdu spontánní smích v obecenstvu vyvolala tato Algernonova hláška:

JACK:

Já přece Gvendolínu miluji. Přijel jsem jen z toho důvodu, abych ji požádal o ruku.

ALGERNON:

Myslel jsem, že jsi se přijel povyrazit ... Tohle bych spíš nazval obchodní záležitostí.

Když došlo na Jackovu schovanku Cecílii, kterou tentýž se před Algernonem snažil zoufale utajit, pročť ji vydával za svou tetu a z toho vzešlou slovní potyčku mezi jimi dvěma, lidé se už slyšitelně bavili. Slyšitelně pro mne – vidět jsem na ně nemohla. Stála jsem v portálu spolu s tátou, nalíčeným jako teta Augusta. Mrkla jsem na něho a on na mne. Rozumíme si. Tím mrknutím mi říkal „To ještě nevědí, co je čeká!“

A přišla naše chvíle. Brandon jako lady Bracknellová vcupital na jeviště a já o krok za svou jevištní matkou, jako její naoko zdárná dcera. Ozval se hlasitý povzdech, z něhož se postupně vyvinul potlesk. Mně pochopitelně nepatřil, i když vypadám nanejvýš elegantně, o čemž mne můj jevištní milovník promptně ujistí. Brandon potlesk ignoroval – tam kde jiní herci druhotného řádu by možná udělali pukrle, jeho lady Bracknellová si uchovala svou důstojnost. Když se Algernonovi podařilo odlákat tetu Augustu do hudebního pokoje a domnělý Ernest mne může požádat o ruku, což mu působí veliké obtíže, bavili jsme spolu s Igorem obecenstvo tímto:

JACK:

Abych se upřímně přiznal, miláčku, to jméno Ernest mi jaksi neseší ... já si nemyslím, že by se ke mně tak úplně hodilo.

GVENDOLÍNA:

Hodí se k tobě perfektně. To jméno je božské. Má svou vlastní melodii. Vyvolává ve mně chvění.

JACK:

No, ale vážně, Gvendolíno, já bych řekl, že je kolem spousta jiných hezkých jmen. Ku příkladu, Jack, to přece je krásné jméno.

GVENDOLÍNA:

Jack? ... Ale jdi, to jméno přece není ani trochu melodické, kdepak, vůbec ne. Je takové nevzrušivé. Žádné chvění ve mně nevyvolává...

Do toho jména „Jack“ se mi povedlo vložit takovou dávku opovržení, jakého je schopna jen namyšlená mladá dáma z vysoké společnosti, jsa konfrontována takovýmto tuctovým jménem. Což přiměje Jacka k tomu, aby usiloval o to být znovu pokřtěn. A lidé naše výkony oceňovali. Když mne a klečícího Jacka potom překvapí moje jevištní maminka:

LADY BRACKNELLOVÁ:

Pane Worthingu! Povstaňte prosím z této nepatřičné polohy. Je to od vás krajně neuhlazené.

GVENDOLÍNA:

Maminko! (JACK se pokouší vstát, GVENDOLÍNA ho ale přitlačí zpět.) Musím tě požádat o to, aby ses laskavě vzdálila. Ostatně, pan Worthing ještě neskončil.

LADY BRACKNELLOVÁ: Neskončil s čím, táži se?

GVENDOLÍNA: S panem Worthingem jsme zasnoubeni, mami. (Oba se zvednou.)

LADY BRACKNELLOVÁ:

Tak to mi promiň, ty ale s nikým zasnoubená nejsi. Pokud by k tvému zasnoubení mělo dojít, buď já, nebo tvůj otec, jestli mu to jeho zdravotní stav dovolí, tě o o tom budeme informovat. Zasnoubení by mělo pro mladou dívku být překvapením, ať už příjemným či naopak, dle okolností. To je stěžejní záležitost, která by mohla být svěřena jí samotné ... A nyní bych vám chtěla položit několik otázek, pane Worthingu. Zatímco se budu zabývat těmito záležitostmi, ty Gvendolíno, na mne počkáš dole v kočáře.

GVENDOLÍNA:

(Vyčítavě) No tak, mami!

LADY BRACKNELLOVÁ:

V kočáře, Gwendolíno!

A jaká asi může být první otázka, již se panu Worthingovi dostane?

LADY BRACKNELLOVÁ:

Kouříte?

JACK:

Ano, přiznám se k tomu, že kouřím.

LADY BRACKNELLOVÁ:

To slyším ráda. Muž by měl vždycky mít nějaké zaměstnání. Londýn je už tak plný povalečů.

Tak snadno to ale jít nemůže. Ukáže se, že Jack je nalezcem.

LADY BRACKNELLOVÁ:

Kde vás onen dobročinný a vlídný pán s lístkem první třídy do onoho přímořského letoviška našel?

JACK:

(Vážně.) V tašce.

LADY BRACKNELLOVÁ:

V tašce?

JACK:

(S velikou vážností.) Ano, lady Bracknellová. Byl jsem v tašce, poněkud větší tmavé kožené tašce s uchy – prostě v obyčejné příruční brašně.

Teď už to s Jackovým zasnoubením může jít z kopce. V závěru pohovoru je moje jevištní matka nekompromisní.

LADY BRACKNELLOVÁ:

Doporučila bych vám důrazně, abyste se vynasnažil o to, co nejdříve si obstarat aspoň jednoho rodiče, jakéhokoliv pohlaví, a to ještě před koncem této sezóny.

JACK:

Jak to mám ale podle vás udělat? Kdybyste chtěla, mohu vám kdykoliv ukázat tu tašku. Mám ji doma v šatníku. To by vám přece mělo stačit, lady Bracknellová.

LADY BRACKNELLOVÁ:

Mně, pane? No dovolte, co má tohle co dělat se mnou? Snad si nepředstavujete, že lorda Bracknella by v životě napadlo, aby dovolil naší jediné dceři – dívce kterou jsme vychovali v té



nejúzkostlivější péči – aby se provdala do úschovny zavazadel a spojila svůj život s kufrem! Sbohem, pane Worthingu!

(LADY BRACKNELLOVÁ odpluje s výrazem důstojného rozhořčení.)

Tato scéna vyvolala náramný potlesk. Teprve když ten odezněl, mohli Igor s Vaughanem a později i se mnou, která jsem se utrhla od panovačné maminky, dokončit scénu. Opona spadla a lidé tleskali – inspicient Carl Ramsey nás pět po chvíli nahnal před oponu, abychom se poděkovali. Lidé si nás potom ještě znovu vyvolali. Následovala patnáctiminutová přestávka, během níž jsme se nemuseli nijak honit s převlékáním, protože druhé dějství se začíná s Cecílií a slečnou Prismovou, které už byly oblečeny i nalíčeny. Jevištní mistr Angus s Elvírou a ještě jedním pomocníkem Claytonem, kterého najal místně, se zatím činili s přestavbou jeviště na zahradu v Jackově venkovském sídle. Romana to měla namyšlené tak, aby ta změna netrvala dlouho.

Kitty se ke mně vrhla, jakmile jsem dorazila do šatny.

„Jak se ti hrálo?“

„Skvěle, Kitty. Lidi nám tam fandí!“

„Toho jsem si všimla. Doufám, že to tak zůstane, že to nepokazím.“

„Vůbec ani trochu takhle neuvažuj! Máš to nazkoušené a jsi dobrá herečka,“

„Opravdu jsem?“

„Neříkala bych ti to, kdybys nebyla. Nemám o tebe sebemenší starosti.“

Nemám je. Tedy, přiznám se, že je mám ... Že totiž jednoho dne bude Kitty lepší než já a že mi bude užírat role. To ale zatím nehrozí. Teď po mně převzala motivující roli její maminka Fillippa, která předtím okupovala Brandona (což poslední dobou dělá často) a já jsem mohla za ním jít. Ukázalo se, že tam má reportérku z kulturní rubriky hlavního celo-australského deníku, která si s ním už sjednávala interview. Elwood udělal dobrou PR práci tím, že ji sem, do takové díry, dostal. Také jsem ji zajímala a dohodli jsme se spolu na příští týden, kdy už budeme v naší brisbaneské rezidenci. Jsem zvědavá, jestli půjde ještě za někým. Myslím ale, že si raději počká, až jak si všichni povedeme ve druhé půlce hry. S tátou jsme stačili prohodit jen několik vzájemně povzbudivých slov, když už tu byl Carl, aby hnal Kitty a Judi na jeviště. Brandon naspěch neměl, jde na scénu až zase v posledním, třetím jednání. Já jsem se ale musela ještě

převléknout a trochu přelíčit, protože se znovu objevím už asi za dvacet minut.

Vše šlo dobře a v portálu jsem už stála, když dorazí na jeviště Algernon, předstírající, že je Jackovým nezdárným bratrem.

CECÍLIE:

... leč vskutku, jsem vaše sestřenka Cecílie. Jak shledávám z vaší navštívenky, vy jste bratr strýčka Jacka, můj prostopášný bratranec Ernest.

ALGERNON:

Ale já nejsem ani trochu prostopášný, sestřenko Cecílie. Nesmíte si o mně myslet, že jsem prostopášný.

CECÍLIE:

Pokud nejste, potom jste nás všechny klamal a to neodpustitelným způsobem. Pevně věřím, že nevedete dvojí existenci, předstíraje prostopášnost, zatímco ve skutečnosti jste obrazem dobroty. To by bylo pokrytectví.

ALGERNON:

(Hledí na ni s úžasem) No, když na to přijde, trošinku lehkovážný snad někdy bývám.

CECÍLIE:

To slyším ráda.

ALGERNON:

Ve skutečnosti, když tak nad tím přemýšlím, místy jsem se vskutku choval i poněkud frivolně.

Katerina a Vaughn jsou v této scéně opravdu výborní. Ona je roztomilá štěbetalka, která je zamilovaná do ideálu hříšníka, jenž si sama stvořila, aby ho mohla napravovat, což obecenstvo, jemuž to mohlo připomínat zkušenosti se sociálními pracovníky moderní doby, oceňuje a baví se tím. Vaughn dobře hraje poněkud zaskočeného rádoby světáka, který narazil na něco, s čím se až doposud nesetkal.

CECÍLIE:

Jistě, vím, jak důležité je nedodržet obchodní jednání, chce-li si člověk uchovat aspoň nějaký pocit životního štěstí, stejně si ale myslím, že bystě měl raději počkat, až strýček Jack přijede. Víím, že by si s vámi rád promluvil stran vaší emigrace.

ALGERNON:

Stran čeho?

CECÍLIE:

Stran vaší emigrace. Jel vám přece už koupit vhodný cestovní oblek.

ALGERNON:

Tak to ne, nemůžu nechat Jacka kupovat pro mne oblek. Vždyť nemá vůbec žádný vkus, pokud se týče výběru vázanek.

CECÍLIE:

Nemyslím si, že si vázanek příliš užijete. Strýček Jack vás posílá do Austrálie.

ALGERNON:

Do Austrálie! To raději zemřu.

CECÍLIE:

No, ve středu večer říkal u večeře, že si budete muset vybrat mezi tímto světem, oním světem a Austrálií.

ALGERNON:

No nazdar! To, co jsem slyšel o Austrálii a o onom světě, není moc povzbudivé. Tento svět mi docela vyhovuje, sestřenko Ceclie.

Je tomu stěží 125 let, a takhle se v Anglii dívali na Austrálii. No, trestanecké tábory, v jednom z nich byl i můj předek Thomas Cunningham, nebyly tehdy v historii ještě příliš vzdálené. Některé z nich ve Wildeově době dokonce i fungovaly. Trochu mi to dává zadosti učinění, když si Austrálie dnes může vybírat, koho má přijmout. Ne, že by v tom směru vždy jednala ve svém nejlepším zájmu...

Za chvíli se objevím na scéně znovu já. S Kitty se mi hraje dobře a jí se mnou zřejmě také. Obecenstvo to cítí a podle toho reaguje. Nejprve si vzájemně vyměňujeme poklony. Až...

CECÍLIE:

(Trochu plaše jí sděluje) Milá Gvendolíno, není důvodu, proč bych to před vámi měla tajit. Ostatně, naše místní noviny to jistě uveřejní příští týden. Pan Ernest Worthing a já jsme totiž zasnoubeni.

GVENDOLÍNA:

(Vstane, velmi zdvořile.) Milá Cecílie, myslím, že se malinko mýlíte.

Pan Ernest Worthing je zasnouben se mnou. Ohlášení o tom přinese nejpozději v sobotu Morning Post.



CECÍLIE:

(Velice zdvořile, zatímco vstává.) Obávám se, že jste se stala obětí nějakého omylu. Ernest mě požádal o ruku před pouhými deseti minutami. (Ukazuje jí zápis v deníku.)

GVENDOLÍNA:

(Lorňonem pečlivě prozkoumá záznam.) To je zvláštní, protože mne požádal o ruku včera odpoledne, v pět třicet. Zde si to můžete také ověřit, prosím. (Vytáhne svůj deník.) Nikdy bez svého deníku necestuji. Člověk by měl vždycky mít ve vlaku po ruce nějakou vzrušující četbu. Bohužel, milá drahá Cecílie, lituji, že vám musím způsobit toto zklamání, mohu si ale k tomuto zasnoubení nárokovat přednostní právo.

CECÍLIE:

Byla bych strašlivě nerada, má drahá Gvendolíno, kdyby vám to mělo přivodit nějakou duševní či tělesnou újmu, musím vás ale upozornit na to, že po té včerejší nabídce Ernest zjevně změnil svůj náhled.

Mladé dámy se vzájemně urážejí a dělají si naschvály, dokud neprohlédnou hru obou pánů. V té chvíli se v nich probudí smysl pro ženskou solidaritu, který je spojí.

GVENDOLÍNA:

Co kdybychom šly dovnitř. Tam si za námi asi jít netroufnou.

CECÍLIE:

Ne, muži jsou přece takoví zbabělci, nemyslíš?

(Obě odejdou dovnitř, s opovržlivými výrazy ve tvářích.)

A nebyly bychom to my, ženy, kdybychom o malou chvíli později, když nám naši milovaní oznámí, že jsou pevně odhodláni dát se pokřtít jménem, které my schvalujeme, nevyjádřily tyto skvostné moudrosti:

GVENDOLÍNA:

(K JACKOVI.) Opravdu jsi ochoten pro mne podstoupit takovouto úděsnou věc?

JACK:

Ano, jsem.

CECÍLIE:

Vážně jsi pro mne připraven projít takovouto svízelnou zkouškou?

ALGERNON:

Ano, jsem!

GVENDOLÍNA:

Je absurdní hovořit o rovnocennosti obou pohlaví! Má-li dojít k sebeobětování, muži jsou nekonečně daleko před námi.

JACK:

To jsme.

(JACK a ALGERNON si podají ruce.)

CECÍLIE:

Mívají okamžiky, kdy jsou schopni projevů takové tělesné odvahy, o jaké my ženy nemáme ponětí.

GVENDOLÍNA:

(K JACKOVI.) Miláčku!

CECÍLIE:

(K ALGERNONOVI.) Miláčku!

(Oba páry si padnou do náručí. Vstoupí MERRIMAN. Uvidí, co se děje, nahlas zakašle.)

MERRIMAN:

Ehm, ehm. Lady Bracknellová.

Říkám si, komu vlastně patří ten potlesk? Tomu, že se nám tu začíná rýsovat to, co můj muž opovržlivě nazývá hollywoodským konečníkem? Nebo autorovi, který načasoval příchod Gorgony, jak jí nazývá Jack, takto perfektně. Nebo Brandonovi „in drag“, což je slangový výraz pro transvestitismus? Jak se ukazuje, panovačnost této dámy se vztahuje i na jejího synovce:

ALGERNON:

Jsem s Cecílií zasnoubený, tetičko Augusto.

LADY BRACKNELLOVÁ:

Slyšela jsem dobře?

CECÍLIE:

Pan Moncrieff a já jsme zasnoubeni, lady Bracknellová.

LADY BRACKNELLOVÁ:

(Otrěse se, přejde k pohovce, posadí se.) Tak nevím, jestli se v hrabství Hertfortském nachází něco obzvlášť vzrušujícího ve vzduchu, ale počet zasnoubení, k nimž zde dochází, se mi zdá podstatně převyšovat průměr, který nám stanoví statistiky k našim potřebám určené. Myslím, že bude na místě, když učiním kratší



předběžný výslech. Pane Worthingu, je slečna Cardewová spřízněna s některým z větších londýnských nádraží? Čistě pro mé poučení. Až do včerejška jsem neměla tušení o tom, že existují rodiny či jednotlivé osoby, které svůj původ odvozují z železničních konečných stanic.

Jenže, jen o chvíli dále:

... pane Worthingu, ještě bych od vás ráda věděla, zda slečna Cardewová disponuje nějakým jměníčkem?

JACK:

Ach, jistě, má asi tak sto třicet tisíc liber uložených v cenných papírech. To je vše. Sbohem, lady Bracknellová, bylo mi náramným potěšením.

LADY BRACKNELLOVÁ:

(Znovu si sedne.) Okamžik, pane Worthingu. Sto třicet tisíc liber! A v cenných papírech! Slečna Cardewová mi připadá jako velmi půvabná mladá dáma, když tak na ni hledím. Jen málo dívek v dnešní době má opravdu solidní atributy, míním tím kvality, které jsou hodnoty trvalé a s časem se navíc zúročí. Bohužel, musím konstatovat, že žijeme v dobách povrchních. (K CECÍLII.) Pojdte sem, má drahá. (CECÍLIE k ní přistoupí.) Děvče milé, vaše šaty jsou bohužel příliš prosté a vaše vlasy se zdají být téměř, jak je stvořila příroda. Ovšem, s tím by se dalo něco dělat. Taková zkušená francouzská komorná dokáže dělat neuvěřitelné věci v nesmírně krátkém čase...

Sto třicet tisíc liber, v době Wildeově, bylo něco jako hezkých pár miliónů v našich časech. To by obměkčilo i tvrdší srdce, než jaké bije ve vycpané hrudi této dámy. Ta je nyní schopna toho odložit svatbu svého synovce, dokud Cecílie, proti jejímuž sňatku se nyní staví její poručník, který převzal a obrátil její hru, až dokud Cecílie nedosáhne věku zákonitě plnoletosti, kdy se Jackovo poručnictví skončí. Což v tomto případě je celých třicet pět let. Došlo by prý také, následkem zúročení kapitálu, ještě k podstatnému zlepšení nevěstinych majetkových poměrů.

Brandon to zahrál skvěle a lidé to ocenili. Ocenili i konec, kdy slečně Prismové se po letech dostane zpět ztracené tašky.

JACK: (Patetickým tónem hlasu.) Slečno Prismová, víc se vám toho navrátilo než pouhá tato brašna. To robátko, které jste do ní vložila, jsem já!

Tohle rozuzlení přece dnes už asi snad každý návštěvník divadla zná. Přesto se nikdy neobehraje. Proč? Říkám si, je to sice banální, dokonce přímo hloupé, je v tom ale už i jakýsi záblesk absurdity, hnutí dada, které ovládne divadelní jeviště ve dvacátém století. Zhruba ve stejný čas, kdy Wilde psal tuto svou hru, přece uváděl v Paříži na jeviště Alfred Jarry svého Krále Ubu, jemuž bylo souzeno stát se otcem veškerého absurdního divadla.

JACK:

(Běží ke knihovně, vytahuje knihy,)

... Písmeno M., Generálové ... Mallam, Maxbohm, Magley, to jsou nemožná jména – Markby, Migsby, Mobbs, Moncrieff! Poručík 1840, kapitán, podplukovník, plukovník, generál 1869, křestními jmény, Ernest, John. (Položí velmi pomalu knihu a promluví zcela klidným hlasem.)

Vždycky jsem ti říkal, Gvendolíno, že se jmenuji Ernest, že ano? No, a Ernestem také jsem. Prostě a jednoduše, jsem Ernest.

LADY BRACKNELLOVÁ:

Tak. Už si vzpomínám, že generál se jmenoval Ernest. Věděla jsem, že k tomu, aby se mi to jméno nelíbilo, musím asi mít nějaké důvody.

GVENDOLÍNA:

Erneste! Můj milovaný Erneste. Cítila jsem od první chvíle, že se jinak jmenovat nemůžeš.

JACK:

Gvendolíno, je to strašné, když muž najednou přijde na to, že po celý život neříkal nic jiného, než čistou pravdu. Odpustíš mi to?

GVENDOLÍNA:

Odpustím. Cítím totiž, že se určitě změníš.

JACK:

Má jediná!

CHASUBE:

(Ke slečně PRISMOVÉ.) Leticie! (Obejme ji.)

SLEČNA PRISMOVÁ:

(S nadšením.) Frederiku! Konečně!

ALGERNON: *Cecilko moje! (Obejme ji.) Konečně!*

JACK:

Gvendolíno! (Obejme ji.) Konečně!

LADY BRACKNELLOVÁ:

Synovče, zdá se mi, že se chováš poněkud triviálně.

JACK:

Naopak, této Augusto. Poprvé v životě jsem si uvědomil, že s upřímností nejdál dojdeš.

OPONA

Potlesk, do toho i volání „bravo!“ A víc potlesku, lidé dokonce už i tleskají vestoje!

Ríkám si, zatímco se klaním, kolik z vás tam dole přede mnou si všimlo toho, co Brandon jako režisér vpravil do toho konce tou malou skulinkou, kterou nám tam autor, nejspíš i schválně, ponechal. Když totiž Jack čte jméno svého (a Algernonova) otce, po němž byl podle lady Bracknellové pojmenován, které si ona ale nepamatuje, knihu velmi pomalu položí. Tolik je v autorově instruktaži. Není tam ale nic o tom, že by dal Jack někomu do knihy nahlédnout. Brandon řekl Igorovi, aby nikomu neukazoval, co je v knize. A aby to udělal tak nějak ostentativně, aby si toho všimli ti vnímavější v obecenstvu, ne ale jakoby ti na jevišti. Což Igor úspěšně zvládl. Že se generál jmenoval Ernest, to si v tomto našem podání tudíž mohl Jack docela dobře vymyslet. Smírčímu soudci, kterýžto titul Jackovi náleží, přece každý uvěří. Že nikdo nikdy armádní seznamy číst nebude, je celkem jisté, svazek se ovšem ještě pro větší jistotu může ztratit. Jack by se tak klidně mohl jmenovat Zachariáš nebo Adalbert, stává se ale Ernestem. V předstírání, neupřímnosti, se může pokračovat. Jen moje postava Gvendolína to možná instinktivně pochopila, což svými slovy „Cítím, že se určitě změníš“, jemně naznačuje. My, ženy, jsme přece intuitivní stvoření...

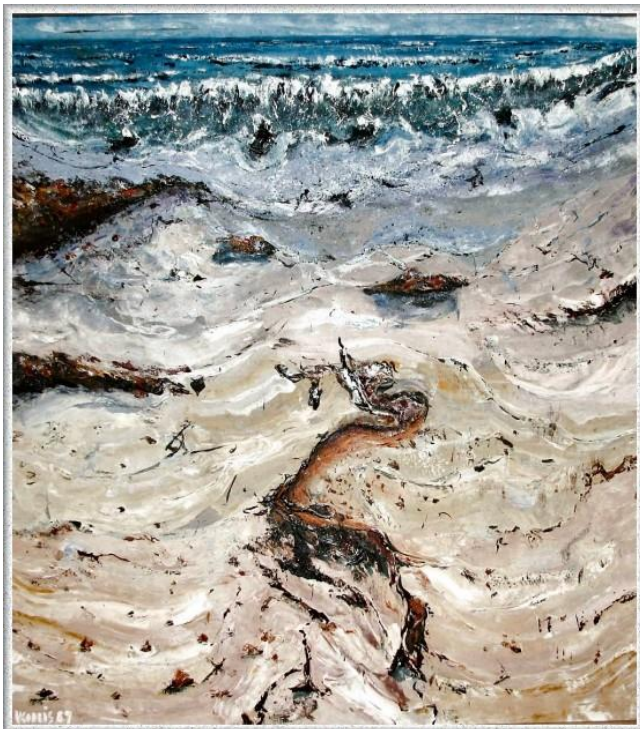
Generálka se skončila. Bylo to ve skutečnosti představení, protože režisér, který by měl k tomu plné právo, jak bylo Elwoodem obecenstvu předem oznámeno, mohl hru, jako při zkoušce, kdykoliv zastavit, což ale ani jednou neučinil. Přesto měl Brandon pár poznámek, které si zapsal a k nimž se podle svých slov dostane příští týden, až budeme zkoušet v Brisbane. Obecenstvo hru nejen přijalo, učinilo tak entuziasticky. Nicméně, rozhodující pro nás bude, co se stane v pátek, až předstoupíme před publikum při premiéře skutečné.

Zůstali jsme na jevišti, dokud všichni diváci neopustili sál. Potom jsme přešli dolů, kde byl mezitím už nachystaný švédský stůl, který Dominik objednal od místní firmy, která se o takovéto věci stará. Bylo samozřejmě o čem si povídat, co pojídat a na co si připíjet. V

pondělí už se přestěhujeme do domu v brisbaneské čtvrti West End. Kdo bude s kým sdílet ložnici, na tom jsme se všichni už dohodli. Vaughn bude bydlet s Gilbertem, Casper s Evanderem, Kitty se mnou, Judy s Romanou, Elwood s Carlem – takto se podělíme o pět ložnic. Dvě pracovny, každou s přidaným lůžkem, si vezmou Brandon a Dominik. Igor, Dina a technický personál jsou všichni z Brisbane, takže ubytování nepotřebují.

Ti, kteří museli jet do Brisbane, nás začali opouštět asi po hodině, nakonec zbylo jen obvyklé zdravé jádro, kteří jsme bouchli několika zátkami od šampaňského. Domů si s Valem a Dominikem vezmeme taxíka, Brandon nejspíš pojedje s námi domů, kde je toho šampaňského v lednici víc, má také co oslavovat, on asi z nás všech nejvíc. Je ale co oslavovat pro nás pro všechny, večerní představení dopadlo až nad očekávání dobře. S čímž všichni přítomní jednomyslně souhlasili. Teď jen aby nám to vyšlo, pokud možno ještě lépe, v pátek večer v divadle Playhouse při premiéře!





25. Další vzkaz

V neděli jsem ráno seděla sama na verandě. Cítila jsem, že toto je počátek dalšího putování, podobného tomu, jaké jsem zažila s muzikálem. Nic naplat, mé povolání ze mne činí poutníka, takového, jakého obdivuji na Dominikově obrazech.

Před sebou jsem měla list papíru, na který jsem si hodlala sepsat seznam věcí, které bych chtěla dnes ještě koupit, na což příští týden v Brisbane nebude asi čas. Ostatní ještě vyspávali to šampaňské, které se večer vypilo na oslavu úspěšné generálky. Možná, že jsem ještě také vstávat neměla, prošlo mi krátce hlavou, která se mi začala trochu nachylovat. Když jsem se probírala, na protější straně stolu seděl na židli můj manžel a díval se na mne trochu ustaraně.

„Spala jsem?“ zeptala jsem se. „To jsem úmyslu neměla.“

„Ne, nespalas. Já bych to nazval jinak. Myslím, že jsi byla tak trochu v transu.“

„V transu? Snad nemíníš...“

„Míním v transu. Jak se to stává mediím. Být tebou, podíval bych se na to, co jsi napsala.“

„Chtěla jsem sepsat seznam...“

Podívala jsem se na papír. Byl z velké části popsáný, a to písmem, které neznám. Rozhodně ne mým písmem, to mi bylo hned jasné.

„Co je tohle?“

Rekl bych, že tvé automatické psaní. To se občas stává. I v těch nejlepších rodinách. Přečti si to.“

„Přečti mi to ty.“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože tohle by sis nejdřív měla přečíst sama. Mohlo by to být významně osobního charakteru. Teprve když uznáš, že bych to měl číst i já, potom mi to dej také přečíst. Ale až potom.“

Celý Val. Psycholog. Nechce se vměšovat do mého soukromí. Vlastně bych si měla vážit toho, že mám takového manžela. Kolik žen by za to dalo kdovíco, jen aby měly takové štěstí. No nic, přečtu si to, potom mu to dám. Četla jsem, a asi se mi přitom rozšiřovaly panenky. Potom jsem skutečně podala papír Valovi. Ten četl nahlas, ale tichým hlasem, aby ho nikdo náhodou neslyšel.

„Sáro, jsem zpět, jak jsem slíbila. Tohle je pro nás asi ten nejlepší způsob komunikace. Víím, že máš hlavu plnou toho vašeho divadla, nedělej si starosti, všechno dopadne dobře. Opravdu mi vtom můžeš věřit, dopadne to dobře. Mám tu ale něco jiného, co ti chci říci. Jde o tu místnost ve vašem domě. Jsou tam nedobré vibrace, to ale není tím, že by tam byly nějaké negativní přírodní síly. Negativnost tam je, ta tam ale byla uměle zavedena. Malíř, po němž jste koupili dům, tam uložil cosi, o čem nechtěl, aby se to dostalo do špatných rukou. Provedl nad tím nějaký rituál, dalo by se říci, že na to uvalil klatbu. Jeho žena o tom také ví a je ve spojení s člověkem, který by ji informoval, kdyby se něco dělo. Pro vás, míním tebe, tvého otce, tvého manžela, ale hlavně jeho otce, bude nejlépe, když tu věc najdete. Na vás, jako majitele domu, to kouzlo neplatí. Co s ní máte dělat, vám už ta věc nějak dá najevo ona sama. Pozor! Nikdo se nesmí dozvědět, že se o tu věc zajímáte, to je nanejvýš důležité!

Mám vás moc ráda, ještě jednou mi promiň, Sáro, že jsem o tvé existenci tvému otci tak dlouho nic neřekla. On už mi snad také promnul.

Užívej si hraní divadla, měla jsem jej také hrát víc, raději než ty věčné seriály. Radit ti ale nechci, žij si svůj život, já už do něho nemám co říci.

Tvoje milující matka

Patricia

Zatímco Val četl, tiše, ale přesto slyšitelně, na verandu došel Brandon, který tu přespal poté, kdy s Dominikem a Valem ještě pokračovali v krasojízdě, přemístili se sem, aby tu vypili ještě víc šampaňského, na oslavu úspěšného představení. Nechtělo se mu potom už v sobotu pozdě večer volat taxi, kteréžto služby bývají v tento den a v tuto hodinu dost těžko k sehnání. Šel bosý, takže ho Val neslyšel. Já, která jsem ho viděla, jsem ale usoudila, že si to může poslechnout. Stejně mu to dám ještě přečíst, týká se ho to také. Což jsem učinila hned, jakmile Val skončil a Brandon dosedl ke stolu. Zatímco četl, šla jsem uvařit kávu a sehnat prášky proti bolesti hlavy. Když jsem se s tím vším vrátila, oba pánové byli uprostřed živé debaty. Papír se zprávou od matky nikde vidět nebylo.

„Kde máte ten dopis?“ zeptala jsem se, trochu v obavách. Odpověděl mi Brandon.

„Mám ho v kapse. Nechtěl jsme jej tu nechat jen tak ležet. Mohlo by to ale být riskantní, podle toho, co se v něm píše. Právě se dohadujeme, co s ním udělat. Val říká, že by se měl pro jistotu spálit, já si naopak myslím, že ty bys ráda měla nějakou tu památku na matku. Myslím, že to písmo je opravdu její, bohužel, žádné staré dopisy od ní nemám, abychom si to mohli ověřit.“

„A co takhle, udělat obojí?“

„Jak to myslíš?“

„Jednoduše. Tu část, kde se píše o tom tajemství, si ještě jednou dobře všichni přečíst, potom ji vytrhnout a spálit. Zbytek si mohu nechat já.“

„Mám chytrou ženu,“ řekl Val.

„A já dceru,“ souhlasil Brandon.

„Chytrá žena a dcera se vás teď ale ptá, povíme o tom také Dominikovi?“

„Musíme. Máme morální povinnost.“

„Jakoupak morální povinnost?“

„Brandone, nezapomínej, že je spoluvlastníkem tohoto domu. Jako takový, by se měl dozvědět o jakémkoli narušení současného stavu nemovitosti, k čemuž zákonitě dojde, pokud se budeme pokoušet o objevení zmíněného artiklu.“

„A ty se o to pokusit chceš?“

„Samozřejmě. Ty můžeš umřít na infarkt, můj táta na vážné nachlazení, mně přejede autobus a co vdova, kterou tu zanechám? Dovolíme to, aby se k smrti usoužila samou zvědavostí?“

„Tak to raději pojďme k mému tchánovi do ateliéru. Tam budeme moci v klidu debatovat o tom, co uděláme.“

„Co takhle nejdřív vejce se slaninou, zdárná dcero? To by významně podpořilo pružnost šedé hmoty.“

„Už jdu na tom pracovat, můj moudrý otče.“

Nasnídali jsme se a šli jsme dolů za Dominikem, který už od brzkého rána vesele pracoval na obraze, který mi připomínal vesmírné plavidlo. Pověděli jsme mu o posledním vývoji událostí kolem Chantal, tedy Pat. Nevypadal příliš překvapeně. Co s tím uděláme?

„Já bych řekl, že to chce nějakou akci,“ mínil Val.

„Kdopak asi je ten informant paní Balodisové?“

„To není myslím těžké uhodnout, Brandone. Skoro určitě Brian. Znal se s nimi oběma, platil za Janisova žáka, ten se mu mohl dokonce i svěřit. Ví se také, že chtěl tento dům koupit, ukázalo se ale, že na to nemá. Vdova chtěla příliš mnoho. Nejspíš také nechtěla, aby Brian dům koupil.“

„Souhlasím Vale, že to by mohl být kandidát. Něco mi tam ale neseď. Irma Balodis přece o tom věděla, že tu je něco schováno, či snad ne? Brianovi dům koupit ale neumožnila. A teď by v něm tu měla mít špióna? Proč by to on dělal?“

„Máš pravdu, táto.“

„Brian asi není jediný, před kým je dobré se mít na pozoru. Pat napsala jasně „person“, osoba, člověk, takže by to mohla být i žena,“ pokračoval Dominik.

„V každém případě budeme muset jednat opatrně,“ řekl Val. „Já bych navrhol toto: Zatímco vy budete od zítřka v Brisbane, já se dám potichu do práce. Rozkopu ten beton, i kdybych si na to měl půjčit sbíječku. To raději ale ne, ta je moc hlučná, třeba to půjde i ručně, s krumpáčem nebo s kladivem a dlátem. To už nechte na mně. Pracovat budu ale sám, aby o tom nikdo nevěděl. Nejspíš utřím nějaké ty mozoly, neš! Snad to bude stát zato!“

Na tom jsme se tedy dohodli. V pondělí jsme se hned dopoledne přestěhovali do domu ve West Endu. Je opravdu nedaleko kulturního střediska, kam se odtud dá pohodlně dojít. I v queenslandském horku, které už se začíná. Dům je moderní, stojí

zřejmě na místě jiného, o dost staršího. Má všude zavedenou klimatizaci a vzadu je bazén, který zabírá skoro veškeré zbývající místo v malé zahradě, která čítá jen několik tropických keřů a pár palm. Když jsem se nad tím pozastavila, řekl mi Brandon.



„To máš tak, Sáro. Jsme blízko středu města a původně, když se tu prodávaly pozemky, vše bylo modelováno podle poměrů v tehdejší Anglii. A v takovém Londýně už tehdy byly domy na sebe natlačené, toho místa tam moc nebylo. Že tady v Austrálii je místa habaděj, toho si lidé všimli až o dost později a začali stavět na větších pozemcích. Tvůj dědeček byl úspěšný agent s realitami, od něho mám takovéto moudrosti.“

Odpoledne jsme sice zkoušeli, ale jen lehce. V úterý ráno jsme s Brandonem jeli do televizního studia na Mount Cootha, kde se s námi oběma dobrou půlhodinu bavila dvojice moderátorů, muž a žena, jak to bývá při ranních pořadech obvyklé. Prý to bylo přebíráno i stanicemi na jihu země. Ukázali přitom sestřih z některých scén, které jejich kameraman pořídil v sobotu večer. Moderátoři se mohli utlouct smíchy, když tam parádoval Brandon jako lady Bracknelová. Já jsem sklídila zase uznání za to, jak elegantně vypadám jako její dcera a, samozřejmě, i jeho dcera. Pochopitelně došlo i na mou pravou matku, jakkoliv se Brandon snažil tomuto tématu vyhýbat, či

spíš jej odsunout na vedlejší kolej, což nikdy realistické nebylo. Žurnalisté jsou tu přece od toho, aby se v takovýchto věcech vrtali a jméno Chantal Delaney zná v Austrálii i skoro čtyři roky po její smrti asi každý člověk, snad kromě pár těch trochu ujetých. Takže jsem musela znovu opakovat, že Chantal znám jen z televizních obrazovek. Chudák můj otec je na tom podobně – ten ji zná jen jako mladičkou ze školy a potom z pár dní, které spolu strávili v Anglii, o čemž pochopitelně jako gentleman mluvit nechce, což mu celkem prochází. Takže vše je zredukováno na kratičkou epizodu těsně před matčinou smrtí, kdy mu o mé existenci řekla. Já jsem zdůrazňovala hlavně to, jakou mám skvělou adoptivní rodinu, řekla jsem jim ale i to, že mne matka potají sledovala. To, aby vypadala lépe. O tom, jak jsem se tohle dozvěděla, jsem jim nic neřekla a naštěstí je nenapadlo se mne vyptávat, protože opravdu nevím, co bych jim řekla.

Ve středu v jiné televizní stanici, ale hned vedle na stejném kopci nad Brisbane, to bylo skoro to samé, ne ale úplně. Přizvali si na nás jednoho známého komika, jenž si hlavně tropil žerty z Brandona, který mu zdatně čelil. Na mne si na štěstí moc netroufl – přece jen je z trochu starší generace, která je vůči ženám galantnější, než jak tomu bývá dnes. Tohle jsme si nadrobily samy, tedy některé z nás, já jsem to nebyla!

Když jsme skončili a jeli jsme Brandonovým Lexusem zpátky, zavolala jsem Valovi. Byla jsem zvědavá, jestli už něco našel.

„Něco tam je, ještě ale nevím, co přesně!“

„Jak to vypadá?“

„Zatím vím jen, že je tam dost velká podlouhlá truhla nebo krabice z nějakého plechu, snad zinkového. Asi aby se to, co v ní je, nekazilo. Vypadá, že je dost těžká.“

„Snad ne nějaká mrtvola?!“

„To si nemyslím, na to je ta krabice trochu příliš úzká. Budu se muset úplně zbavit veškeré hlíny, co je kolem. Sám to ale asi nevyzvednu, budu muset počkat, až budete mít čas a budete moci přijet. Zkusím se pod ni podhrabat a dostat tam nějaké popruhy, abychom my čtyři ji potom snad dokázali vyzvednout.“

„Nikdo si nevšiml, co tam děláš?“

„Nemyslím si. S tím betonem jsem měl zpočátku dost práce, pustil jsem si ale k tomu hodně nahlas muziku, aby to moje tlučení pokud možno přehlušila. Znáš ten sbor s kovádkou z Trubadúra? Tak ten jsem si pouštěl několikrát, vždycky když jsem bušil perlíkem

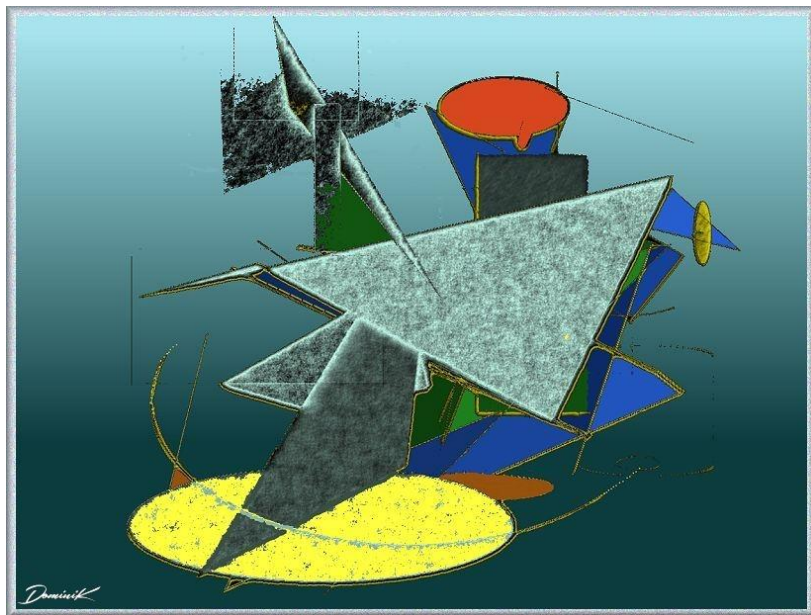
do dláta. Pokud to šlo, tloukl jsem do rytmu. Žádné sousedy tak blízko ale nemáme, aby můj výkon mohli náležitě ocenit.“

„Kdy si myslíš, že budeš mít tu věc připravenou k vyzvednutí?“

„Ne dřív než zítra, mám ještě i jinou práci.“

„Zítřek pro nás stejně nepřichází v úvahu, zkusíme, Dominik má navíc být v televizi. Ani pátek, to máme premiéru, před tím také nějaká ta média. V sobotu hrajeme dokonce dvakrát, ve dvě odpoledne a večer v půl osmé. V neděli se ale nehraje, tak bych s tím počítala na neděli. Ještě se dohodneme s ostatními. Pac a pus.“

S Brandonem jsme hned zašli za Dominikem do jeho pokoje. Nikdo si snad našeho spikleneckého chování nevšiml. Dohodli jsme se, že v neděli hned ráno vyjedeme, a to pod záminkou, že máme něco domluveno s médii v Arden a že přijedeme zpět až večer. Brandon potom o tom něco nenuceně párkrát utrousil před ostatními, já totéž. Takže nikdo by neměl mít podezření, že máme něco jiného za lubem. V neděli se uvidí. Zatím nás čeká páteční večer a sobotní dvě reprízy. Najednou nevím, co z toho očekávám s větším rozechvěním, jestli naši premiéru nebo co se vlastně skrývá pod podlahou té spodní místnosti.





26. Hilma

Premiéra dopadla dobře, jak mi slíbila matka. Před plným hledištěm se nám hrálo výborně; ukázala se také moudrost toho, mít onu předpremiéru v Arden, protože jsme si při ní odbyli ty největší „nervy“. Ty samozřejmě tam také byly v pátek večer, protože není herce, který by nebyl nervózní před představením, a to jakýmkoli, nemusí to ani být premiéra. Ta to ale byla a dopadla dobře. Dostalo se nám několikrát potlesku na otevřené scéně, na konci hry potom lidé stáli a aplaudovali a my jsme se museli jít děkovat mnohokrát, ani jsem to nepočítala. Po představení jsme šli do nedalekého hotelu, kde jsme měli zamluvenou jednu místnost, kam za námi přišli také ti nezavilejší fanoušci, včetně mého táty Morrisona a bratra Marka, kteří přijeli z Toowoombly. A pochopitelně Vala, který sem přijel pro ten večer z Arden. Museli jsme se ale všichni krotit, protože příští den, v sobotu, na nás čekalo, kromě večerního představení, také odpolední matiné, což bývá docela záprah, zejména když má člověk trochu větší roli. Sobotu jsme ale celou absolvovali také s úspěchem.

V neděli se nám třem podařilo vyklouznout hned brzy ráno, aniž by si toho někdo povšiml, aspoň si nemyslím. Lidé celkem pochopitelně vyspávali, protože měli v nohách dvě sobotní představení. Nezdřžovali jsme se raději ani s žádnou snídaní – Brandon, který řídil, zastavil před jedním pekařstvím, kam jsem zaběhla, abych koupila nějaké ty loupáčky, které jsme za jízdy ukusovali. Brandon má v autě malý kávovar, takže jsme si vystačili. Do našeho domu v Arden nám to trvalo asi hodinu a půl – museli jsme přes celé vnitřní město, naštěstí nedělní provoz není ráno veliký, i když najdou se sváteční řidiči na cestě do kostela, kterou konají jednou týdně, jinak i potraviny si v dnešní době už nechávají doručit. Podle toho také vypadá jejich řidičská dovednost, což můj otec občas hlasitě komentoval.

Cestou jsme se pochopitelně dohadovali, co asi můžeme očekávat, že najdeme v bedně, kterou objevil Val. Názory se různily. Dominik prohlásil, že podle něho by to mělo nějak souviset s Balodisem a s jeho malířskou profesí. To znělo rozumně. Val už nás netrpělivě očekával a hned nás zavedl do místnosti, která byla k nepoznání, jak značně byla rozkopaná. Můj manžel si tu viditelně zapracoval. Nový koberec tam byl celý srolovaný k jedné ze stěn, uprostřed zela podlouhlá díra, v ní se rýsovala podlouhlá úzká truhla, asi dva metry krát čtyřicet centimetrů. Val se skutečně na pár místech podhrabal úplně pod ni a prostrčil tudy pásy jaké užívají stěhovači nábytku. Budeme muset hodně zabrat, ale snad bychom měli být schopni truhlu vysvobodit z jejího zřejmě letitého zajetí. Každý z nás jsme se chytili jednoho konce popruhu a na Valův povel, jsme zatáhli. Truhla se pohnula, ale to bylo vše. Val si kleknul k díře a malou lopatkou začal vyházovat ven z jámy hlínu, která byla kolem truhlice. Po chvíli jsem ho vystřídala; potom už byl čas k tomu učinit další pokus. Tentokrát se nám truhlici podařilo vyzvednout úplně. Chvíli jsme se dohadovali, co dál. Dominik byl toho názoru, že nejlépe bude, když ji všichni čtyři odneseme tak jak je, na popruzích, do jeho ateliéru. To šlo celkem snadno – truhlice nebyla příliš těžká, odhadem tak 70 kg. Jako bychom nesli rakev; na tu to ale nevypadalo. I když, kdo ví? Během minuty jsme byli v ateliéru a nezdálo se, že by si nás někdo všiml.

Usadili jsme na židlích kolem truhly, která měla zřejmě velmi dobře utěsněné víko, nebyla ale nikterak zapečetěná. Konečně, proč také – kdokoliv by ji vykopal, jistě by se do ní už pak nějak dostal. Což byl náš případ. Val si přinesl veliký šroubovák po chvíli se mu

podářilo dostat plochý konec do škvíry, kterou si s pomocí kladiva vytvořil mezi víkem a truhlou. Zapáčil a víko se trochu pohnulo. Zkusil ještě na jiném místě, se stejným výsledkem. Potřetí už byl úspěšný a víko odskočilo od truhlice. Zablýskl se stříbřitý obal, v němž bylo zabaleno něco podlouhlého.

„Obraz, jak jsem si myslel!“ vydechl Dominik.

„Ano, myslím, že pod tím obalem určitě najdeme srolované plátno,“ řekl Brandon.

„Řekl bych, že jich je víc než jen jedno,“ prohlásil Val, který klečel a ohmatával oběma rukama vnitřek předmětu ležícího před ním. „Co s tím uděláme? Rozbalíme to?“

„Máme dvě možnosti. Buď si k tomu přizveme nějakého zkušeného restaurátora, nebo to uděláme sami. V prvním případě ovšem nezabráníme tomu, aby se to nerozneslo všude kolem. V tom druhém trochu riskujeme, že tu věc poškodíme, zůstane to ale jen mezi námi.“

„A mnou!“ ozvalo se od dveří do místnosti. Stál tam Brian.

„Když už jste vešel tak náhle a bez zaklepaní, tak rovnou pojďte sem k nám,“ pozval ho Dominik.

„Asi nám budete schopni říci něco o původu této věci. Jistě o tom něco víte,“ řekl Brandon.

„Ano vím. Klidně to můžete rozbalit. V zemi pod tím betonem to leželo asi dvacet let. Byl jsem přítom, když se to tam ukládalo. To tu ještě cementová podlaha nebyla – ta přišla až když se zařizoval byt dole. Vidím, že je vše neporušené, a tudíž by obsah měl být v pořádku, bylo to dobře zabalené. Teď ale stejně těm plátnům jen prospěje, když se rozbalí. Kurátoři v muzeích a galeriích tohle dělají se svinutými plátny vždycky po několika letech. V tomto případě k tomu dojde jen trochu opožděně. Vlastně ne. Spíš v pravý čas.“

„Co míníte tím v pravý čas?“

„Původní myšlenkou bylo, aby to tam zůstalo aspoň dvacet let.“

„Proč ale, to nám prosím vysvětlete,“ trval na svém Val.

„Nejlépe bude, když to teď rozbalíme. Aspoň jeden z těch obrazů, abyste viděli, o co tu jde. Potom vám povím něco z jejich historie.“

Zúčastnili jsme se všichni nejprve při práci na odstranění obalu, pod nímž se objevila čtyři velká a také čtyři menší srolovaná plátna, každé z nich ještě individuálně zabalené v papíru. Jedno z těch velkých jsme položili na zem a zbavili papírového obalu. Val s Brianem začali pomalu otáčet tím srolovaným koncem, zatímco Brandon a já jsme drželi opačné konce při zemi tak, aby se nekroutily

zpět. Brzy se začalo rýsovat veliké plátno, zhruba 3x2 metry. Když byl obraz plně rozbalený, Dominik přinesl čtyři větší a těžší knihy z knihovničky, kterou tam má a kterou podědil po Balodisovi, jimi jsme zatížili každý z jeho rohů. Mohli jsme teď pustit rohy plátna a obdivovat se celému obrazu. Ležel na zemi před námi, plný kruhů, spirál a křivek, bez jediné rovné čáry, v převládajících odstínech modré barvy.

„Úchvatné,“ řekl s obdivem Dominik. „teď bych ale rád věděl něco o tom obraze či spíš obrazech, protože předpokládám, že ty ostatní jsou všechny v podobném stylu. Tak teď nám, pane Hammonde, prosím řekněte něco o nich a o jejich historii.“

„Předpokládáte správně, jsou ve stejném stylu. Pouze bych dodal, že až uvidíte ty ostatní a jejich barvy, budete jimi nejspíš ještě víc uchvácen. To si ale necháme na později. Obrazy maloval Janis Balodis, nebyl ale přítom sám.“

„Vy jste mu snad pomáhal?“ zeptala jsem se.

„Ne, to byste mě přečeňovala, já totiž malovat nedovedu. Býval jsem ale často přítomen, když se v různých jejich fázích začaly ty obrazy realizovat. Janis je maloval podle náčrtků, které vytvářel v transu automatickým psaním, tedy spíš kreslením.“

„Mně to připomíná obrazy, které malovala Hilma af Klint,“ řekl Dominik. „Ta v dnešních časech začíná být uznávaná jako vůbec první abstraktní malířka, ještě před Kupkou, Kandinským, Malevičem či Mondrianem.“

„Ano, předběhla je všechny o několik let. A máte pravdu, je to právě ona, kdo se podílel na vzniku těchto obrazů.“

„Tak tomu nerozumím,“ ozval se Val. Hilma af Klint přece zemřela někdy ve čtyřicátých letech, pokud vím.“

„1944. 21 října, pro přesnost.“

„S Balodisem se tudíž stěží mohla setkat.“

„Jenže to se mýlíte, oni se totiž nejen setkali, ale dokonce se i dobře znali. Ve fyzickém světě, i jinak. Když totiž Balodisovi bylo asi devatenáct, studoval koncem třicátých let na univerzitě ve švédském Malmö. Kromě toho pobíral ale i soukromé lekce v malování. Jeho



učitelkou byla jednou ze čtyř žen, které úzce spolupracovaly s af Klint, a ta ho s ní seznámila. Města Malmö a Lund, kde Hilma af Klint pobývala v poslední fázi svého života, jsou od sebe vzdálena jen asi dvacet kilometrů. Janis tam byl za ní dokonce několikrát a náramně si prý spolu rozuměli.“

„Dobře, ale tyto obrazy ... kdy vznikly?“ chtěl vědět Dominik.

„Ty maloval Balodis. Podle svých skic, které pořizoval automatickým psaním a kreslením, podobně jako to dělala Hilma af Klint. Ty jeho obrazy pocházejí od ní.“

„Už tomu začínám rozumět,“ řekl Val. Balodis musel zřejmě být médiem. Tím byl například i Kupka, ten se snad tím i někdy živil.“

„Balodis jím byl také, a to médiem velice silným. Byl jsem při mnoha seancích, kdy Janis komunikoval s Hilinou, nejen ale automatickým psaním. Byl také schopen hlasového projevu, takže s malířkou nás mohlo jeho prostřednictvím rozmlouvat víc. V té době se o Hilmě af Klint ještě skoro vůbec nic nevědělo, dokonce ani v uměleckých kruzích, i když některé její obrazy se už dostaly na veřejnost. Ona totiž ve své závěti výslovně zakázala, aby se její dílo vystavovalo. Věděla, že svět k tomu ještě nedozrál.“

„Už vím,“ zvolal Dominik, „její dědicové museli počkat dvacet let po její smrti, než mohli vůbec její práce ukázat!“

„A Balodis si přál, aby tyto věci tu byly ukryté také po dvacet let! Je tu nějaká spojitost?“

„Jistěže je. Je to také jeden z důvodů, proč nyní bydlíte v tomto domě. Napadlo vás už také, že by mohlo něco být také za tím, jak moc se podobá vaše jméno jejímu. Klint a Klimt. Irmu Balodis to zaujalo.“

„Neříkejte, že tohle mohlo udělat na tu dámu takový dojem, že snížila cenu, aby nám dům prodala?“

„Mohu vás ujistit o tom, že udělalo. Chtěla se zřejmě ujistit, že pokud někdo ty Janisovy obrazy najde, budete to vy. Balodisovi nad tím místem museli provést nějaký rituál, aby byl přístup k obrazům těžší. Vás, jako majitelů domu, se ale jeho kouzla netýkala. Janis měl dostatečné vědomosti o těchto věcech. Je teď na vás, jestli to chcete dovést dál.“

„Jak bych mohl? Vždyť nejsem žádné medium!“ Dominik mi připadal opravdu dost rozrušený. Že by tu možnost začínal brát vážně?

„Tím být nemusíte, pokud by se třeba vaše snacha uvolila k tomu, podílet se na nějakém projektu.“

Tak tady přestává všechen špás! Až doposud jsem se celé záležitosti zúčastnila spíš jen jako pozorovatel. Teď bych měla být do toho takhle zatažena? Ovšem, na druhou stranu to bylo lákavé, prostě tu fungovat jako medium. Moji hereckou dráhu by to omezit nijak nemělo, konečně, nikdo by ani o mé účasti nic nevěděl, pokud bych si to sama nepřála. Zahleděla jsem se do Dominikovy tváře, on do mé. Mírně jsem pokynula hlavou. Je to na něm. Pochopil, usmál se, zeptal se Briana:



„Jak víte, že ty komunikace, které jste obdrželi, jsou pravé, nefalšované? To se přece vždycky těžce dokazuje, vid' Vale?“

„Notoricky těžce. Už jsme o tom přece dřív mluvili, že v tomto světě vždycky zůstanou o jakýchkoli jevech tohoto druhu nějaké ty pochybnosti, nebo aspoň je tam pro ně ponechám vhodný prostor, takové už jsou jeho zákony.“

„Ano, to vím. A nejednou jsem se o tom i sám mohl přesvědčit, vždyť ve spiritismu, v dnešní době se tomu říká spíš channelling, jsem už zainteresovaný víc než třicet let. Vyndejte a rozbalte ten balíček. Tamhle.“

Brian ukázal na plochý čtverhranný balíček, z velké části zakrývaný srolovanými obrazy. Na protější straně se nacházel jiný, podobný. Předtím jsem si jich vůbec nevšimla. Val jeden z nich pomalu vytáhl z bedny, velice opatrně jej rozbalil. Ukázal se to být sešit starého stylu, v šedě-modrém balení. Položil jej na stůl, na čistou novou podložku; my ostatní jsme si ke stolu přitáhli židle. Brian ještě dlouze zahrabal ve své kapse, čekala jsem, že nejspíš znovu vytáhne tu svou dýmku, kterou jsem už u něho viděla. Dýmku nevytáhl, vyňal místo toho z kapsy pár bílých čistých rukavic, podal je Valovi.

„Raději si tyhle vezměte na ruce. Aby se nic neporušilo pro případné forenzní zkoumání.“

Val si natáhl rukavice, opatrně otevřel sešit. Byly tam stránky popsané tužkou, vybledlým, někdy již stěží viditelným písmem. Bylo tam také několik diagramů, či jak bych to měla nazvat, snad prostě kresbami, vedenými ale jistou rukou zkušeného umělce, tedy asi spíš umělkyně. Provedené někdy tužkou, jindy pastelovými barvami. Jiné

stránky ale byly popsány jen množstvím malých vlnovek, které místy přecházely do tvarů podobajícím se písmu. Opět, nikde žádná rovná čára, samé křivky, některé z nich vyhlížející velice elegantně. Celkově jsem z toho měla dojem, že se za tím musí skrývat něco opravdu zásadního.

„Tohle patřilo Hilmě af Klint?“ zetal se Val.

„Ano, patřilo. Jsou tam její kresby, ale také automatické psaní některých z jejích kolegyn z toho Sdružení pěti, to je, jak se nazývaly.“

„Dala to tehdy Balodisovi?“

„To je právě to, že nedala, tedy ne přímo. Byl jsem ale přítom, když Janis od Hilmy dostal vzkaz, aby si tyto sešity vyzvedl – je tam ještě jeden. Nacházely se ve Švédsku, na půdě domu v Lundu, ve kterém kdysi bydlela. Janis se spojil s jejími příbuznými, jimž musel nejprve dokázat, že je s Hilmou ve styku. Popsal jim, kde přesně se nacházejí sešity a oni mu dva z nich poslali. Jednak uvěřili jeho důkazům, ale také nedlouho předtím byly všechny její práce nabídnuty jejím zákonitým dědicem, vice-admirálem švédského loďstva, švédské akademii, a ta je odmítla přijmout. Shodou okolností jsem také byl přítom, když listonoš doručil Janisovi balík ze Švédska, jehož příjem musel potvrdit. Společně s ním jsme jej potom otevřeli a v něm se nacházely právě tyto dva sešity.“

„To zní jako dobrý důkaz existence spirituální komunikace. Dokud se někde neobjeví trhlina, nebo aspoň nějaká slabina, kudy mohou racionalisté vést své útoky, k čemuž dřív nebo později nevyhnutelně dojde,“ řekl Val.

„Toho jsem si také vědom. Pokud jde o mne, vím ale, co vím.“

„Jak jste přišel na to, že jsme tu pohřbenou bednu objevili?“

„Měl jsem tušení, že tu budete hledat, že nějak budete na to navedeni. A měl jsem pravdu.“

„Proč jste tedy přistoupil na to, že se zúčastníte seance konané v té místnosti?“ vyptával se dál Val.

„Protože jsem věděl, že něco podniknete za každých okolností. Takto jsem aspoň mohl mít věci trochu pod kontrolou.“

„Zařídil jste tedy nějak, co nám vlastně má říkat ten kontrolní duch, Barney?“

„To nebylo nijak zapotřebí. Věděl jsem, že Barney o tom ví jen málo, a že tudíž toho mnoho neřekne. A také neřekl.“

„Ta zpráva od Patricie Delaney, kterou jsme dostali při tom druhém sezení, ta byla nějak předem zařízená?“ zeptal se Brandon.

„Ne, nebyla. Byl jsem stejně překvapený jako vy, když k tomu došlo. Překvapilo mě také, když do transu upadla Renata a ne Lynette. S tím jsem vůbec nepočítal.“

„Jak tomu bylo, když moje matka se ozvala poprvé, tam u vás v domě, také vás to překvapilo?“ chtěla jsem vědět já.

„Ano. Na to ale, že dojde při seanci k nějakému překvapení, musíte být vždycky připraveni.“

„Jak jste ale věděl, že se něco bude dít právě dnes?“ chtěl ještě vědět Val.

„To jsem si jednoduše vyvodil. Věděl jsem, že máte v pátek premiéru a v sobotu dvě představení. Také to, že v neděli nehrajete. Dalo se tak předpokládat, že by se dnes mohlo něco dít. Stačilo se projet párkrát kolem a když potom sem přijel váš Lexus, Brandone, věděl jsem, že se něco dít bude! A měl jsem pravdu, že ano?“

Byla v tom značná dávka samolibosti, to určitě. Musela jsem ovšem uznat, že Brianova schopnost dedukce byla bezchybná. Neměla jsem důvod k tomu, říkat mu něco o tom, jak mne kontaktovala moje matka – pokud to ovšem matka byla, to je pro mne i pro ostatní zúčastněné, nemožné dokázat. Stejně si ale myslím, to, že k tomu došlo, si Brian také nějak dal dohromady.

Rozbalili jsme a narovnali zbývající obrazy – pokrývaly aspoň půlku podlahy Dominikova velkého ateliéru. Mohu o nich jen říci, že jsou neskutečné. Všechny mají podobná témata, podle Dominika se podobají těm, které Hilma af Klint namalovala v letech 1906-15 a které náležejí k tak zvané Chrámové sérii. Barvy ale prý mají jiné a živější. Budu se muset trochu detailně podívat na celé dílo této umělkyně na internetu, je toho tam prý dnes už hodně. Především z výstavy jejích děl, které uspořádalo nedávno Guggenheimovo muzeum v New Yorku. Rozhodli jsme se, že obrazy zatím necháme aspoň po několik dní ležet v uzamčeném ateliéru, aby se dobře narovnaly, potom že je dá Dominik napnout a orámovat.

Šli jsme nahoru, sednout si na verandu, kde máme ten překrásný výhled. Bylo také o čem diskutovat.

KONEC